

Liahona

**Han er opstandelsen
og livet, s. 4, 12**

**Et vidnesbyrd om Guds
almægtige Søn, s. 16**

**Fordi vi skylder mere, end
vi kan betale, s. 56**

**Børnenes kunstudstilling:
Evangeliet velsigner mit liv, s. 62**

© SCALA/ART RESOURCE, NEW YORK

Ecce Homo (Se, hvilket menneske!), af Antonio Ciseri

»Pilatus lod ypperstepræsterne og rådsherrerne og folket kalde sammen

og sagde til dem: »I har ført denne mand til mig og påstået, at han vildleder folket. Jeg har nu forhørt ham i jeres nærvær, men jeg har ikke fundet manden skyldig i noget af det, I anklager ham for ...

Derfor vil jeg løslade ham, når jeg har givet ham en revselse.»

For han var nødt til at løslade en for dem under festen.

Da råbte hele mængden: »Bort med ham! Løslad os Barabbas! ...

Igen talte Pilatus til dem, da han helst ville løslade Jesus.

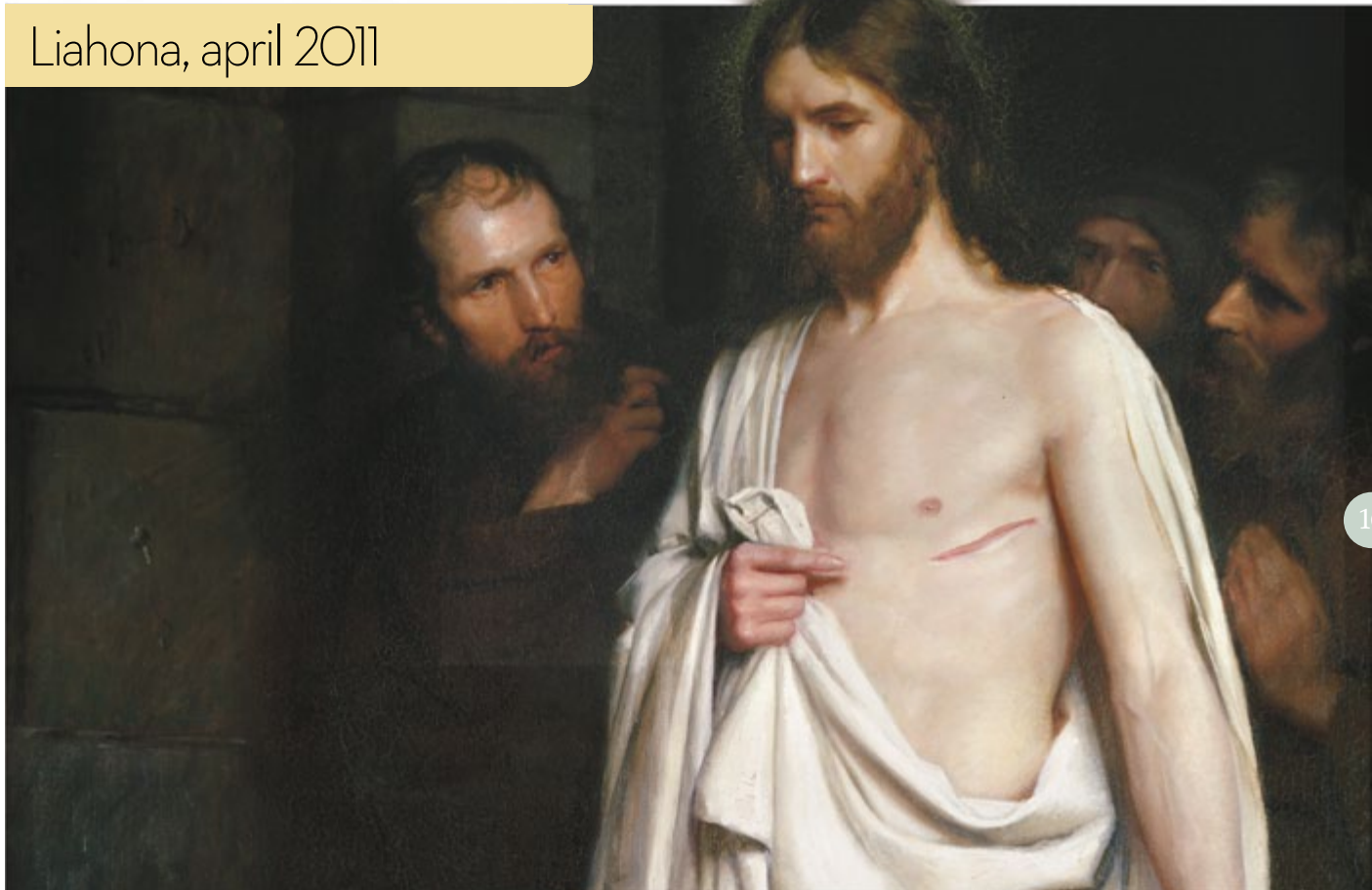
Men de råbte tilbage: »Korsfæst ham, korsfæst ham!«

For tredje gang spurgte han dem: »Hvad ondt har denne mand da gjort? Jeg har intet fundet hos ham, som kræver dødsstraf, derfor vil jeg løslade ham, når jeg har givet ham en revselse.«

Men de pressede på og forlangte med høje råb, at han skulle korsfæstes ...

Så besluttede Pilatus, at deres krav skulle efterkommes

... Jesus udleverede han, så de fik deres vilje« (Luk 23:13-14, 16-18, 20-25).

BUDSKABER

- 4 Det Første Præsidentskabs budskab: Han er ikke her, han er opstået**
Præsident Thomas S. Monson
- 7 Besøgsbudskabet: Hensigten med Hjælpeforeningen**

ARTIKLER

- 20 Altid erindre ham**
Ældste D. Todd Christofferson
Tre trin, der kan hjælpe os med at huske Frelseren.

PÅ OMSLAGET
Min fred efterlader jeg jer, af Walter Rane, gengivet med tilladelse fra Kirkens historiske museum

- 28 Rebecca Swain Williams: Trofast og urokkelig**
Janiece Lyn Johnson
Hun forblev tro mod evangeliet, selv da hun mødte modstand fra sin familie.
- 32 På ret kurs på Marshall-øerne**
Joshua J. Perkey
Nogle gange har vi brug for andres hjælp for at finde frem til den lige og snævre sti.

FASTE ARTIKLER

- 8 Små og enkle ting**
- 11 Tjeneste i Kirken: »Alt dette velsigner mig«**
Michael R. Morris

- 12 Det tror vi: Jesus Kristus har sonet for vore synder.**
- 14 Vi taler om Kristus: Omvend dig, kom til Herren og bliv helbredt**
David L. Frischknecht
- 16 Evangeliske klassikere: Den rensende kraft fra Getsemane**
Ældste Bruce R. McConkie
- 38 Sidste dages hellige røster**
- 74 Kirkenyt**
- 79 Forslag til familieaften**
- 80 Til vi ses: Tornekrone, sejrskrans**
Larry Hiller

42

42 En pagt er evig

Marta Valencia Vásquez

Som ung kvinde traf jeg den beslutning at rejse til templet en dag, selv om der dengang ikke var noget tempel i Costa Rica.

44 Endelig lyttede jeg

Navnet tilbageholdt

Under hele min date med Madeline blev Ånden ved med at tilskynde mig til kun at date dem, der har høje standarder.

Se om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: en smuk prinsesse.

46 Spørgsmål & svar

»Hvorfor har min familie problemer, selv om vi går i kirke, holder familieaften og stræber efter at adlyde evangeliet? Hvad mere kan vi gøre?«

48 Plakat: Altid erindre ham

49 Linje på linje: L&P 76:22-24

50 Belønningen ved at genopbygge

Ashley Dyer

Midt i ruinerne af de bygninger, som var ødelagt af et jordskælv, fandt jeg en følelse af mit eget værd.

52 Ordets styrke

Adam C. Olson

Disse to tahitianske teenagere skulle bare give skriften en chance.

55 Fra missionsmarken: Ledetråden i min velsignelse

Scott Talbot

56 Formidleren Jesus Kristus

Præsident Boyd K. Packer

En lignelse om en långiver og en låntager hjælper os til at forstå retfærdighed, nåde og forsoning.

50

70

59 Niyas valg

Marcel Niyungi

Hun måtte træffe et valg, da hun blev klar over, at ekspedienten havde givet hende for mange penge tilbage.

60 Påskeugen

Selv om vi fejrer påsken en enkelt dag, så omfatter den en hel uges begivenheder i Frelserens liv.

62 Børnekunst fra hele verden

Fiskere, templer, missionærer og meget mere.

65 Særlige vidner: Hvordan kan jeg undgå det dårlige i denne verden?

Ældste Richard G. Scott

66 Få Primary hjem: Jesus Kristus er min Frelser og Forløser.

Ana Maria Coburn og Cristina Franco

68 Glad derhjemme

Chad E. Phares

Et søskendepar fra Cambodja fortæller, hvad der gør dem glade.

70 Til mindre børn

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden jun., Yoshihiko Kikuchi

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktør: Ryan Carr

Assisterende redaktør: Susan Barrett

Redaktion: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekir, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Seniørsekretær: Laurel Teuscher

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Chefdesignere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produktionsledelse: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til distributionscentret i Stockholm. Tlf. 0046-8 500 655 20. Abonnementprisen på DKK 55 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hindi, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, tamil, telugu, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

April 2011 Vol. 160 No. 4. LIAHONA (USPS 311) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

FOR VOKSNE

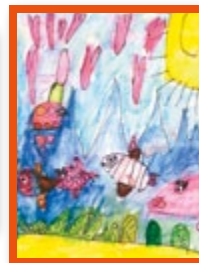
Læs historier om konvertering på Marshall-øerne (side 32) og se flere fotos på www.liahona.lds.org.

FOR DE UNGE

Da to tahitianske teenagere besluttede sig for at fokusere på mesterskriftstederne, ændrede det deres liv (side 52).
Læs mere på www.seminary.lds.org.

FOR BØRN

Se 23 kunstværker fra

den internationale konkurrence på side 62-64 og andre bidrag på www.liahona.lds.org.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på flere sprog på www.languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Aktivering, 32

Barmhjertighed, 56

Beskæftigelse, 9

Bøn, 40

Det Nye Testamente, 60

Eksempel, 32

Familien, 46

Forsoningen, 12, 14,

16, 39, 66

Frelsesplanen, 41

Guddommelig natur,

70, 72

Helbredelse, 80

Helligånden, 44

Hjælpeforeningen, 7

Jesus Kristus, 4, 12, 14,

16, 20, 48, 49, 56, 60,

66, 80

Kirkeledere, 9

Kirkens historie, 8

Konvertering, 28, 32,

38

Kunst, 62

Kærlighed, 41

Missionering, 28, 55

Modgang, 46

Moral, 42, 44

Nadver, 20, 48

Omvendelse, 12, 14,

32, 39

Opstandelse, 4, 16,

49, 60

Pagter, 42

Personlig værdi, 50

Profeter, 10

Retfærdighed, 56

Retfærdighed, 65

Seminar, 52

Standarder, 44

Studium af skrifterne,

52, 68

Talenter, 62

Tjeneste, 11, 41, 50

Tro, 32

Ærlighed, 59

Præsident
Thomas S. Monson

Han er ikke her, han er opstået

I dag er der kun ruinerne tilbage af Kapernaum, den by ved søbredden, der var centrum for Frelserens galilæiske mission. Her forkyndte han i synagogen, underviste ved søbredden og helbredte i folks hjem.

Som indledning til sit jordiske virke valgte Jesus en tekst fra Esajas: »Gud Herrens ånd er over mig, fordi Herren har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige og lægedom til dem, hvis hjerte er knust, for at udråbe frigivelse for fanger og løsladelse for lænkede« (Es 61:1; se også Luk 4:18) – en klar forkyndelse af den guddommelige plan for Guds sønners og døtres redning.

Men Jesu forkyndelse i Galilæa var blot indledningen. Menneskesønnen havde hele tiden haft et skæbnesvangert rendezvous på en bakke ved navn Golgata.

Jesus, der blev pågrebet i Getsemane have efter det sidste måltid, blev svigtet af sine disciple, spyttet på, dømt og ydmyget og vaklede under vægten af det tunge kors på vejen til Golgata. Han gik fra triumf til forræderi, tortur og døden på korset.

Som der står i salmen »The Holy City«:

*Alt ændred' sig.
Morgenen var kold og grå,
mens skyggen af et kors
på bakkens top man så.¹*

Vor himmelske Fader gav sin Søn for vores skyld. Vor storebror gav sit liv for os.

I sidste øjeblik kunne Mesteren være vejet tilbage. Men det gjorde han ikke. Han nedsteg under alt, så han kunne frelse alt: Menneskeheden, jorden og alt det liv, som nogensinde har levet på den.

Ingen ord i kristendommens historie betyder mere for mig end englens ord til den grædende Maria Magdalene og den anden Maria, da de nærmede sig graven for at sørge for deres Herres legeme: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået« (Luk 24:5-6).

Med den bekendtgørelse er de, som har levet og er døde, de, der lever nu og en dag skal dø, og de, der endnu ikke er født og endnu ikke døde blevet reddet.

Som følge af Kristi sejr over graven skal vi alle opstå. Det er sjælens forløsning. Paulus skrev:

»Der findes både himmelske og jordiske legemer; men de himmelske har én slags glans, de jordiske en anden.

Solen og månen og stjernerne har hver sin glans. Og stjerne adskiller sig fra stjerne i glans.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Gode lærere opmuntrer til enighed blandt dem, der undervises. Når folk får lov at dele ud af deres viden og lytter respektfuldt til hinanden, opnår de ikke blot en positiv læringsatmosfære, men de knytter også tættere bånd til hinanden (se *Undervisning, den*

største kaldelse, 2000, s. 63). Der opstår enighed blandt dem, du underviser, når du og de ærbødigt bærer vidnesbyrd om Jesu Kristi forsoning og opstandelse. Denne enighed kan hjælpe familierne til at følge præsident Monsons opfordring til at blive en »evig familie«.

Således er det også med de dødes opstandelse« (1 Kor 15:40-42).

Det er den celestiale herlighed, vi stræber efter. Det er i Guds nærhed, at vi ønsker at dvæle. Det er evige familier, som vi ønsker at være en del af.

Om ham, som frelste enhver af os fra endeløs død, bærer jeg vidnesbyrd. Han forkynder sandhed – men han er mere end en lærer. Han er eksemplet på det fuldkomne liv – men han er også mere end blot et eksempel. Han er den store helbreder – men han er også mere end en helbreder. Han er bogstaveligt talt verdens Frelser, Guds Søn, Freds Fyrsten, Israels Hellige, ja, den opstandne Herre, som erklærede: »Jeg er den første og den sidste; jeg er den, som lever, jeg er den, som blev slået ihjel; jeg er jeres talsmand over for Faderen« (L&P 110:4).

»O, hvilken skøn glæde, denne erklæring bringer: »Han lever! Vor Forløser stor«.²

Om dette vidner jeg. ■

NOTER

1. Frederick E. Weatherly, »The Holy City«, 1892.
2. »Han lever! Vor Forløser stor«, *Salmer og sange*, nr. 70.

UNGE

Han viste os, hvordan vi skal vende hjem igen

»Frelseren kom til jorden for at vise os, hvordan vi skal efterleve den plan, som blev vedtaget i himlen – en plan, der vil gøre os lykkelige, hvis vi følger den. Hans eksempel viste os vejen hjem til vor himmelske Fader. Ingen anden, der nogen sinde har levet, har været mere standhaftig og urokkelig (se Mosi 5:15). Han lod sig aldrig aflede. Han var fast besluttet på at udføre Faderens vilje, og han forblev tro mod sin guddommelige mission ...

I er en del af denne vidunderlige plan, som blev fremlagt i det førjordske rige. Jeres liv på jorden nu har været ventet, siden denne plan blev godkendt. Jeres plads i tid og sted er ikke en tilfældighed. Jeres »overordentlig store tro og gode gerninger« (Alma 13:3) har da lagt grundvolden for det, som I kan udrette nu, hvis I er trofaste og lydige ... I har et stort værk at udføre. For at udføre jeres guddommelige mission og efterleve lykkens plan, skal I også være standhaftige og urokkelige.«

Elaine S. Dalton, Unge Pigers hovedpræsident, »Til alle tider og i alle ting og på alle steder«, *Liahona*, maj 2008, s. 116.

BØRN

Vi kan blive evige familier

Præsident Monson lærer os, at takket være kraften i Frelserens forsoning kan vi være sammen som familier efter døden. Før denne familie sammen ved at følge instruktionerne herunder.

Instruktioner: Døden har skilt familiemedlemmerne til venstre fra hinanden og fra Frelseren. Kopier denne side, udskriv den fra www.lds.org eller tegn din egen illustration for at vise, hvordan Frelseren kan føre os sammen. Fold siden langs den stiplede linje, så stjernerne nederst på siden rører hinanden og dækker de mørke områder.

Hensigten med Hjælpeforeningen

Gennemgå dette materiale under bøn og drøft det på passende vis med de søstre, du besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke dine søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af dit liv.

Da vi blev kaldet som præsidentskab, fik vi udleveret noget materiale om Hjælpeforeningens historie. Vi studerede det under bøn, fordi vi gerne ville kende hensigten med Hjælpeforeningen, og det, som Herren ønskede, at vi skulle gøre. Vi erfarede, at den hensigt, som Herren har for Hjælpeforeningen, er at organisere, undervise og inspirere hans døtre som forberedelse til det evige livs velsignelser.

For at opfylde den hensigt med Hjælpeforeningen har Herren pålagt hver enkelt søster og organisationen som et hele at:

1. Øge tro og personlig retskaffenhed.
2. Styrke hjem og familie.
3. Yde hjælp ved at tjene Herren og hans børn.

Vi kan kun udføre dette værk på Herrens måde, når vi søger, modtager og handler ud fra personlig åbenbaring. Uden personlig åbenbaring kan det ikke lykkes. Hvis vi følger personlig åbenbaring, kan vi ikke gå galt. Profeten Nefi fortæller os, at Helligånden viser os »alt det, som [vi] skal gøre« (2 Ne 32:5). Vi skal være rolige og stille nok til at lytte til Åndens røst.

Søstre, vi har en vigtig rolle at spille i opbygningen af Guds rige og i at berede verden til Herrens komme. Faktisk kan Herrens værk slet ikke udføres uden hans døtres hjælp. Af den grund forventer Herren, at vi yder større ofre. Han forventer, at vi opfylder hensigten med Hjælpeforeningen bedre end nogensinde.

Julie B. Beck, Hjælpeforeningens hovedpræsident.

Fra skrifterne

5 Mos 6 :5-7; Luk 10:30-37; Jak 1:27;
2 Ne 25:26; Mosi 3:12-13

Du kan læse om en kvinde, som var et eksempel på tro og personlig retskaffenhed, på side 28.

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvilken inspiration har jeg modtaget, som kan være med til at øge mine søstres tro og personlige retskaffenhed og styrke deres familier og hjem? Hvilken hjælp kan jeg yde?
2. Hvordan skal jeg anvende dette budskab til at styrke min tro og forpligte mig endnu mere til at søge personlig retskaffenhed?

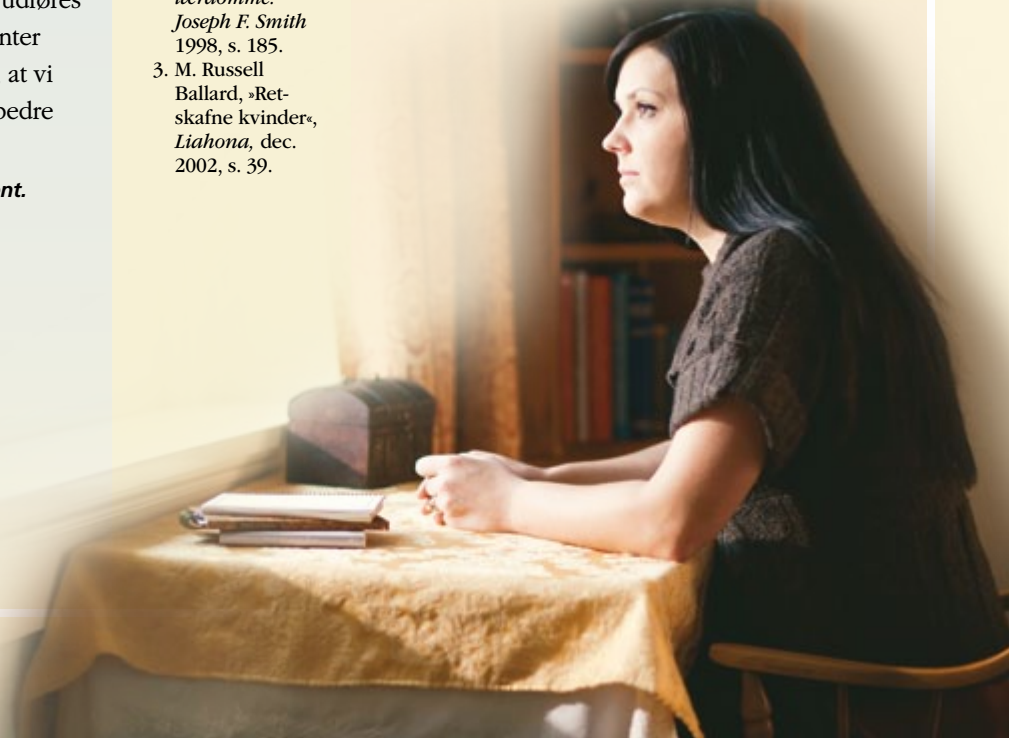
Du kan læse mere på www.reliefsociety.lds.org.

NOTER

1. Joseph Smith, *History of the Church*, 5:25.
2. *Se Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith* 1998, s. 185.
3. M. Russell Ballard, »Ret-skafne kvinder«, *Liahona*, dec. 2002, s. 39.

Fra vores historie

Ved Hjælpeforeningens møde den 9. juni 1842 lærte profeten Joseph Smith søstrene, at deres forening »ikke kun skulle hjælpe de fattige, men også frelse sjæle«. ¹ Denne erklæring om et åndeligt såvel som et timeligt formål har karakteriseret Hjælpeforeningen gennem hele dens historie. I 1906 sagde præsident Joseph F. Smith (1838-1918): »[Hjælpeforeningen] skal ikke blot tage sig af de fattiges, de syges og de nødlidendes behov, men en del af dens ansvar – ja, faktisk den største del – er at tage sig af Zions mødres og døtres åndelige velfærd og frelse; at tilse at intet forsømmes, men at alle værnes mod ulykker, katastrofer og mørkets kræfter og de onder, som truer den ude i verden.« ² I 2001 gentog ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum: »Enhver søster i denne kirke, som har indgået pagter med Herren, har en guddommelig forpligtelse til at medvirke til at frelse sjæle, at lede verdens kvinder, at styrke Zions hjem og opbygge Guds rige.« ³

Små og enkle ting

»Af det, som er småt, udspringer det, som er stort«
(L&P 64:33).

KIRKEHISTORIE FRA HELE VERDEN

Marshall-øerne

Skønt medlemmer af Kirken besøgte Marshall-øerne under den anden verdenskrig, begyndte den officielle missionering ikke før februar 1977. Det år blev ældste William Wardel og ældste Steven Cooper fra Honolulu-missionen i Hawaii sendt til området for at missionere. Med hjælp fra Eldred Fewkes, et medlem af Kirken, som var flyttet til Marshall-øerne for at arbejde, arrangerede de, at man kunne afholde kirkemøder i et andet trossamfunds kirkebygning.

Det første år døbte missionærerne 27 mennesker. Tre år senere blev Marshall-øerne en del af Guam-missionen i Mikronesien.

I 1984 blev Majuro Distrikt dannet på Marshall-øerne. Kirkens medlemstal blev ved med at stige, så man i 1991 måtte danne endnu et distrikt i atollen Kwajalein. I 2006 blev Majuro-missionen dannet på Marshall-øerne. De følgende tre år oplevede man en stigning i det aktive medlemstal på grund af en aktiveringsindsats, dåb og styrkelse af det lokale lederskab. Som følge heraf blev Majuro Stav dannet på Marshall-øerne den 14. juni 2009.

Du kan læse beretninger om tro og omvendelse blandt medlemmer på Marshall-øerne på s. 32.

Tag ved lære af konferencen

Vores børn er nu voksne og har selv hjem og familie, men vi har fundet en god måde, hvorpå vi sammen kan lære af profeternes ord. I måneden efter hver generalkonference studerer jeg talerne på www.conference.lds.org og udvælger citater, som kan give indsigt, vejledning og trøst. Jeg samler nok til, at der er et citat for hver dag i det kommende halve år. (For eksempel finder jeg i løbet af april et citat til hver dag fra 1. maj til 31. oktober). Så giver jeg kopier af disse citater til hver af vore børn.

Disse »dagens citater«, der er et supplement til deres eget studium af konferencen, bliver ofte et samtaleemne blandt familiens medlemmer. Det er en vidunderlig mulighed for at gennemgå profeternes vejledning i månederne efter generalkonferencen, selv når vi er langt fra hinanden.

Christine Tippetts, Utah.

KIRKEN PÅ MARSHALL-ØERNE	
Medlemstal	4.486
Missioner	1
Stave	1
Distrikter	1
Menigheder	11

J. Reuben Clark jun.: En mand med usædvanlige evner

Joshua Reuben Clark jun. blev født i Grantsville i Utah den 1. september 1871. Skønt han kun fik ringe formel skolegang og ikke kunne komme på highschool, underviste hans mor ham, og han elskede at lære. Han bestod som bedste elev i sin klasse fra University of Utah med en bachelorgrad i naturvidenskab og tog senere juridisk embedseksamen fra Columbia Universitys juridiske fakultet i New York City.

Bror Clark giftede sig med Luacine Annetta Savage i templet i Salt Lake City i 1898, og de blev forældre til fire børn.

Udrustet med sin juridiske

embedseksamen og et strålende intellekt udmærkede J. Reuben Clark jun. sig ved at opnå en bemærkelsesværdig karriere, der kulminerede med hans udnævnelse til USA's ambassadør i Mexico i 1930. Men denne karriere fik en brat afslutning, da bror Clark blev opretholdt som andenrådgiver til præsident Heber J. Grant i Det Første Præsidentskab den 6. april 1933. Skønt han var højpræst på det tidspunkt, var han dog ikke generalautoritet. Han blev ordineret til apostel, da han senere blev opretholdt som førsterådgiver til præsident Grant i oktober 1934.

Præsident Clark (til venstre) sammen med Lamont Toronto, missionspræsident.

Det Første Præsidentskab i 1945 (fra venstre): J. Reuben Clark jun., Heber J. Grant og David O. McKay.

Præsident Clark tjente også som rådgiver for præsidenterne George Albert Smith og David O. McKay.

Blandt hans mange bidrag til Kirken er der især et, som udmærker sig som et stort eksempel på ydmyghed, nemlig da David O. McKay blev præsident for Kirken. Han kaldte præsident Clark som sin andenrådgiver. Da præsident Clark havde været førsterådgiver i de tidligere præsidentskaber, var der tilsyneladende nogle, der mente, at han var blevet forbigået, men præsident Clark forklarede: »I Herrens tjeneste drejer det sig ikke om, hvor man tjener, men om hvordan. I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige indtager man den plads, hvortil man på rette vis er kaldet, hvilken plads man hverken søger eller siger nej til.«¹

Præsident Clark døde den 6. oktober 1961.

NOTE

1. J. Reuben Clark jun., i Conference Report, apr. 1951, s. 154.

LDS EMPLOYMENT RESOURCE SERVICES TILBYDER KARRIEREWORKSHOP

LDS Employment Resource Services tilbyder workshop som hjælp til dem, der søger arbejde, ønsker at begynde i skole eller starte deres egen virksomhed. Disse workshop hjælper folk med at definere deres karrieremål og udvikle tillid til deres evne til at opnå fremgang. Det skal

være oplysende, interaktivt, motiverende og sjovt. Enkeltpersoner, som anvender det, de lærer under workshoppen, bliver ofte i stand til at finde arbejde hurtigere, end de ellers ville have gjort.

Workshoppen omfatter emner som identificering af karrieremål, fremskaffelse

af ressourcer til at nå sine mål, udarbejdelse af CV og succes i et nyt job.

Find ud af, om der arrangeres en workshop i nærheden ved at henvende dig til din biskop eller grenspræsident eller ved at gå ind på www.ldsjobs.org og klikke på »Find a Center«.

»HUSK PÅ DIN SKABER I UNGDOMMENS DAGE« (PRÆD 12:1).

Skrifterne skildrer profeternes og apostlenes virke. Mange af disse ledere havde kendt Gud fra deres tidlige ungdom. Her er fem beretninger fra skrifterne, som beskriver nogle af disse senere lederes oplevelser.

- Johannes Døber, som blev kaldet til at berede folket til »Herrens komme«, blev »otte dage gammel, ordineret af Guds engel til denne magt« (L&P 84:28).

- Kong Josija, der blev kronet til konge som otteårig, tilbragte sin 31 år lange regeringstid med at hjælpe jøderne med at blive omvendt til evangeliet (se 2 Kong 22).

- Mormon var omkring ti år, da Ammaron valgte ham til at blive den næste vogter af optegnelserne (Nefis plader). Da Mormon var omkring 16 år anførte han de nefitiske hære (se Morm 1:2-4; 2:1-2).

- David var blot en ung mand, da han slog Goliat ihjel, sandsynligvis på alder med soldaterne i Helamans hær (se 1 Sam 17:49-56; Alma 53:22).

- Josef var 17, da han blev solgt som slave i Egypten, hvor »Herren var med Josef« (se 1 Mos 37:2, 27-28; 39:2).

»Alt dette velsigner mig«

Michael R. Morris

Kirkens Tidsskrifter

Hvis det er lørdag, finder du Elvira Guagliarello travlt beskæftiget i køkkenet i sit hjem i Puerto Madryn, der ligger ved kysten af Argentinas Golfo Nuevo i den sydlige Chubut-provins.

Hun måler mel og vand op og rækker så ud efter andre ingredienser. Hun siger ikke meget, mens hun arbejder, men hendes handlinger siger mere end ord. Hun er trods alt i Herrens ærinde.

»Jeg har det godt, fordi jeg ved, at jeg udretter noget godt,« siger søster Guagliarello, mens hun blander ingredienserne. Hun tænker på Frelseren, mens hun arbejder og glæder sig over, at resultatet af hendes indsats hjælper andre medlemmer af Kirken til at mindes ham.

82-årige søster Guagliarello nyder at tjene som besøglærer, at dirigere musikken i sin menighed og bage brød til nadveren – en kaldelse, som

hun har højnet gennem næsten ti år. Hun bager et brød til sig selv tidligere på ugen, men om lørdagen bruger hun tid på at bage brød »specielt til Kirken«, siger hun. »Jeg siger til mig selv: »Jeg skal bage brød, og jeg skal i kirke.« Jeg vil ikke svigte.«

Når helbredet tillader det rejser hun også til templet – det er en årlig bustur på 20 timer op til templet i Buenos Aires i Argentina.

»Søster Guagliarello er altid glad for at tjene, hvor hun kan,« siger hendes biskop, Jesus Santos Gumiel. »Menighedens medlemmer ved, at de kan regne med hende. Trods sin høje alder bager hun trofast brød hver lørdag og kommer i kirke om søndagen. Hun er et godt eksempel.«

Søster Guagliarello traf fuldtidsmissionærerne i 1962 i Mar del Plata syd for Buenos Aires, da hun arbejdede på et herberg, hvor de boede. Hun

Elvira Guagliarello

genkendte missionærerne, da de bankede på døren 15 år senere, da hun var flyttet til Puerto Madryn, og hun blev undervist, døbt og begyndte så sin livslange tjeneste i Kirken.

I dag bor hun alene, men hun føler sig ikke ensom. Hun har sine skrifter og sin menighedsfamilie, og hun kommunikerer ofte med sin himmelske Fader i bøn. Derudover nyder hun Åndens følgeskab, som Herren har lovet dem, der tjener ham ved at tjene andre.¹

»Alt dette velsigner mig,« siger søster Guagliarello med et smil. »Kirken sætter os i arbejde, og det gør mig glad. Jeg har altid glædet mig over at tjene min Fader i himlen.« ■

NOTE

1. Se Henry B. Eyring, »I Herrens styrke«, *Liahona*, maj 2004, s. 19; se også Joh 14:16-18; L&P 88:3.

FÅ MEST MULIG UD AF DIN PENSIONIST-TILVÆRELSE

Nøglen til at føle sig engageret og at overvinde ensomhedsfølelsen

ligger i at søge efter måder, hvorpå man kan hjælpe andre, som har brug for det. Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) foreslog, at pensionerede medlemmer af Kirken kunne overveje at tjene på følgende måder:

1. Ved at virke i templet og komme der ofte.
2. Ved at samle og skrive slægtshistorie.
3. Ved at engagere sig i missioneringen.
4. Ved at skabe familiesammenhold.
5. Ved at tage imod kaldelser i Kirken og højne dem.
6. Ved at udføre kristuslignende tjeneste.
7. Ved at holde sig i form og være sund og aktiv.

Fra Ezra Taft Benson, »Til de ældre i Kirken«, *Stjernen*, jan. 1990, s. 3-6.

JESUS KRISTUS HAR SONET FOR VORE

En af årsagerne til, at vi er her på jorden, er, at vi skal lære at adlyde Guds bud. Bortset fra Jesus Kristus, der førte et fuldkomment liv, har ethvert menneske, som har levet på denne jord, syndet (se Rom 3:23; 1 Joh 1:8). Synd er, når vi bevidst overtræder Guds bud, og til alle synder knytter der sig en straf. Når vi synder, kræver retfærdigheden, at vi lider straffen (se Alma 42:16-22).

I den sidste ende er konsekvensen af enhver synd, at vi udelukkes fra Guds nærhed (se 1 Ne 10:21). Denne udelukkelse er så alvorlig, at vi ikke kan rette op på den på egen hånd.

For at overvinde denne adskillelse

»Jesus Kristus var, som Guds enbårne Søn og det eneste syndfri menneske, som har levet på denne Jord, den eneste, der kunne udvirke en forsoning for menneskeheden« (Bible Dictionary, »Atonement«).

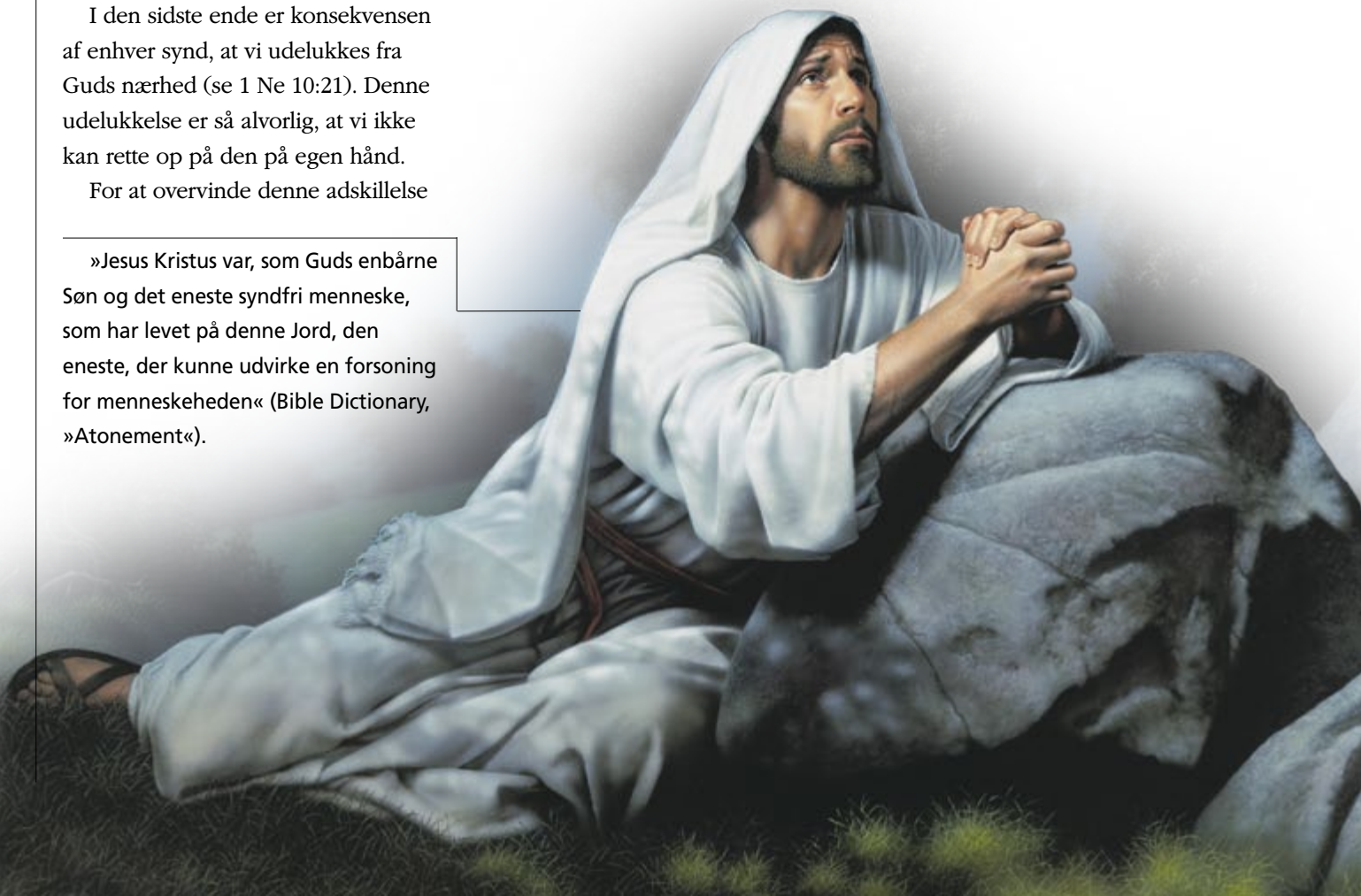
gjorde vor himmelske Fader det muligt for hans enbårne Søn, Jesus Kristus, at påtage sig byrden af vore synder, hvorved han gjorde det muligt for os at blive åndeligt rene og genforenet med ham. Det er nådens plan.

Frelseren forkyndte: »For se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig; men hvis de ikke vil omvende

sig, må de lide, ligesom jeg« (L&P 19:16-17).

Som en del af sin forsoning led Jesus for vore synder i Getsemane have og på korset på Golgata. Ved at omvende os fra vore synder kan vi få forsoningens kraft ind i vores tilværelse.

Jesus Kristus, som villigt sonede for vore synder, sagde:

Forsoningen giver os også følgende velsignelser:

1. Opstandelse for alle, som er født på denne jord (se Alma 11:42-45).

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg sagtmødig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.

For mit åg er godt, og min byrde er let« (Matt 11:28-30). ■

Du kan læse mere i *Evangeliske principper*, 2010, s. 59-65; *Tro mod sandheden*, 2005, s. 41-47.

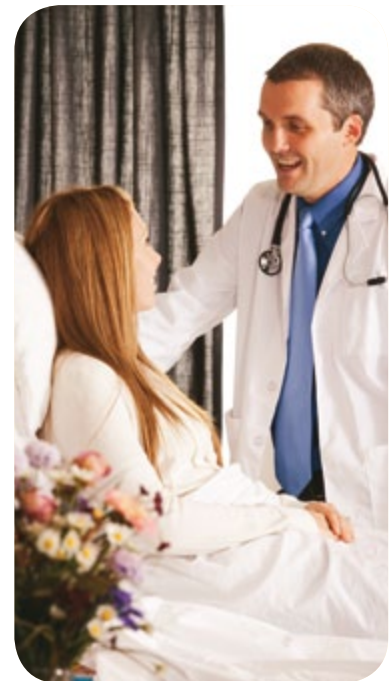

3. Evnen til at finde fred midt i trængselne, fordi Jesus påtog sig vore smerter og sygdomme (se Joh 14:27; Alma 7:11-12).

»Se, jeg er kommet til verden for at bringe forløsning til verden, for at frelse verden fra synd.

Den, der derfor omvender sig og kommer til mig som et lille barn, ham vil jeg tage imod, for af sådanne består Guds rige. Se, for sådanne har jeg nedlagt mit liv og har taget det op igen; omvend jer derfor og kom til mig, I jordens ender, og bliv frelst« (3 Ne 9:21-22).

2. Evtigt liv i Guds nærhed for alle børn, som dør inden de når ansvarlighedsalderen, som er otte år (se Mosi 3:16; 15:24-25; Moro 8:8-12).

4. De retfærdige godtgøres for det, de har lidt i dette liv (se Forkynd mit evangelium, 2005, s. 52).

Omvend dig, kom til Herren og bliv helbredt

»Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem« (L&P 58:42).

David L. Frischknecht

Undervisningsafdelingen

VELSIGNELSER VED OMVENDELSE

»Synd er bevidst overtrædelse af en guddommelig lov. Jesu Kristi forsoning er Guds gave til sine børn for at bøde for og overvinde konsekvenserne af synd ...

Jesu Kristi forsoningsgave giver os til alle tider og på alle steder omvendelsens og tilgivelsens velsignelser.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Det sikre vendepunkt«, *Liahona*, maj 2007, s. 99, 101.

For nylig blev en god og trofast kvinde, som jeg kender, alvorligt kvæstet ved et færdselsuheld. Blandt hendes skader var brækkede ribben og brud på en ryghvirvel. Som en del af sin genoptræning skulle hun gå med en støtteskinne på ryg og hals, så hun ikke kunne bevæge dem. Skinnen så meget ubekvem ud. Men den var nødvendig. Den sikrede den tilstand, der skulle til for at hendes hals og ryg kunne heles.

Omvendelse minder om den skinne. Når vi synder, sårer vi vores sjæl, og der skal guddommelig behandling til for at gøre os raske igen. Omvendelse skaber den tilstand, som gør det muligt for Frelseren, gennem forsoningens kraft, at *helbrede* os (se 3 Ne 9:13). Selv om en del af omvendelsen kan være ubehagelig – ligesom skinnen på en brækket ryg – er vi alligevel nødt til at omvende os.

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Oprigtig omvendelse får os igen til at gøre det rigtige. For at omvende

sig oprigtigt skal vi erkende vores synder og føle anger eller bedrøvelse efter Guds vilje og bekende vores synder for Gud. Hvis vores synder er alvorlige, skal vi også bekende dem over for vores bemyndigede præstedømmeleder. Vi skal bede Gud om tilgivelse og gøre alt, hvad vi kan, for at rette op på den skade, vores handlinger måtte have forårsaget. Omvendelse betyder en ændring af sind og hjerte – vi holder op med at gøre det, der er forkert, og begynder at gøre det, der er rigtig. Det giver os en ny indstilling til Gud, os selv og til livet generelt.«¹

Når vi har gennemført omvendelsesprocessen, er resultatet heling, lettelse og glæde. Dorothy J. R. White skrev:

*Betragt de tårer, der falder
udvortes,
men dog vasker det indre rent.*²

Herren beder os indtrængende, vedholdende, kærligt og overtalende om at omvende os, fordi han ønsker at helbrede os. Han led på krop og ånd for at

Den fortabte søn vendte ydmygt hjem til sin far og sagde: »Far, jeg har syndet mod himlen og mod dig. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn« (Luk 15:21). Hans far bød ham velkommen hjem. På samme måde byder vor himmelske Fader os velkommen, når vi omvender os.

betale straffen for vore synder, hvis vi omvender os. Han forklarer:

»For se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig;

men hvis de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg;

hvilken lidelse fik mig, selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd – og jeg ønskede, at jeg ikke skulle drikke det bitre bæger,

men undlade det –

dog, æret være Faderen, så drak jeg og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn.

Derfor befaler dig atter at omvende dig« (L&P 19:16-20).

Må vi omvende os nu, vende os til Herren og blive helbredt. ■

NOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, »Det sikre vendepunkt«, *Liahona*, maj 2007, s. 100.
2. Dorothy J.R. White, »Repentance«, *Ensign*, juli 1996, s. 27.

Hvilke velsignelser er der ved omvendelse og tilgivelse?

- Helligånden bekræfter, at vi er blevet tilgivet.
- Gud fjerner skyldbyrden af vore synder.
- Vi nyder Helligåndens påvirkning i større grad.

Yderligere læsning om dette emne: Se Ez 33:15-16; Alma 12:33-34; 36:13, 17-20; og Boyd K. Packer, »Tilgivelsens herlige morgen«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 19-21.

HVORFOR HELBREDEDER OMVENDELSE OS?

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum giver os et svar på dette spørgsmål i sin generalkonferencetale »Bliv omvendt ... så jeg kan helbrede jer« (*Liahona*, nov. 2009, s. 40-43). Profeten Alma giver os også en forståelse af omvendelse og forsoning (se Alma 42).

1. Vores omvendelse giver os adgang til Kristi forsoning, så vi kan helbredes. Kristi lidelser i Getsemane have og på Golgata sonede for alles synder. Han er i stand til og ivrig efter at tilgive vore synder.
2. Når vi synder, vender vi os fra Gud. Det skader vores ånd.
3. Når vi omvender os, vender vi tilbage til Gud. Det får vores anger til at mindskes. Tilgivelse kan også borttage »skylden fra vort hjerte« (Alma 24:10) og give os »fred med samvittigheden« (Mosi 4:3), hvorved vi helbredes.

Overvej at fortælle en anden om dit vidnesbyrd og om de velsignelser, som du har opnået ved omvendelse.

DEN rensende kraft FRA GETSEMANE

**Ældste
Bruce R. McConkie
(1915-1985)**

De Tolv Apostles Kvorum

Bruce R. McConkie blev født i Michigan i USA den 29. juli 1915. Han blev opretholdt til De Halvfjerds' Første Råd den 6. oktober 1946 og blev ordineret til apostel den 12. oktober 1972. Han døde den 19. april 1985 i Salt Lake City i Utah. Denne tale blev holdt ved generalkonferencen den 6. april 1985.

Jeg føler, og Ånden synes at samstemme, at den vigtigste lære, jeg kan forkynde her, og det stærkeste vidnesbyrd, jeg kan bære, er det om vor Herre Jesu Kristi forsoning.

Hans forsoning er den mest ophøjede begivenhed, der nogensinde har og nogensinde vil forekomme lige fra skabelsens morgen og gennem alle den evigtvarende evigheds tidsaldre.

Det er den storslåede godheds- og nådeshandling, som kun en gud kunne udrette. Takket være den blev alle betingelser og krav i Faderens evige frelsesplan gjort gældende.

Takket være den bliver menneskets udødelighed og evige liv tilvejebragt. Takket være den frelses alle mennesker fra døden,

helvede, djævelen og uendelig pine.

Og takket være den kan alle de, der tror på og efterlever Guds herlige evangelium, alle de, der er trofaste og overvinder verden, alle de, der lider for Kristus og hans ord, alle de, der forhånes og mishandles i kampen for hans sag, ham, som vi tilhører – ja, kan alle de blive som deres Skaber og sidde med ham på hans trone og regere med ham i al evighed i evigtvarende herlighed.

Når jeg taler om alt dette vidunderlige, anvender jeg mine egne ord, selv om I måske tror, at det er skriftens ord, ord talt af andre apostle og profeter.

Det er dog sandt, at de først blev forkyndt af andre, men de er nu mine, for Guds Hellige Ånd har båret vidnesbyrd for mig om, at de er sande, og det er nu, som om Herren havde åbenbaret dem til mig allerførste gang. Jeg har derved hørt hans røst og kender hans ord.

I Getsemane have

For totusind år siden, uden for Jerusalems bymure, lå der en smuk have, som hed Getsemane, hvor Jesus og hans nære venner gerne kom for at meditere og bede.

Der underviste Jesus sine disciple i rigets lære, og de kommunikerede alle med ham, som er vor Fader, i hvis tjeneste de var, og i hvis ærinde de gik.

Dette hellige sted, er, ligesom Eden, hvor Adam boede, ligesom Sinaj, hvorfra Jahve gav sine love, ligesom Golgata, hvor Guds Søn gav sit liv som løsesum for mange, det hellige sted, hvor den syndfri Søn af den evige Fader påtog sig alle menneskers synder på betingelse af omvendelse.

Vi kender ikke, ingen har ord for, og ingen jordisk sjæl kan fatte den fulde betydning af det, Kristus gjorde i Getsemane.

Vi ved, at han svedte bloddråber fra hver pore, mens han tømte det bitre bæger, som hans Fader havde givet ham.

Vi ved, at han led, både på krop og ånd, mere end det er muligt for noget menneske at lide uden at dø af det.

Vi ved, at hans lidelser, på en måde, der er ufattelig for os, kunne tilfredsstille retfærdighedens krav, forløse angerfulde

sjæle fra syndens lidelser og straf og skænke barmhjertighed til dem, der tror på hans hellige navn ...

Vi ved, at han lå udstrakt på jorden, mens den uendelige byrdes pinsler og smerter fik ham til at skælve og ønske, at han ikke skulle drikke det bitre bæger.

Vi ved, at en engel kom fra herlighedens trone for at styrke ham i denne ildprøve, og vi antager, at det var den mægtige Mikael, der først faldt, for at det jordiske menneske kunne blive til.

Så vidt, som vi kan bedømme, varede disse uendelig pinsler – denne ubeskrivelige lidelse – i omkring tre eller fire timer.

Hans pågribelse, dom og piskning

Efter dette – mens han krop var udpint og drænet for styrke – blev han mødt af Judas og de øvrige inkarnerede djævlé, hvoraf nogle kom fra selve Synedrinet; og han blev ført bort med et reb om halsen, som en gemen forbryder, for at blive dømt af ærkekriminelle, der som jøder sad i Arons embede, og som romere repræsenterede Cæsars magt.

De førte ham til Annas, til Kajfas, til Pilatus, til Herodes og tilbage til Pilatus. Han blev anklaget, spottet og slået. Deres ækle spyt løb ned over hans ansigt, mens grusomme slag yderligere svækkede hans smertefyldte krop.

Med svøben lod de slagene hagle ned over hans ryg. Blodet løb ned over hans ansigt, da en tornekrone gennemborede hans skælvende pande.

Men værst af alt blev han pisket, pisket med 40 slag minus et, pisket med en flerhalet pisk, i hvis lædersnøre man havde indsat skarpe benstumper og knivskarpt metal.

Mange døde alene af piskningen, men han rejste sig fra

Og ingen jordisk sjæl kan fatte den fulde betydning af det, Kristus gjorde i Getsemane.

piskningens pinsler, så han kunne møde en forsmædelig død på Golgatas bitre kors.

Derefter bar han sit eget kors, indtil han faldt sammen under vægten og smerten og de voldsomme lidelser.

På korset

Til sidst, på et højdedrag, der kaldtes Golgata – igen uden for Jerusalems bymure – lagde romerske soldater ham på korset, mens de magtesløse disciple kiggede på og fornemmede den forestående døds smerter på deres egen krop.

Med store træhamre slog de jernnagler gennem hans fødder, hænder og håndled. Han blev sandelig gennembo- ret for vore overtrædelser og kvæstet for vor syndighed.

Derefter rejste man korset, så alle kunne se og måbe og forbande og spotte. Det gjorde de, med giftig grusomhed, i tre timer fra klokken ni til middag.

Så formørkedes himlen. Mørket dækkede landet i tre timer, som det også skete hos nefitterne. Det opstod et voldsomt uvejr, som om selve naturens Guds led.

Og det gjorde han i sandhed, for mens han hang på korset i yderligere tre timer, fra middag til kl. 15, gen- vakttes den uendelige lidelse og de nådesløse pinsler fra Getsemane.

Og til sidst, da forsoningen havde krævet sin betaling – da sejren var vundet, da Guds Søn havde fuldbragt sin Faders vilje i alle ting, så sagde han: »Det er fuldbragt!« (Joh. 19:30), hvorefter han frivilligt opgav ånden.

I åndeverdenen

Da en nådig døds fred og lindring befriede ham fra jor- delivets smerter og sorger, trådte han ind i Guds paradys.

Da han havde bragt sin sjæl som offer for synd, var han beredt til at se sit afkom, som det messianske ord lyder.

Disse, der bestod af alle de hellige profeter og trofaste hellige fra forgange tider; disse, der omfattede alle dem, der havde påtaget sig hans navn, og som, ved at blive født åndeligt af ham, var blevet hans sønner og døtre, ligesom det også er tilfældet med os; alle disse var samlet i ånde- verdenen for at se hans ansigt og høre hans røst.

Efter omkring 38 eller 40 timer – tre dage ifølge jøder- nes tidsregning – kom vor velsignede Herre til Arimatæas grav, hvor hans delvist balsamerede legeme var blevet lagt af Nikodemus og Josef af Arimatæa.

Hans opstandelse

Og der tog han, på en måde som vi ikke kan begribe, det legeme, som endnu ikke var gået i forrådnelse, til sig og opstod i den herlige udødelighed, der gjorde ham lige- som sin opstandne Fader.

Han modtog da al magt i himlen og på jorden, opnå- ede evig ophøjelse, viste sig for Maria Magdalene og flere andre og opsteg til himmels for at sidde ved Gud Fade- ren den Almægtiges højre hånd og herske for evigt i evig herlighed.

Hans opstandelse fra døden på den tredje dag blev kronen på forsoningen. Og igen på en måde, som er os ubegribelig, videreføres virkningen af hans opstandelse til alle mennesker, så alle skal opstå af graven.

Ligesom Adam bragte død, bragte Kristus liv; som Adam er dødelighedens fader, er Kristus udødelighe- dens fader.

Og uden begge, både dødelighed og udødelighed, kan mennesket ikke udvirke sin frelse og opstige til de høj- der, hinsides himlene, hvor guder og engle dvæler i evig herlighed.

Kundskab om forsoningen

Kristi forsoning er evangeliets mest grundlæggende og fundamentale læresætning, og det er den, der er mindst forstået af alle vore åbenbarede sandheder.

Mange af os har en overfladisk kundskab og forlader os på Herren og hans godhed, når det gælder om at klare livets trængsler og farer.

Men hvis vi skal have en tro som Enok og Elias, skal vi tro, som de troede, vide, hvad de vidste, og leve, som de levede.

Må jeg indbyde jer til sammen med mig at opnå en stærk og sikker kundskab om forsoningen.

Vi skal feje menneskers filosofier og de vises visdom til

side og lytte til den Ånd, som er givet os for at lede os til al sandhed.

Vi skal ransage skrifterne, antage dem som Herrens sind, vilje og røst og selve Guds kraft til frelse.

Når vi læser, grunder og beder, vil vi i vores sind se Guds tre haver – Edens have, Getsemane have og den tomme gravs have, hvor Jesus viste sig for Maria Magdalene.

Skabelsen, faldet og forsoningen

I Eden ser vi alt, som det blev skabt i sin paradisiske tilstand – uden død, uden afkom og uden prøvende erfaringer.

Vi forstår da, at sådan et skaberværk, der nu er ukendt for mennesket, var den eneste måde, hvorved faldet kunne sættes i værk.

Vi ser da Adam og Eva,

den første mand og den første kvinde, stige ned fra deres tilstand af udødelighed og paradisk herlighed for at blive de første dødelige mennesker på denne Jord.

Dødeligheden, der jo omfatter afkom og død, kommer så ind i verden. Og på grund af overtrædelse begynder en prøvestand med trængsler og prøvelser.

I Getsemane ser vi Guds Søn løskøbe mennesket fra den fysiske og åndelige død, som ramte os på grund af faldet.

Og til sidst, stående foran en tom grav, får vi vished om, at Kristus, vor Herre, brød dødens lænker og for evigt sejrede over graven.

Derfor er skabelsen fader til faldet; og ved faldet kom dødelighed og død; og ved Kristus kom udødelighed og evigt liv.

Hvis der ikke havde været et

fald ved Adam, hvorved døden kom, kunne der ikke have været nogen forsoning ved Kristus, hvorved livet kom.

Hans sonende blod

Og nu vedrørende denne fuldkomne forsoning, som blev tilvejebragt ved udgydelsen af Guds blod, bærer jeg vidnesbyrd om, at den fandt sted i Getsemane og på Golgata, og med hensyn til Jesus Kristus bærer jeg vidnesbyrd om, at han er den levende Guds Søn, og at han blev korsfæstet for verdens synder. Han er vor Herre, vor Gud og vor Konge. Dette ved jeg personligt, uafhængigt af noget andet menneske.

Jeg er et af hans vidner, og en kommende dag skal jeg føle på naglegabene i hans hænder og fødder, og jeg skal bade hans fødder med mine tårer.

Men jeg vil ikke vide bedre besked, end jeg gør nu, om, at han er Guds almægtige Søn, at han er vor Frelser og Forløser, og at frelse kommer i og ved hans forsonende blod og på ingen anden måde.

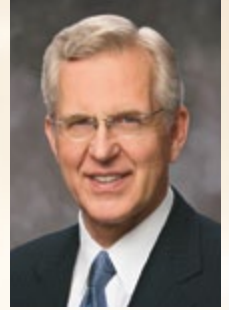
Må Gud give, at vi alle må vandre i lyset, som Gud vor Fader er i lyset, så hans Søns, Jesu Kristi blod, som lovet, må rense os fra al synd. ■

Udredningsnotits tilføjet; retskrivning gjort tidssvarende.

Virksomheden af hans forsoning videreføres til alle mennesker, så alle skal opstå af graven.

**Ældste
D. Todd Christofferson**
De Tolv Apostles Kvorum

ALTID ERINDRE HAM

Når vi altid erindrer Frelseren, kan vi »frejdigt gøre alt det, som ligger inden for vores evner« i forvisning om, at hans kraft og kærlighed til os nok skal føre os igennem.

Nadverbønnen bekræfter, at en af de vigtigste hensigter med nadveren, som Herren Jesus Kristus indstiftede den, er, at vi »altid erindre[r] ham« (L&P 20:77, 79). At

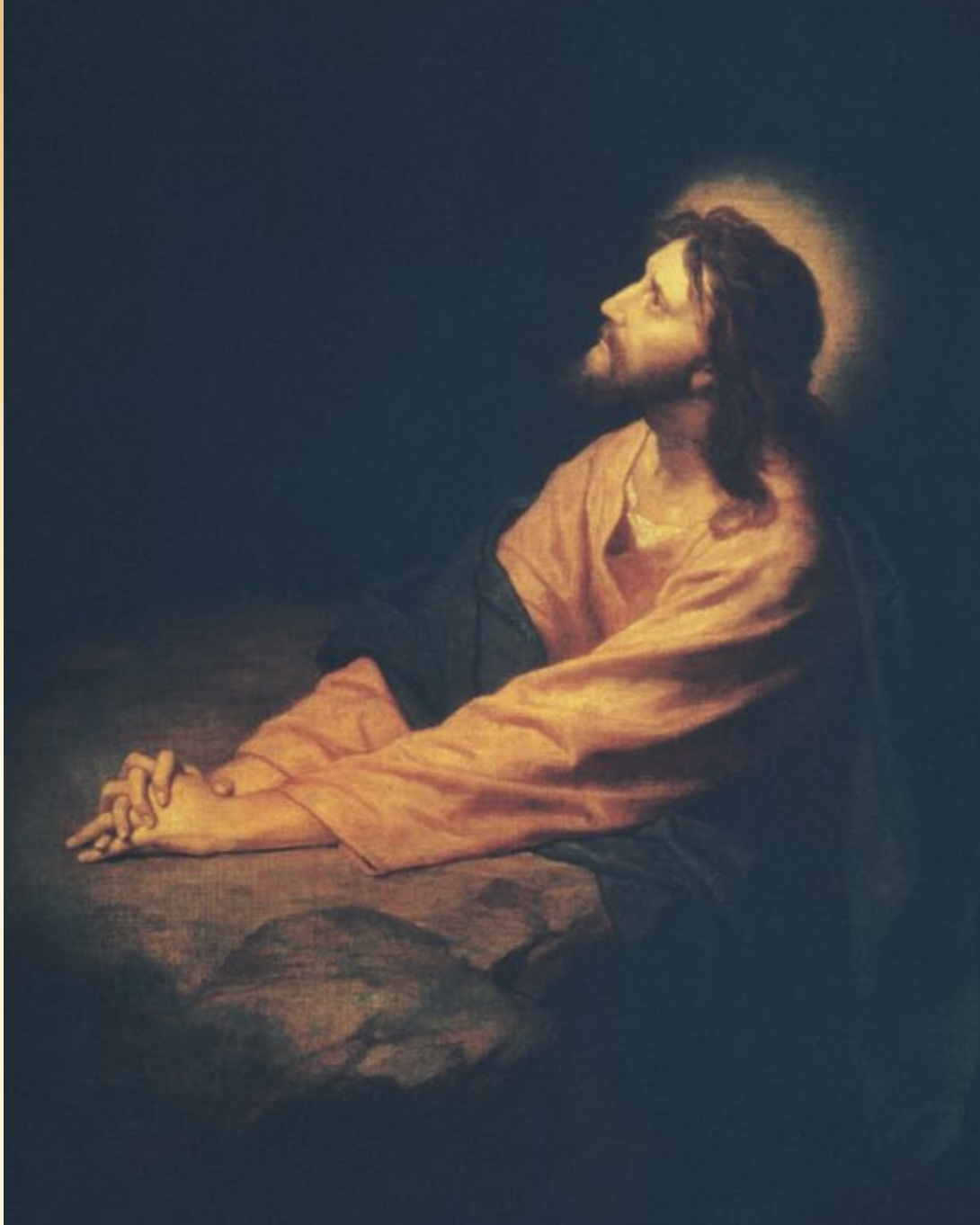
erindre Frelseren omfatter naturligvis at erindre hans forsoning, som symbolsk repræsenteres af brødet og vandet, der er tegn på hans lidelse og død. Vi må aldrig glemme, hvad han har gjort for os, for uden hans forsoning og opstandelse, ville livet ikke have nogen

mening. Men med hans forsoning og opstandelse har vores liv evige, guddommelige muligheder.

Jeg vil gerne gå lidt i dybden med tre aspekter af, hvad det vil sige at »altid erindre ham«; for

det første, at søge og følge hans vilje; for det andet, at erkende og påtage os ansvaret for at skulle stilles til regnskab over for Kristus for hver tanke, ord og handling; og for det tredje, at leve i tro og uden frygt, så vi altid kan søge Frelseren, når vi har brug for hjælp.

I og jeg kan gøre Kristus til midtpunkt i vores liv og blive et med ham, som han er et med Faderen. Vi kan begynde med at skrælle alt bort fra vores liv og så sætte det sammen igen i en prioriteret rækkefølge med Frelseren som midtpunkt.

1. Søg at kende og følge Kristi vilje, ligesom han søgte Faderens vilje.

Nadvervelsignelsen over brødet forpligter os til at være villige til at påtage os Sønnens navn »og altid erindre ham og holde hans befalinger, som han har givet [os]« (L&P 20:77). Det ville også være passende at læse denne pagt om »altid [at] erindre ham *for at* holde hans befalinger«. Det er sådan, han altid erindrede Faderen. Som han sagde: »Jeg kan intet gøre af mig selv, som jeg hører, dømmes jeg, og min dom er retfærdig, for jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans

vilje, som har sendt mig« (Joh 5:30).

Jesus opnåede en fuldkommen samhørighed med Faderen, fordi han både – hvad kødet og hvad ånden angår – underkastede sig Faderens vilje. Om sin Fader sagde Jesus: »Jeg gør altid det, der er godt i hans øjne« (Joh 8:29). Fordi det var Faderens vilje, underkastede Jesus sig endog døden, »idet ... Sønnens vilje bliver opslugt i Faderens vilje« (Mosi 15:7). Hans fokus på Faderen er en af de væsentligste årsager til, at Jesu tjenestegering fremstod så tydelig og virkningsfuld.

På samme måde kan I og jeg gøre Kristus

til midtpunkt i vores liv og blive et med ham, som han var et med Faderen (se Joh 17:20-23). Vi kan begynde med at skrælle alt bort fra vores liv og så sætte det sammen igen i en prioriteret rækkefølge med Frelseren som midtpunkt. Vi bør først anbringe det, der gør det muligt altid at erindre ham – hyppig bøn og skriftstudium, eftertænksom overvejelse af apostolske lærdomme, ugentlig forberedelse til værdigt at modtage nadveren, kirkegang om søndagen og at nedfælde og huske det, som Ånden og erfaringen lærer os om vores rolle som disciple.

Du kan måske komme i tanker om andet, som passer til din nuværende situation. Når vi skaber tid og muligheder for, at dette kan rette vores liv ind, så Kristus er i centrum, kan vi begynde at tilføje andre ansvar og værdier, såsom uddannelse og familieansvar. På den måde bliver det vigtigste ikke skubbet ud af vores liv af det, som blot er godt, og det, som har mindre værdi, får en lavere prioritering eller bortfalder helt.

Jeg erkender, at det ikke er let at rette vores vilje ind efter Kristi vilje, sådan som han rettede sin vilje ind efter Faderens vilje. Præsident Brigham Young (1801-1877) talte med stor indsigt om vore udfordringer, da han sagde:

»Efter alt, hvad der er blevet sagt og gjort, efter at han har ledt dette folk så længe, fornemmer I da ikke, at I mangler tillid til vores Gud? Kan I ikke fornemme det i jer selv? I spørger måske: »Bror Brigham, føler du det i dig selv?« Ja, jeg gør, jeg kan se, at jeg i nogen grad stadig mangler tillid til ham, som jeg stoler på. Hvorfor? Fordi jeg ikke har styrken som følge af det, som faldet har bevirket i mig ...

Der er noget, som fra tid til anden vælder op i mig, som tydeligt trækker en skillelinje mellem min interesse og min himmelske

Faders interesse – noget, som gør, at min interesse og min himmelske Faders interesse ikke helt er den samme.

Vi bør, i det omfang det er muligt, i det omfang vores faldne tilstand tillader os det, i det omfang vi kan få tilstrækkelig tro og kundskab til at forstå os selv, føle og forstå, at vi og den Gud, som vi tjener, har en og samme interesse, og at vi ikke har nogen anden, hverken i tid eller i evighed.«¹

Selv om det ikke er let, kan vi vedholdende fortsætte fremad med tro på Herren. Jeg kan bekræfte, at vores ønske om og evne til altid at erindre og følge Frelseren med tiden øges. Vi bør tålmodigt arbejde henimod det mål og altid bede om den dømmekraft og den guddommelige hjælp, vi har brug for. Nefi gav os dette råd: »Men se, jeg siger jer, at I altid skal bede og ikke miste modet; at I ikke må udføre noget for Herren, uden at I først beder til Faderen i Kristi navn om, at han vil hellige din gerning for dig, så din gerning må blive til din sjæls velfærd« (2 Ne 32:9).

Jeg overværede et enkelt eksempel på den form for bøn, da ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum og jeg fik til opgave at foretage et interview af et par i et andet land ved hjælp af videosamtale. Kort inden vi skulle ind i studiet, gennemgik jeg endnu engang de oplysninger, som vi havde samlet om parret, og jeg følte mig parat til samtalen. Nogle få minutter før det angivne tidspunkt, så jeg ældste Oaks sidde alene med bøjet hoved. Et øjeblik efter hævede han hovedet og sagde: »Jeg skulle lige afslutte min bøn som forberedelse til dette interview. Vi får brug for evnen til at kunne skelne.« Han havde ikke forsømt den vigtigste forberedelse, en bøn, der helligede vores indsats til vores eget bedste og til Herrens herlighed.

Alt hvad vi »slipper af sted med« i dette liv eller formår at skjule fra andre mennesker, skal vi stadig se i øjnene, når den uundgåelige dag kommer, hvor vi løftes op foran Jesus Kristus, den rene og fuldkomne retfærdigheds Gud.

2. Bered dig på at stå til ansvar over for Kristus for hver tanke, ord og handling.

Skrifterne gør det klart, at der kommer en stor dommens dag, hvor Herren skal dømme nationerne (se 3 Ne 27:16) og hvor hvert knæ skal bøje sig og hver tunge bekende, at han er Kristus (se Rom 14:11; Mosi 27:31; L&P 76:110). Denne doms individuelle natur og omfang beskrives af Alma i Mormons Bog:

»For vore ord skal dømme os skyldige, ja, alle vore gerninger skal dømme os ... og vore tanker skal også dømme os skyldige og i denne forfærdelige tilstand skal vi ikke turde se op til vor Gud; og vi ville være glade, hvis vi kunne befale klipperne og bjergene at falde ned over os for at skjule os for hans nærhed.

Men dette kan ikke ske; vi må komme frem og stå foran ham i hans herlighed og i hans

kraft og i hans magt, storhed og herredømme og til vor evigtvarende skam erkende, at alle hans straffedomme er retfærdige; at han er retfærdig i alle sine gerninger, og at han er barmhjertig mod menneskenes børn, og at han har al magt til at frelse enhver, der tror på hans navn og frembringer de frugter, som er omvendelse værdig« (Alma 12:14-15).

Da Frelseren definerede sit evangelium, spillede denne dom en central rolle. Han sagde:

»Se, jeg har givet jer mit evangelium, og dette er det evangelium, som jeg har givet jer – at jeg kom til verden for at gøre min Faders vilje, fordi min Fader sendte mig.

Og min Fader sendte mig, så jeg kunne blive løftet op på korset, så jeg, efter at jeg var blevet løftet op på korset, kunne drage alle mennesker til mig, for at mennesker, ligesom

jeg var blevet løftet op ved mennesker, skulle blive løftet op ved Faderen for at stå foran mig for at blive dømt efter deres gerninger, om de er gode, eller om de er onde.

Og af denne årsag er jeg blevet løftet op; derfor vil jeg i overensstemmelse med Faderens magt drage alle mennesker til mig, så de kan blive dømt efter deres gerninger« (3 Ne 27:13-15).

At blive »løftet op på korset« er selvfølgelig et symbolsk udtryk for Jesu Kristi forsoning, hvorved han opfyldte de krav, som retfærdigheden havde på hver enkelt af os. Med andre ord betalte han med sin lidelse og død i Getsemane have og på Golgata for alt det, som retfærdigheden kunne kræve af os for vore synder. Han står derfor i retfærdighedens sted og er den personificerede retfærdighed. Ligesom Gud er kærlighed, er Gud også retfærdighed. Det er nu Jesus Kristus, som vi er skyldige og forpligtede overfor. Derfor har han retten til at dømme os.

Den dom, fortæller han, bygger på vore gerninger. De særlige »gode nyheder« ved hans evangelium er, at han tilbyder tilgivelsens gave på betingelse af omvendelse. Hvis vore gerningerne derfor omfatter omvendelsens gerninger, tilgiver han vore synder og fejl. Hvis vi afviser nådens gave ved at nægte at omvende os, så træder den retfærdighed, som han nu repræsenterer, i kraft. Han sagde: »For se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig; men hvis de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg« (L&P 19:16-17).

Altid at erindre ham betyder derfor, at vi altid husker på, at intet er skjult for ham. Der er ingen del af vores liv, hverken handling, ord eller blot tanke, som kan skjules for Faderen og Sønnen. Intet snyderi ved en eksamen, intet butikstyveri, ingen lysten fantasi eller handling og ingen løgn går i glemmebogen, overses eller skjules. Alt. Hvad vi »slipper af sted med« i dette liv eller formår at skjule fra andre mennesker, skal vi stadig se i øjnene, når den uundgåelige dag kommer, hvor vi løftes op foran Jesus Kristus, den rene og fuldkomne retfærdigheds Gud.

Den erkendelse har ved flere lejligheder hjulpet mig til enten at omvende mig eller helt undgå synden. Ved en bestemt lejlighed var der i forbindelse med et hussalg en

fejl i dokumentationen, og jeg stod pludselig i en situation, hvor jeg helt legalt kunne få flere penge ud af køberen. Min ejendomsmægler spurgte, om jeg ville beholde pengene, eftersom det var min ret at gøre det. Jeg forestillede mig, at jeg stod over for Herren, indbegrebet af retfærdighed, og forsøgte at forklare, at jeg havde en legal ret til at udnytte køberen og hans fejltagelse. Jeg kunne ikke forestille mig, at jeg ville være synderligt overbevisende, især ikke fordi jeg sikkert samtidig ville trygle om nåde for mine egne fejl. Jeg vidste, at jeg ikke ville kunne leve med mig selv, hvis jeg var så æreløs at beholde pengene. Jeg svarede mægleren, at vi skulle holde os til aftalen, som vi alle oprindeligt havde forstået den. Det betyder meget mere for mig end noget pengebeløb ville gøre at vide, at jeg ikke har noget at omvende mig fra i forbindelse med den handel.

Da jeg var ung forårsagede min forsømmelse, at en af mine brødre kom ud for at mindre uheld. Dengang påtog jeg mig ikke ansvaret for min dumhed, og ingen kendte til min rolle i sagen. Mange år senere bad jeg Gud om at åbenbare hvad som helst fra mit liv, som jeg havde brug for at rette op på for at være mere antagelig i hans øjne, og denne hændelse dukkede op i mit sind. Jeg havde glemt alt om den, men Ånden hviskede, at det var en uafklaret overtrædelse, som jeg var nødt til at bekende. Jeg ringede til min bror, undskyldte og bad om hans tilgivelse, som han øjeblikkeligt og gavmildt gav mig. Min skam og fortrydelse havde været mindre, hvis jeg havde undskyldt, da ulykken skete.

Det var interessant og sigende for mig, at Herren ikke havde glemt den begivenhed fra fortiden, selv om jeg havde. Synder løser ikke sig selv, og de falmer ikke bare bort. Synder bliver ikke »fejlet ind under gulvtæppet« i evighedens husholdning. De skal bringes i orden, og det vidunderlige er, at takket være Frelserens sonende nåde, kan de klares på en meget lykkeligere og mindre smertefuld måde, end hvis vi selv skulle stå over for den krænkede retfærdighed.

Vi bør også fatte mod ved tanken om en dom, hvor intet overses, for det betyder, at ingen lydige handling, ingen venlighed og ingen god gerning, uanset hvor lille den end har været, glemmes, og ingen tilhørende velsignelse tilbageholdes.

Vi ved, at udfordringer, skuffelser og sorger kommer til os alle på forskellig vis, men vi ved også, at alting kan i den sidste ende, takket være vores guddommelige Talsmand, komme til at virke til gavn for os.

3. Frygt ikke, men søg hjælp hos Frelseren.

I genoprettelsens tidligste dage vejledte og trøstede Jesus Joseph Smith og Oliver Cowdery, som arbejdede på at oversætte Mormons Bog, og som snart skulle få overdraget præstedømmet. Joseph var 23 på det tidspunkt, og Oliver var 22. De oplevede ofte, om ikke konstant, forfølgelse og andre hindringer. Det var i denne situation, at Herren i april 1829 talte disse ord til dem:

»Frygt derfor ikke, lille flok; gør det gode; lad jord og helvede forene sig imod jer; for hvis I er bygget på min klippe, kan de ikke få magt over jer.

Se, jeg fordømmer jer ikke; gå bort og synd ikke mere. Udfør med alvor den

gerning, som jeg har befalet jer.

Se hen til mig i alle jeres tanker; tvivl ikke, frygt ikke.

Betragt sårene, som gennemborede min side og ligeledes naglemærkerne i mine hænder og fødder; vær trofaste, hold mine befalinger, så skal I arve Himmeriget. Amen« (L&P 6:34-37).

At vende alle sine tanker mod Frelseren er selvfølgelig en anden måde at sige »altid erindre ham« på. Når vi gør det, behøver vi ikke at tvivle eller frygte. Frelseren mindede Joseph og Oliver om, ligesom han minder os om, at han ved sin forsoning har fået overdraget al magt i himlen og på jorden (se Matt 28:18), og at han både har evnen og viljen til at beskytte os og sørge for vore behov. Vi skal blot være trofaste, så kan vi stole blindt på ham.

Inden den trøstende åbenbaring til Joseph og Oliver, havde profeten været ude for en intens, smertefuld oplevelse, som lærte ham at se hen til Frelseren og ikke frygte menneskers holdninger, pres eller trusler.

I juni 1828 lod Joseph Martin Harris tage de første 116 sider af Mormons Bogs manuskript med fra Harmony i Pennsylvania til Palmyra i New York, hvor han ville vise dem til sin familie. Da Martin ikke vendte tilbage som lovet, rejste en bekymret Joseph med diligenzen til sine forældres hjem i Manchester Township i New York. Profeten sendte straks bud efter Martin. Da Martin kom, indrømmede han, at han ikke havde manuskriptet og ikke vidste, hvor det var.

Joseph udbrød: »Å, min Gud, min Gud ... Alt er tabt, alt er tabt. Hvad skal jeg gøre? Jeg har syndet. Jeg fristede Guds vrede ved at bede ham om det, som jeg ikke havde ret til at bede om ... Hvilken irttesættelse har jeg ikke gjort mig fortjent til hos den Allerhøjstes engel?»

Næste dag vendte Joseph tilbage til Harmony. Han sagde, at da han nåede frem »begyndte [jeg] at ydmyge mig i inderlig bøn for Herren ... om, at jeg, om muligt, kunne få nåde ved hans hænder og blive tilgivet for alt det, jeg havde gjort, som var imod hans vilje.«²

Da Herren havde revset Joseph for at frygte mennesker mere end Gud, sagde han:

»Se, du er Joseph, og du er blevet udvalgt til at udføre Herrens værk, men hvis du ikke passer på, vil du falde på grund af overtrædelse.

Men husk, at Gud er barmhjertig; omvend dig derfor fra det, som du har gjort, og som er i modstrid med den befaling, som jeg har givet dig, og da er du stadig udvalgt og er atter kaldet til værket« (L&P 3:9-10).

»For en tid tog Herren Urim og Tummim og pladerne fra Joseph. Men de blev snart givet tilbage til ham. »Englen frydede sig, da han gav mig Urim og Tummim tilbage,« berettede profeten, »og sagde, at Gud fandt behag i min trofasthed og ydmyghed og elskede mig for min anger og flid med hensyn til bøn, i hvilken forbindelse jeg havde gjort min pligt i en sådan grad ... at jeg var i stand til at genoptage arbejdet med oversættelsen.« Mens Joseph gik fremad i det store værk, der lå foran ham, blev han nu styrket af den

vidunderlige følelse af at modtage Herrens tilgivelse og en fornyet beslutsomhed med hensyn til at gøre hans vilje.«³

Profetens faste beslutning om at sætte sin lid til Gud og ikke frygte det, som mennesker kunne gøre, blev grundfæstet efter den oplevelse. Hans liv blev herefter et strålende eksempel på, hvad det vil sige at erindre Kristus ved at sætte sin lid til hans magt og nåde. Joseph gav udtryk for denne forståelse under sin meget vanskelige og krævende indespærring i fængslet i Liberty i Missouri med disse ord:

»I ved, brødre, at et meget stort skib i storm og uvejdrager nytte af et lille ror, når det holdes på rette måde, alt efter vind og bølger.

Lad os derfor, inderligt elskede brødre, med glæde gøre alt, hvad der står i vor magt, og måtte vi da med største vished være stille for at se Guds frelse, og så hans arm kan blive åbenbaret« (L&P 123:16-17).

Kort sagt betyder det at »erindre ham«, at vi ikke lever vores liv i frygt. Vi ved, at udfordringer, skuffelser og sorger kommer til os alle på forskellig vis, men vi ved også, at alting kan i den sidste ende, takket være vores guddommelige Talsmand, komme til at virke til gavn for os (se L&P 90:24; 98:3). Det er den tro, der så enkelt blev udtrykt af præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), da han sagde: »Alt vil falde på plads.«⁴ Når vi altid erindrer Frelseren, kan vi »gøre alt, hvad der står i vores magt« i visheden om, at hans magt og kærlighed til os nok skal føre os igennem.

Må vi altid erindre ham – »så [vi] altid må have hans Ånd hos [os]« (L&P 20:77). Jeg bærer vidnesbyrd om Jesu Kristi forsonings frelsende kraft. Jeg vidner om, at vor opstandne Herre virkelig lever. Jeg bærer vidnesbyrd om den uendelige og personlige kærlighed, som Faderen og Sønnen har til hver enkelt af os, og jeg beder til, at vi må leve i konstant ihukommelse af den kærlighed i alle dens udtryk. ■

Fra en tale holdt på Brigham Young University–Idaho den 27. januar 2009. Du kan høre talen på engelsk, hvis du går ind på web.byui.edu/devotionalsandspeeches/default.aspx.

NOTER

1. Brigham Young, »Discourse«, *Deseret News*, 10. sep. 1856, s. 212.
2. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 71, 72.
3. *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 71.
4. Citeret i Jeffrey R. Holland, »Præsident Gordon B. Hinckley: Stålsat og modig«, *Stjernen*, juni 1995 (særnummer), s. 6.

Rebecca Swain Williams: TROFAST OG UROKKELIG

Trods sin families modvilje mod Kirken forblev denne tidlige konvertit trofast og hengiven over for Herrens værk.

Janiece Lyn Johnson

I juni 1834 skrev en ung mor, som var ved at blive gjort arveløs af sin far, et modigt og gribende brev om sin overbevisning om genoprettelsen. Selv om hun må have vidst, at sandsynligheden for at hun kunne ændre hans holdning var ringe, stod Rebecca Swain Williams alligevel fast trods de dystre konsekvenser. Hun erklærede over for sin far, Isaac, at Mormons Bog og Kirken var sand, nøjagtigt som profeten Joseph Smith havde sagt, og at hun havde hørt de tre vidner »forkynde ved et offentligt møde, at de så en hellig engel komme ned fra himlen og [medbringe] pladerne og lægge dem for øjnene af dem.«¹

Rebeccas vidnesbyrd er gribende, ikke blot for den styrke, som det udviser, men også på grund af hendes urokkelige vidnesbyrd og ubøjelige vilje. På trods af sin fars afvisning og den kendsgerning, at hendes mand, Frederick G. Williams for en tid forlod Kirken, tillod Rebecca aldrig sin tro

at vakle. Utrættelig og ubøjelig står Rebecca som et eksempel for os i dag på, hvordan vi kan forblive trofaste og urokkelige på trods af livets største udfordringer, selv når vore nærmeste fornægter vores tro og håner os.

Omvendelse til Kirken

Rebecca Swain, der blev født i Pennsylvania i USA i 1798, var den yngste af ti børn.² Da hun var omkring ni år, flyttede hendes familie til Niagara nær grænsen mellem USA og Canada. De boede tæt nok på Fort Niagara, til at de kunne høre kanontorden, da fortet blev angrebet under krigen i 1812. Selv som lille pige udviste Rebecca frygtløshed. Engang da hun gik alene gennem skoven, stod hun pludselig ansigt til ansigt med en bjørn på stien. Hun havde en lille parasol i hånden, som hun åbnede og lukkede i ansigtet på bjørnen flere gange, og det fik den til at flygte.³

Da Rebecca var 17 år, sejlede hun

over Lake Ontario for at besøge sin søster i Detroit. På rejsen traf hun skibets høje, mørkøjede kaptajn, Frederick Granger Williams. Deres hyppige møder forvandlede hurtigt forelskelse til kærlighed, og de to blev gift sent i 1815. Ægteparret Williams boede rundt omkring i Ohio, inden de endelig slog sig ned i Kirtland omkring 1828. Hendes mand begyndte at praktisere som læge og blev anerkendt for sin dygtighed, og Rebecca lærte at hjælpe ham med behandlingerne. Sammen fik de fire børn.

I efteråret 1830 ankom de første mormonmissionærer til Kirtland. Rebecca lyttede til dem med stor interesse og overværede alle missionærernes møder. Hun tog endda sine børn med. Frederick deltog, så ofte som hans lægepraksis tillod det. De to studerede, drøftede og lærte sammen, men Frederick var ikke helt

så sikker i sin overbevisning. Rebecca var dog blevet overbevist om sandheden af evangeliet.

En levnedsskildrer, der skrev familiens historie, beskrev Rebecca som en slags Eva i Edens have: Hun var »den første til at se nødvendigheden« af at indtræde i den evangeliske pagts fulde fællesskab.⁴ Hun blev døbt i oktober 1830.

Frederick vaklede stadig. Nogle gange havde han lyst til at skubbe Kirken fra sig, men i sidste ende kunne han ikke, for han følte sig draget af dette nye, hellige skrift: Mormons Bog. Da Ånden virkede i ham, erkendte han evangeliets sandhed og fulgte Rebeccas eksempel og blev døbt.

Hengiven tjeneste

Da Kirken ret hurtigt indtog en central plads i Fredericks og Rebeccas liv, sås virkningen på familien øjeblikkeligt. Frederick blev ordineret til ældste straks efter sin dåb og bekræftelse. Allerede næste dag tog han med begejstring imod kaldelsen til i løbet af et par uger at udføre en mission sammen med Oliver Cowdery. De regnede med, at missionen skulle vare tre uger, men den endte med at strække sig over ti måneder og en rejse helt til Missouri. Hans lange fravær fra hjemmet var blot den første af mange sådanne perioder for Rebecca. Frederick var ofte hjemmefra, på grund af sin missionærindsats og sin kaldelse i Det Første Præsidentskab. Som så mange andre mormonkvinder tilbragte Rebecca lange måneder med at passe hjemmet og opdrage

børnene uden hjælp fra sin mand.

Trods det hårde slid holdt Rebecca trofast ud og tjente villigt. Profeten Joseph Smith og hans familie boede hos familien Williams en tid, da de lige var flyttet til Kirtland. Rebecca viste sig trofast over for profeten og hans familie, som hun tog sig af i en svær tid. Engang omringede en pøbelskare huset og søgte efter Joseph. Rebecca forklædte Joseph med sin kyse og kappe. Joseph kunne så forlade huset og komme sikkert forbi pøblen.

I marts 1832 viste Rebecca sig igen som en uvurderlig hjælp for profeten, da en pøbel brød ind i John Johnsons hjem i Hiram i Ohio og brutalt overfaldt Joseph Smith og Sidney Rigdon. Efter at have pryglet Sidney bevidstløs og forsøgt at hælde gift i halsen på Joseph, rullede pøblen profeten i tjære og fjer. Da Emma Smith så sin mand, troede hun, at tjæren var blod og besvimed.⁵ Rebecca og Frederick tilbragte den nat med at skrabe tjære fra Josephs blødende og sårede krop og at tage sig af familien Smiths børn. Deres hjælp gjorde, at Joseph fandt styrke til at prædike næste morgen.

Forkyndelse med overbevisning

Et af Rebeccas mest inderlige håb var, at hendes familie, og især hendes far, ville tage imod det gen-givne evangelium og modtage troens herlige velsignelser. Ligesom Lehi havde hun smagt Guds kærlighed og ønskede at dele oplevelsen med sine nærmeste (se 1 Ne 8:12). Med det i tankerne skrev Rebecca ivrigt til sin familie og fortalte om sin omvendelse

og sit vidnesbyrd og den glæde, hun følte som medlem af Kirken.

Men Rebeccas konvertering gjorde hendes far rasende. I sit korte svarbrev forlangte han, at hun forlod Kirken. Men Rebecca lod sig ikke rokke. Hun svarede, som en familiehistoriker beskriver, at »hun var mere sikker end nogensinde før i sin overbevisning om sandheden af mormonlæren«, og hun skrev sit eget stærke vidnesbyrd.⁶ Til hendes store sorg skabte dette brev ikke det resultat, hun havde håbet på. Hendes far truede med at gøre hende arveløs og svor at afbryde al kommunikation med hende, hvis hun ikke forlod kirken.

Men Rebecca gav sig ikke, og hun fortsatte sin indsats for at forkynde evangeliet. I 1834 skrev hun endnu et brev – det eneste, der har overlevet – til sin far, hvori hun afslørede dybden af sin tro og den smerte, hun følte ved, at han nægtede at høre om mormonerne.

Hendes far havde læst avisartikler, der angreb Kirken og i særdeleshed Mormons Bog og de tre vidners vidnesbyrd, og han prøvede at afskrække Rebecca med de artikler.

»Det smerter mig at høre, at dit sind i den grad er oprørt over Mormons Bog,« skrev hun. Rebecca bar sit vidnesbyrd om Mormons Bog ved at citere skriftsteder fra Mormons Bog og fra Josephs nye åbenbaringer. Hun forklarede også, at bogen profeterede om udvælgelsen af tre vinder, og deres vidnesbyrd om den. Som bevis citerede hun fra den gamle profet Eter, som sagde, at »ved tre vidners

mund« skulle bogens sandhed blive »stadfæstet« (Eter 5:4).⁷

Rebecca beskrev derefter, hvordan hun selv havde mødt de tre vidner – David Whitmer, Martin Harris og Oliver Cowdery – og hørt dem bære vidnesbyrd om, at de havde set en engel og guldpladerne. Efter at have forsvaret deres vidnesbyrd og karakter, opfordrede hun sin far til at undersøge værket. For, skrev hun til sin far, hvis »du og mor kendte til omstændighederne omkring dette værk, sådan som vi gør, er jeg overbevist om, at I ville tro det.«⁸

Nærmest som et ekko af Moronis løfte sidst i Mormons Bog bønfuldt Rebecca sin familie om, at de skulle bede Gud om »at han måtte oplyse deres sind i det, der angår sandheden.« Og så planlagde hun at sende en missionær til dem, som »kunne forkynde evangeliet, som det er i Jesus« som en yderligere hjælp.⁹ Men hendes far ville intet have med det at gøre.

Selv hendes breve til broderen John – som Rebecca var særlig nært knyttet til – blev sendt uåbnede tilbage. På bagsiden af et af de returnerede breve, havde John skrevet: »Far forbyder mig at læse dine breve eller skrive til dig. Farvel og må Gud altid velsigne dig. Din bror, John.«¹⁰

Rebeccas missionærindsats bar dog frugt hos hendes ældste søster, Sarah Swain Clark. Sarah blev medlem af Kirken i Michigan i 1832. Sarahs døtre blev også medlemmer af Kirken og forblev trofaste hele deres liv.

Trofast til det sidste

Trods den hjertesorg og smerte, som Rebecca oplevede fra sin far, elskede hun ham alligevel. Hun skrev: »Mit hjerte sørger over mine kødelige familieforhold ... Jeg beder Herren om at trøste jer i jeres sidste dage med sin Helligånd og må de blive jeres bedste dage ... Jeg håber, at I vil ændre holdning til dette værk. Vær forvisset om, at vi føler os sikre i denne sag, for vi ved, at Herren står ved roret.«¹¹

Rebecca måtte ikke blot kæmpe med sin fars mistro, men også med problemerne omkring sin mands engagement over for troen. Igen-nem 1837 og 1838 var hendes mand, Frederick, som da sad i Det Første Præsidentskab, konstant på kant med Kirkens øvrige ledere. Han forlod endda Kirken for en tid og blev udelukket. Men ikke længe efter ydmygede Frederick sig, blev medlem af Kirken igen og døde i pagten. Vi har ingen optegnelser om Rebeccas følelser på dette tidspunkt, men hun

fortrød ikke sit fællesskab med de hellige og forblev tro.

Da rygtet om Fredericks frafald nåede Rebeccas far i New York, håbede Isaac, at Rebecca nu også ville frafalde sin tro. Men Rebecca sendte ham et brev, der tydeligt viste hendes fortsatte troskab. Da Isaac havde læst hendes svar, rystede han på hovedet og sagde: »Ikke så meget som et angrende ord.«¹²

Rebecca forblev tro i sit forsvar for Joseph Smith og den genoprettede kirke. Og trods det offer, som Rebecca måtte yde ved at vælge Kirken frem for sin far, blev hun ved med at ære ham. Hun værdsatte det, hendes far havde lært hende, og hun udtrykte kærlighed til ham og taknemlighed. Hun afsluttede sit brev fra 1834 med at bemærke, at hun »altid vil huske de belæringer

... jeg har modtaget fra min elskede far.«¹³

I 1839 døde Rebeccas far. Kun tre år senere mistede hun sin mand. Trods disse smertefulde vanskeligheder holdt Rebecca tro og mod ud. Da de hellige vandrede

vestpå til Utah, rejste hun sammen med sin søn Ezras familie og kørte sin egen oksekærre. Senere overtog hun ledelsen af en gård ved Mill Creek. Da Tabernaklet i Salt Lake City stod færdigt, og de hellige blev bedt om at yde, hvad de kunne, bidrog hun med et sæt sølvskeer til omstøbning af bakker til nadverbordet. Og skønt hun var meget svagelig i 1860, da præsident Brigham Young kaldte hendes familie til at flytte til den fjerne Cache Valley i Utah, drog hun villigt af sted igen – og kørte igen sin egen oksekærre.

Rebeccas døde i Smithfield i Utah den 25. september 1861. Hun forblev tro mod sin overbevisning, sin kundskab om sandheden og det, hun havde oplevet. Hun forblev »standhaftig og urokkelig« til det sidste (Mosi 5:15). ■

Den engelske retskrivning er gjort nutidig.

NOTER

1. Rebecca Swain Williams til Isaac Fischer Swain, 4. juni 1834, Kirkens historiske bibliotek i Salt Lake City.
2. Biografiske oplysninger fra Nancy Clement Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams ... and His Wife Rebecca Swain Williams: Read Their True Story in the First Introduction – after 100 Years*, 1951; og Frederick G. Williams, »Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church«, *BYU Studies*, årgang 12, nr. 3, 1972: s. 243-261.
3. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, s. 5.
4. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, s. 55.
5. *History of the Church*, 1:263.
6. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, s. 63.
7. Se også Rebecca Williams brev fra 4. juni 1834.
8. Rebecca Williams brev fra 4. juni 1834.
9. Rebecca Williams brev fra 4. juni 1834.
10. I Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, s. 63.
11. Rebecca Williams brev fra 4. juni 1834.
12. George Swains brev fra 17. marts 1839, afskrift, Kirkens historiske bibliotek i Salt Lake City.
13. Rebecca Williams brev fra 4. juni 1834.

På ret kurs PÅ MARSHALL-ØERNE

Joshua J. Perkey

Kirkens Tidsskrifter

Oldtidens søfarere rejste over havene med solen, månen og stjernerne som rettesnor. Om natten holdt de opmærksomt øje med Nordstjernen, for dens faste position på himlen var som et fikspunkt for oldtidens søfolk og hjalp dem med at finde den rette vej til deres mål.

På Marshall-øerne i Stillehavet fandt søfolk på andre teknikker. Bølgerne og havstrømmene flyder mellem atoller og øer i et tilbagevendende mønster. En erfaren sømand kan sejle flere hundrede kilometer ved at følge et indviklet net af bølger – der hver især er som en ensrettet vej – fra den ene ø eller atol til den næste. De, der ved, hvor dønningerne er, og hvor de flyder hen, kan lede andre søfarende sikkert frem til deres destinationer.

På samme måde er Jesus Kristus vores fuldkomne

forbillede, hvis sande lys leder os. Hans love og ordninger kan, ligesom havets dønninger, lede os sikkert hjem til vor himmelske Fader. Men for os alle gælder det, at der er andre, hvis tjeneste og støtte går hånd i hånd med Mester-navigatørens rolle. I de følgende beretninger, fortæller tre medlemmer fra Marshall-øerne, hvordan andre har hjulpet dem med at navigere gennem livets klippefyldte farvande og uvejr og fremad mod Kristus.

En retskaffen kvindes indflydelse

Hirobo Obeketang læner sig tilbage i sin sofa og smiler. Han og hans hustru, Linda, har lige holdt familieaften med fire af deres børn og søstermissionærerne. De bød også missionærerne på en fiskeret, med øjne og hale og det hele – en tradition i Majuro, som er Marshall-øernes

*Når vi sejler i livets klippefyldte farvand,
kan vi hver især drage fordel af vejledning
fra trofaste medlemmer, som kan hjælpe os
tilbage til vor himmelske Fader.*

hovedstad. Mens Hirobo beskriver sit liv, giver han udtryk for, hvor taknemlig han er for Kirken, evangeliet, sin familie og især for sin hustru.

Det er juni 2009. Dagen inden blev Majuro Stav på Marshall-øerne dannet, og Hirobo blev kaldet til at tjene som den første stavssekretær. Hirobo er, som den nye stavspræsident Arlington Tibon beskriver ham, »meget, meget stærk«, en af øens trofaste ledere.

Men Hirobo er den første til at påpege, at det indtil for nylig ikke passede. Faktisk siger han, at det er hans hustru, som er den stærke – den, der udvirkede en stor forandring i hans liv. Han forklarer: »Jeg blev døbt, da jeg var otte år, men da jeg var 16, blev jeg mindre aktiv.«

Nogle år senere begyndte han og Linda at bo sammen, selv om de ikke var gift. Linda var ikke medlem af kirken. I 2000, kort tid efter at Linda opdagede, at Hirobo var blevet døbt som barn, blev hun interesseret i Kirken og mødtes med søstermissionærerne.

»Hun studerede i to år og besluttede så, at hun ville døbes,« mindes Hirobo. »Så skulle vi giftes først, men jeg var ikke interesseret i at blive gift. Jeg var forvirret; jeg var virkelig grebet af verdens fristelser. Jeg forstod ikke familiens betydning, og jeg var ligeglad og ville ikke høre på nogen.«

Skønt Linda ikke var døbt, opdrog hun deres børn i Kirken. Hvert år bad hun Hirobo om at gifte sig med hende, så hun kunne blive døbt; og hver gang sagde han nej. Med tiden blev to af deres døtre døbt, men Hirobo overværede ikke deres dåb.

Men så i 2006 døde deres niårige søn, Takao, efter et feber- og krampeanfald. Omtrent 300 medlemmer fra Majuro Distrikt kom til begravelsen for at støtte familien.

»Deres støtte betød virkelig meget for mig,« siger Hirobo. »Jeg begyndte at tænke, at Gud måske ville fortælle mig noget.«

Han begyndte at tænke på, at han var årsag til, at hans hustru ikke kunne blive døbt, selv om han var medlem af

Kirken. »Hun blev stærkere og stærkere. Hun inspirerede mig virkelig,« mindes han.

»Så jeg satte mig ned og tænkte over, at jeg nu var halvvejs gennem livet. Jeg spurgte mig selv: »Skal jeg blive ved med at gøre, som jeg gør nu? Har jeg mulighed for at arbejde for Gud i den anden halvdel af mit liv?« Jeg

begyndte at bede mine bønner og overveje at vende tilbage til Kirken for at arbejde for Gud.«

Hirobo begyndte at studere med missionærerne for at genopfriske Kirkens lære. Præsident Nelson Bleak, som var missionspræsident i Majuro-missionen, blev venner med ham, og det samme gjorde andre medlemmer, blandt andet den daværende distriktspræsident Arlington Tibon. Endelig besluttede Hirobo at vende tilbage, og snart overværede han ikke blot nadvermøderne, men også søndagsskolen og præstedømmemøderne. Langt om længe traf Hirobo en beslutning.

»Da jeg kom hjem, sagde jeg: »Det er det rigtige. Det er det, jeg vil gøre.« Og det ændrede mit liv fuldstændigt.«

Hirobo og Linda blev gift den 30. august 2008. Han modtog hurtigt Det Aronske Præstedømme og døbte sin hustru. To måneder senere modtog Hirobo Det Melkisedekske Præstedømme og blev kaldet til at tjene som distriktsassistent.

Hirobo ser på sin hustru og smiler. »Hun fattede slet ikke, at det blev mig, der døbte hende,« siger han. »Tænk bare – det tog hende otte år, fra 2000 til 2008. Hun er fantastisk.«

En retskaffen fars eksempel

Nogle gange arbejder vores vejleder, ligesom en kaptajn, tæt sammen med os og lærer os det, vi har brug for, så vi med held kan navigere gennem livet. I mange tilfælde gør kaptajnen det ved at være et eksempel, vi kan følge. Det var tilfældet med Patricia Horinchis far, Frank.

Da Frank havde truffet missionærerne, begyndte han ofte at invitere dem over til middag. Snart begyndte at han blive undervist. Men ingen andre i hans familie ville have

noget med Kirken at gøre. »Når vi så missionærerne komme,« siger Patricia, »så stak vi alle sammen af – mine mindre søskende og jeg.«

Så blev Frank døbt i juli 2007 af præsident Nelson Bleak. Det blev et afgørende øjeblik for Patricia og hendes søskende.

»Jeg så, at min far begyndte at ændre sig,« siger hun. »Jeg vidste, at hvis evangeliet kunne røre min fars hjerte, så kunne det også røre mit og ændre mit liv. Så jeg bestemte mig for at studere med søstermissionærerne, og de udfordrede mig til at studere Mormons Bog og Bibelen. Min bror

og jeg havde været oppe at skændes før det, og jeg havde aldrig tilgivet ham. Så læste jeg i skriften, at hvis man tilgiver andre, vil Gud tilgive mig« (se 3 Ne 13:14-15).

Patricia indså, at hun måtte tilgive sin bror for at kunne begynde at ændre sit liv, blive ren og opnå fred. Det gjorde hun så.

»Efter tre uger lagde jeg mine dårlige holdninger fra mig og forandrede mig til et nyt menneske, som holdt budene. Jeg var begejstret. Jeg vidste, at jeg måtte døbes, så jeg kunne blive medlem af den

sande kirke,« siger hun. »Kirken fik mig på ret kurs. Den adskilte mig fra andres dårlige indflydelse. Den lærte mig at respektere mine forældre, at blive i skolen og holde mig på ret kurs.«

En retskaffen mands indflydelse

Ligesom Hirobo Obeketang er Lydia Kaminaga født som medlem af Kirken, men blev mindre aktiv i sine teenageår. Men hendes historie om sin vej tilbage er lige enestående, som den er sigende.

Lydia og hendes mand, Kaminaga

Herover til venstre: Hirobo Obeketang (der også ses med sin familie på de foregående sider) arbejder som hoteldirektør. Herunder: Patricia Horiuchi var leder for den første UV-konference på Marshall-øerne i juni 2009 (nederst til højre).

UNIVERSELLE UDFORDRINGER

Skønt geografi, kultur og afstand måske nok adskiller dem fra andre sidste dages hellige, så forklarer medlemmerne på Marshall-øerne, at de står over for mange af de samme problemer, som alle andre medlemmer.

Gary Zackious (til højre), der er UV-leder i staven, siger: »Folk kommer hen til en og siger: »Vi har ikke brug for en profet i dag, og vi har ikke brug for mere hellig skrift.« Nogle medlemmer læser ikke i skrifterne eller forstår dem ikke, så når nogen siger sådan noget, så ryster det deres tro, og de viger tilbage fra det, som de ved er sandt.«

I Garys øjne er løsningen enkel: »Missionærene udfordrede mig til at bede om Mormons Bog, om genoprettelsen og Joseph Smith og spørge, om det hele var sandt. En aften lå jeg på mine knæ og bad. Jeg fornemmede Ånden. Det var en følelse, jeg aldrig havde oplevet før. Jeg ved, at det, som missionærene lærte mig, virkelig er sandt. Det styrkede mit vidnesbyrd som nyomvendt at læse Mormons Bog.« Gary siger, at fra hans dåb og frem til i dag, »er mit vidnesbyrd vokset, fordi jeg har læst i Mormons Bog og studeret skrifterne og profeternes ord.«

Ernest Mea (til højre), som arbejder sammen med Gary som oversætter på Marshall-øerne, siger, at mange unge bliver fanget i umoralsk adfærd. Han holder sig på den lige og snævre sti ved at holde sig optaget af sunde aktiviteter sammen med ligesindede venner. »Inden min mission spillede vi basketball i Kirken hver eneste dag, bortset fra søndag og mandag,« siger han.

For Michael Lone (til højre) fra Jenrok Menighed havde det sin pris at blive medlem af Kirken i 2006: Han kunne ikke bo hjemme mere. Men han udviste tro og overbevisning og blev døbt alligevel.

Blot et år senere blev han kaldet på mission – til Marshall-øerne. For nylig er Michaels familie begyndt at vise interesse for Kirken og blive undervist af missionærene.

Kaminaga, er begge vokset op i Kirken. »Jeg har aldrig tvivlet på Kirkens lærdomme,« siger Kaminaga. »Jeg har altid troet på dem.«

Men livet begyndte at blive indviklet for Lydia. Hun siger, at da hun gik i syvende klasse, »var jeg den eneste mormon på skolen, og jeg følte mig udenfor. Jeg gjorde det samme som mine venner. Jeg rodede rundt i min prioritering.«

Lydias forældre sendte hende til Provo i Utah, hvor hun skulle bo hos en familie, som forhåbentlig kunne inspirere Lydia til at efterleve evangeliet. Selv om hun lærte en del, der har hjulpet hende senere i livet, var hun slet ikke interesseret i Kirken på det tidspunkt.

Lydia flyttede tilbage til Marshall-øerne i januar 2002, blot en måned efter at Kaminaga vendte tilbage fra sin mission i Japan. De mødtes kort efter. Selv om Lydia ikke efterlevede Kirkens standarder, blev Kaminaga ved med at komme hjem til hende under påskud af, at han ville besøge hendes nevø, Gary Zackious.

Til sidst besluttede Kaminaga sig for at tale med Lydias forældre om at gå ud på dates – med

»Jeg har et stærkt vidnesbyrd om omvendelse,« siger Lydia Kaminaga, der her ses sammen med sin mand, Kaminaga, og deres datter Wellisa.

gode, sunde aktiviteter – med deres datter. Selv om de til at begynde med prøvede at tale Kaminaga fra det, sagde han til sidst: »Der er stadig en chance for, at hun ændrer sig.« Da jeg sagde det, ændrede hele atmosfæren i stuen sig. Hendes far græd og sagde: »Jeg har altid ønsket, at hun skulle vende tilbage til Kirken. Du må gerne gøre et forsøg.«

Til at begynde med tog Lydia ikke Kaminaga alvorligt. Han var trods alt en renskuret, hjemvendt missionær, og hun havde ikke været aktiv.

»Men han så noget, jeg ikke selv så,« forklarer Lydia. Da

hun alligevel ikke gik ud med andre, sagde hun ja til at gå ud med ham. »Han førte mig tilbage. Da jeg var hans kæreste, måtte jeg få styr på min standarder. Han mindede mig om de pagter, jeg havde indgået ved dåben. Han mindede mig om alt det, som jeg virkelig savnede, som fx at læse i skrifterne og holde familieaften. Kaminaga og jeg udførte tjenesteprojekter sammen. Vi læste Mormons Bog. Vi deltog i firesides. Han viste mig, hvordan jeg skulle ændre mit liv. At gå i kirke betød ikke kun nadvermøde, men også Søndags-skolen og Hjælpeforeningen.«

Jo mere tid de tilbragte sammen på sunde og opløftende dates, desto mere begyndte Lydias liv at ændre sig, og hendes vidnesbyrd styrkedes. Men der var stadig en del, hun skulle rette op på.

»Det var svært at vende tilbage,« indrømmer hun. »Omvendelse er ikke let, men jeg har et stærkt vidnesbyrd om omvendelse. På mange måder drejede vores dates sig jo om at lære hinanden at kende og om at få mig tilbage til Kirken og se tingene i det rette lys.«

»Det drejer sig om parforhold,« tilføjer Kaminaga.

Lydia og Kaminaga blev gift den 28. november 2002. Et år senere blev de besejlet i templet i Laie på Hawaii og læste på Brigham Young University – Hawaii. Nu bor de på Marshall-øerne med deres tre børn. Lydia tjener som menighedens søndagsskoleunderviser for de unge mænd og unge piger, og Kaminaga tjener som Unge Mænds præsident.

Som både Hirobo, Patricia og Lydia vidner om, er meget muligt, når vi udviser tålmodighed og udholdenhed og stræber efter Herrens velsignelser. De, som følger Frelseren og lytter til Helligåndens tilskyndelser, kan, ligesom de gamle søfarere, der ledte folk hjemad, få afgørende betydning i et andet menneskes liv. ■

FØRSTE STAV PÅ MARSHALL-ØERNE

I mange år nærede Kirkens medlemmer på Marshall-øerne et stort ønske om at få en stav der. I juni 2009 blev deres ønske opfyldt.

Ældste David S. Baxter fra De Halvfjerds, som organiserede staven,

forklarer: »Det er fantastisk, som medlemstallet er vokset de sidste par år. Staven blev dannet, fordi Kirkens udvikling gjorde det uundgåeligt. Men det har taget sin tid. Medlemmerne måtte overvinde mange udfordringer.«

Marshall-øernes stavspræsident, præsident Arlington Tibon (herover), lærte, mens han var distriktspræsident, medlemmerne, at hvis de ville have en stav, måtte de arbejde for det. Han instruerede distriktslederne i at undervise medlemmerne i velsignelserne ved at betale tiende ud fra Mal 3 og 3 Ne 24. Lederne opmuntrede også de unge og de voksne til at studere Mormons Bog. De afholdt endda en vellykket aktivitet, hvor de unge læste i Mormons Bog i 12 timer i træk.

Præsident Tibon satte også det mål at få medlemmerne til at forstå, »hvor vigtigt det er at blive besejlet i templet« og forklarede, »at det at modtage begavelsen hjælper

dem med at overvinde meget, den ændrer dem og deres liv«.

Under præsident Tibons lederskab har medlemmerne på Marshall-øerne besøgt to templer; det i Tonga og det i Hawaii. Hvert besøg krævede store ofre. Men som Angela Tibon, præsident Tibons hustru, siger, så havde de rejser »en stor indflydelse på, hvor stærkt medlemmer føler sig forpligtet over for deres himmelske Fader og Kirken«.

»Ja,« samtykker præsident Tibon, »vi så en vækst i det åndelige liv her i Majuro.«

JEG ER IKKE INTERESSERET I KIRKEN

Jeg ville ikke have noget med Kirken at gøre, da min hustru spurgte, om missionærerne måtte undervise vore sønner. Men jeg sagde ikke nej, fordi hun jo allerede var medlem.

Da missionærerne begyndte at komme i vores hjem to gange om ugen, gik jeg ind til min gode ven, naboen. Min ven var et stærkt medlem af et andet kristent trossamfund. Hver gang jeg besøgte ham, talte han om Bibelen. Jeg fortalte ham, at jeg ikke interesserede mig for den slags og ikke ville undersøge nogen religion. Men han blev ved med at presse på, så til sidst sagde jeg ja. Så i lang tid studerede jeg Bibelen

sammen med min ven, mens missionærerne underviste mine sønner.

En dag var det tid til missionærernes besøg i vores hjem. Men i stedet for at gå, besluttede jeg at blive i et tilstødende værelse. Da missionærerne begyndte at undervise mine sønner, fik jeg lyst til at høre mere. Jeg rykkede tættere og tættere på døren for at høre mere. De fortalte mine sønner om apostle og profeter.

Senere blev jeg klar over, at jeg gerne ville høre mere. Jeg talte med missionærerne og besluttede at blive undervist af dem – i fortrolighed. Min hustru var altid til stede, men ingen andre vidste noget.

Da missionærerne begyndte at komme i vores hjem to gange om ugen, gik jeg ind til min gode ven, naboen.

Så når missionærerne kom for at undervise mine sønner to gange om ugen, gik jeg over til min ven. Og på en anden dag underviste de så mig.

Da min ven en dag sagde noget om Kirken, forsvarede jeg den. Som så mange andre mennesker på Marshall-øerne vidste han ikke meget om Kirken og havde misforstået noget af det, de sidste dages hellige tror på. Da han sagde andre negative ting, forsvarede jeg igen Kirken.

Sådan stod det på i syv måneder. Så en dag gik det op for mig, at Helligånden havde bekræftet for mig, at alt det, missionærerne fortalte mig, var sandt. Jeg erkendte, at jeg måtte døbes, selv om jeg kun vidste lidt om evangeliet.

Efter min dåb i 2007 var jeg meget lykkelig. Vi begyndte at spare op til at rejse til templet i Hawaii, hvor min hustru, vore tre børn og jeg blev beseglet i december 2008.

Det har haft en enorm indflydelse på mit liv, at jeg er blevet medlem af Kirken. Jeg besluttede, at sige mit ekstrajob som entertainer på en restaurant op, fordi jeg kom sent hjem, og fordi min tempelklædning kom til at lugte af tobaksrøg. På trods af tabet af en ekstraintægt har Herren taget sig af os.

Jeg ved, at Kirken er sand, og at Joseph Smith er Guds profet, på grund af den ånd, jeg har følt, og de velsignelser, jeg har modtaget. ■

Tanintoa Sexton, Marshall-øerne

MINE KORSTINGSPONYER

Jeg har et korsstingsbroderi med to pinto-heste, som jeg arbejdede på i omtrent et år. Det var næsten helt færdigt, da jeg opdagede, at jeg havde begået en fejl med farven på en af hestene. Men da det var en ganske rimelig hestefarve, bemærkede jeg ikke noget, før jeg så, at hestens farve smeltede sammen med en tilstødende farve i billedet.

Jeg var helt knust. Jeg havde brugt så lang tid på det billede og tanken om at skulle rippe alle de sting med den forkerte farve op var næsten overvældende. Med tårer i øjnene åbnede jeg skraldespanden og smed billedet ud.

Jeg satte mig ved det bord, hvor jeg havde mit sygrej for at sørge over tabet af mit smukke hestebillede og gå videre med andre projekter. Men jeg kunne bare ikke – jeg kunne ikke give slip på det projekt, jeg havde arbejdet så længe på. Jeg åbnede skraldespanden og tog stoffet op. Jeg fandt en knude bag på det område med den forkerte farve og skar den forsigtigt af. Så vendte jeg billedet og begyndte at fjerne tråden.

Nogle gange gik det hurtigt at fjerne den. Andre gange var det slet ikke så let. Jeg var ikke helt sikker på, hvordan jeg skulle rette op på det. Nogle gange måtte jeg skære tråden over for hvert sting. Min søn sagde, at han var imponeret over, at jeg ville gøre mig så stor

umage for at rette op på det. Det var jo trods alt bare et korsstingsbroderi.

Mens jeg fjernede stingene, tænkte jeg på omvendelse og på, hvor hårdt det har været at rette nogle af de fejl, jeg har begået. Sand omvendelse kræver et inderligt ønske, indsats og lidelse, men det er umagen værd.

Mens jeg broderede hesten om, blev jeg mindet om, at omvendelse gør det muligt for Jesu forsoning at fjerne syndens snavs fra mit liv og

hjælpe mig til at begynde på en frisk. Mine »omvendelsesheste« hænger i mit hjem, en diskret, men levende påmindelse om at gøre det rette og aldrig give op, når jeg fejler, men huske på, at når vi omvender os, kan forsoningen gøre det hele godt igen. ■

Sandra Jennings, New Mexico i USA.

Jeg havde brugt så lang tid på det billede og tanken om at skulle rippe alle de sting med den forkerte farve op var næsten overvældende.

MEN DER ER JO INGEN KIRKE

Under en rejste til Middelhavet gik jeg flittigt i kirke, så ofte det var muligt. I Sevilla i Spanien fik jeg hjælp af en hotelreceptionist, den lokale telefonbog og et bykort, da jeg skulle finde de sidste dages helliges lokale kirkebygning. Jeg skrev adressen og Kirkens navn på spansk ned. Lørdag aften bad jeg om at få at vide, hvornår møderne begyndte, og jeg fik en stærk tilskyndelse til, at jeg skulle være der inden kl. 10.

Lige inden jeg tog af sted til kirke kl. 9.30 søndag morgen, bad jeg igen om, at jeg måtte kunne finde frem til kirkebygningen. Ved hjælp af mit kort navigerede jeg mig vej gennem de snævre, labyrintiske gader. Det var en herlig morgen. Jeg kom forbi cafeer og et fuglemarked fyldt med pippende fugle.

Jeg nåede frem til den angivne adresse uden at finde noget, der bare tilnærmelsesvist mindede om en kirkebygning. Jeg gik op og ned ad gaden og søgte forgæves. Jeg var forvirret og bekymret, og klokken var næsten ti.

Til sidst bad jeg til min himmelske Fader: »Du har befalet mig at gå i kirke, og her er jeg, men her er ikke nogen kirke.«

Netop da kom en velklædt herre i jakkesæt om hjørnet. Han lignede et medlem af Kirken, og jeg følte mig tilskyndet til at stoppe ham. Noget forfjamsket forklarede jeg ham, at jeg

En velklædt herre i jakkesæt drejede om hjørnet. Han lignede et medlem af Kirken, og jeg følte mig tilskyndet til at stoppe ham.

ledte efter en kirke. Han sagde noget, som jeg ikke forstod, og jeg så fortvivlet ud. Så åbnede han sin mappe, og jeg fik øje på to læderindbundne bøger, der lignede skrifter. Jeg rakte ham min seddel, hvorpå jeg havde skrevet »La Iglesia de Jesucristo« (Jesu Kristi Kirke). Han smilede og pegede tilbage ad den vej, jeg var kommet, og sammen gik vi så til kirke. Bygningen lå på en anden adresse nogle få minutters gang derfra, og det var let at overse den, hvis man ikke vidste, at den var der. Den lå tilbagetrukket på et lille torv bag store låger.

Inde i kirkebygningen fandt jeg ud af, at den mand, som havde hjulpet mig, var ingen ringere end menighedens biskop, og at møderne begyndte kl. 10.30. Jeg var nået frem i god tid.

Under menighedens faste- og vidnesbyrdmøde følte jeg mig tilskyndet til at bære vidnesbyrd. Med en missionær som tolk bar jeg mit vidnesbyrd

og beskrev, hvordan Herren havde sørget for, at jeg kom i kirke. Biskoppen bar så sit vidnesbyrd og forklarede, at han havde været nødt til at parkere længere væk den morgen, så derfor var han lidt senere på den. Da han så mig, tænkte han, at jeg lignede et medlem af Kirken, så han stoppede for at hjælpe mig. Han talte så om medlemmer, der er åndeligt vildfarne, og sagde, at vi skal hjælpe dem tilbage til Kirken.

Som årene er gået, er Sevillas seværdigheder falmet i min erindring, men mit minde om, hvordan jeg fandt kirken, står klart. Det minde er et vidnesbyrd for mig om den store kærlighed, som vor himmelske Fader har til os, og at hans hænder er synlige i mit liv, hvis jeg blot kigger efter alt det, der »virker sammen til gode for [mig]« (Rom 8:28). ■

Julie Ismail, Western Australia i Australien

HANS LIDELSE LINDRER VORES

Som sygeplejerske på intensivafdelingen for nyfødte, tager jeg mig af syge og til tider meget små spædbørn. En aften fik jeg til opgave at tage mig af en spæd dreng, der var født 17 uger for tidligt og kun vejede lidt over et halvt kilo. Hans hænder var bittesmå, hans små ben var ikke tykkere end min finger, og hans fødder var på størrelse med min tommelfinger. Da han havde svære vejrtrækningsproblemer, regnede lægerne ikke med, at han ville overleve natten.

Der bliver altid meget stille på afdelingen, når et spædbarn kæmper for livet. Der er et øget pres på alle, især spædbarnets sygeplejerske, og i nat var det altså mig. Hans forældre havde været hos ham hele dagen, men de var nu udmattede. Hans mor var blevet kørt tilbage til sin stue, så hun kunne få sin tiltrængte hvile.

Spædbarnets enestue indeholdt en kuvøse, monitører, ventilatorer og IV-pumper, som holdt ham i live. Da han var så lille og havde brug for intensiv pleje, blev jeg ikke tildelt andre patienter den aften. Jeg skulle være ved hans side hele natten, travlt optaget af medicinering, overvågning, behandling og prøvetagning.

Som natten skred frem, forestillede jeg mig, hvordan jeg ville have det, hvis jeg var hans mor. Smerten ville være ulidelig.

Jeg vaskede forsigtigt hans ansigt, rørte hans små hænder og fødder, mens jeg forsigtigt skiftede ham og

anbragte ham på nye, bløde tæpper. Jeg spekulerede over, hvad jeg ellers kunne gøre for min lille patient. Hvad ville hans mor gøre? Hvad ville min himmelske Fader have, at jeg skulle gøre?

Denne dyrebare, uskyldige, lille ånd skulle snart vende tilbage til sin Fader i Himlen. Jeg spekulerede på, om han var bange. Jeg tænkte på mine egne børn. Da de var små og bange, sang jeg for dem. »Jeg er Guds kære barn,« var deres yndlingssang. Jeg pressede tårerne tilbage og sang for den lille.

Som sygeplejerske så jeg slangerne og blodet, fulgte spædbarnets vejrtrækning, lyttede til hans hjerteslag og holdt øje med de mange skærme. Som sidste dages hellig så jeg en celestial ånd og forundredes over frelsesplanen.

Som natten skred frem, forværredes hans tilstand.

Jeg pressede tårerne tilbage og sang »Jeg er Guds kære barn« for den lille.

Han udviklede en lidelse, som gjorde, at han fik indre blødninger i lungerne.

Om morgenen gled min lille patient stille gennem sløret. Han forlod sin mors favn og blev »ført hjem til den Gud, der gav [ham] livet« (Alma 40:11).

Jeg kom tættere på Frelseren og min himmelske Fader den nat. Jeg udviklede en større forståelse for Herrens kærlighed til menneskene – og hans kærlighed til mig. Jeg blev mindet om og overrasket over, hvor dyb en kærlighed jeg nærer til ham. Og jeg følte en trang til at være venligere, mildere, mere tilgivende og mere barmhjertig – mere som han – en dag og et hjerteslag ad gangen. ■

Barbara Winter, Arizona i USA

EN PAGT ER EVIG

Når det gælder beslutninger, som jeg har truffet i forbindelse med pagter med min kærlige, himmelske Fader, betyder det ikke noget, hvad verden mener.

Marta Valencia Vásquez

Da jeg var teenager, gav vores UP-præsident hver unge pige en gave: Et billede af templet. Hun fortalte os om pagter og om at leve et rent liv. Så opmuntrede hun os til at sætte som mål at komme i templet en dag.

Jeg tog denne søsters råd til mig og besluttede mig for at sætte forberedelsen først i mit liv. Der var ikke noget tempel i Costa Rica på det tidspunkt,

men fra min dåb for nylig vidste jeg, hvad en pagt var, og jeg så frem til muligheden for at indgå yderligere pagter med Herren.

Ingen andre i min familie var medlemmer af Kirken på det tidspunkt, så evangeliet blev ikke forkyndt i vores hjem. Alligevel besluttede jeg, at jeg på egen hånd kunne lære mere om evangeliets standarder og følge dem. Min forberedelse omfattede at deltage

i seminar, selv om det blev afholdt meget tidligt om morgenen. Det betød, at jeg ikke gik ud med drenge, før jeg var 16. Og det betød, at jeg ville efterleve kyskhedsloven – hvilket bestemt ikke var populært eller almindeligt blandt mine jævnaldrende, men jeg vidste, at jeg måtte gøre det, fordi jeg havde lovet Herren det.

Studiet af skrifterne, dels i seminar og dels på egen hånd, styrkede min beslutning om at leve et kysk og rent liv. Jeg kan huske, at jeg især var inspireret af Helamans 2000 unge krigere. Som der står i Alma 53:20-21, var disse unge mænd »overordentlig tapre, hvad angår mod og også styrke

TIL STYRKE FOR UNGE VOKSNE

»Jeg har kun ét spørgsmål: Følger I den sande og levende profet eller ej? Det er faktisk ikke mere indviklet end det. Kirkens standarder med hensyn til moral er tydeligt opridset i hæftet »Til styrke for de unge«, som I ikke er vokset fra, selv om mange af jer ikke længere hører til i Unge

Mænd og Unge Piger. Hvis I vælger at læse noget, som indeholder materiale, der strider imod Kirkens moralske standarder, så sætter I jer selv og jeres egen visdom højere end Guds profeters råd – og det er en kurs, som er meget uklog. Så snart folk begynder at mene, at de ved det hele bedre end Gud eller hans talerør, eller at deres vejledning ikke gælder dem, træder de ud på den glatte skrænt, som allerede

har krævet alt for mange ofre. Det kræver tro – ægte tro, utvetydig og uforbeholden – at anerkende og bestræbe sig på at efterleve profetisk vejledning, selv når man ikke helt forstår den. En så enkel tro har kraft til at lede jer sikkert gennem alle de udfordringer, som I støder på her i livet.«

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, »When Shall These Things Be?« i *Brigham Young University 1995-1996 Speeches*, 1996, s. 189.

og ihærdighed, men se, det var ikke alt – de var mænd, som til enhver tid var pålidelige i alt, hvad de end blev betroet ... de var mænd af sandhed og alvor, for de var blevet formanet til at holde Guds befalinger og vandre retsindigt for ham.« Jeg ønskede også være trofast i alt, hvad jeg var blevet betroet, deriblandt min dåbspagt.

Jeg fik yderligere indsigt i pagter, da jeg blev kaldet til at tjene i San Salvador Øst-missionen i El Salvador. Da jeg modtog min begavelse i templet, stod L&P 82:10 lyslevende for mig: »Jeg, Herren, er bundet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte.« Gennem hele min mission motiverede det syn på pagter – at vi gør vores del, og Herren gør sin – mig til at yde mit bedste. Da jeg gjorde det, blev min kammerat og jeg velsignet i arbejdet.

De pagter, som jeg indgik ved dåben, og de pagter, jeg indgik i templet, er lige så gyldige i dag, som den dag, jeg indgik dem.

Det er længe siden, jeg var på mission, men jeg finder stadig styrke i at holde mine pagter. Siden har jeg været velsignet med at tjene i syv år i templet i Costa Rica. Arbejdet i templet gav mig regelmæssig mulighed for at mindes de pagter, jeg har indgået. Jeg har fundet lignende påmindelser i Unge Pigers organisation, hvor jeg har stræbt efter at undervise i betydningen af pagter, ligesom mine ledere underviste mig.

Det er ikke altid let at holde pagterne. For eksempel betragter mange

kyskhedsloven (eller religiøs adfærd i det hele taget) som forældet. Heldigvis føler jeg ikke noget øget pres fra dem, der ikke deler min overbevisning eller fra den kendsgerning, at tiden går. Jeg tog det til mig, som jeg følte som ung pige, da vore ledere opfordrede os til at berede os på at efterleve tempelpagterne. Den beslutning, jeg traf dengang, har jeg fulgt lige til i dag.

Jeg kan stå fast ved mine beslutninger, fordi de ikke bare er beslutninger, jeg traf for mig selv. Men det er beslutninger, jeg har truffet som en del af en pagt med en kærlig himmelsk Fader. Det er lige meget, hvad verden mener. Jeg har lovet Herren, at jeg vil adlyde hans pagter. Det er, fordi det er helligt. De pagter, som jeg indgik ved dåben, og de pagter, jeg indgik i templet, er lige så gyldige i dag, som den dag, jeg indgik dem. En pagt med Gud er evig.

Det er ikke altid let at leve på den måde, som Gud har bedt os om at leve, men jeg vidner om, at det er muligt. Vi kan opnå tryghed og styrke ved at efterleve vore pagter, og vi kan være sikre på, at vor himmelske Fader aldrig forlader os. Når vi har ham på vores side, kan vi udrette alt (se Moro 7:33). ■

ENDELIG LYTTET DE JEG

Navnet tilbageholdt

Mens jeg gik på college, blev jeg velsignet med et krævende praktikforløb i en by langt fra mit hjem. En af mine gamle venner boede i nærheden, og selv om vi ikke havde samme tro, så havde vore forskelligheder ikke hindret os i at blive venner.

Da jeg mødte Madeline (navnet er ændret), arbejdede vi begge sammen med en anden ung kvinde, som var et godt eksempel på en sidste dages hellig. Jeg kan huske, at Ånden påpegede små forskelle mellem de to unge kvinder og forklarede, hvordan selv små valg kan sætte en kurs for resten af livet. Jeg har faktisk husket de åndelige indtryk gennem mange år.

Da Madeline og jeg nu fik kontakt med hinanden igen efter en del år, planlagde vi at ses. Da aftenen oprandt, blev jeg en smule nervøs. Jeg tog et tog til hendes by, og da jeg nærmede mig, sagde en stemme inde i mit hoved og hjerte: »Du skal kun gå ud med dem, der har høje standarder.«

»Det er jo ikke en date,« tænkte jeg. »Jeg mødes bare med en gammel ven.« Ånden gentog advarslen, indtil

jeg til sidst indså, at det jo faktisk var en date, og jeg begyndte at spekulere på min vens nuværende standarder og livsstil. »Hun ved jo, at jeg er SDH,« sagde jeg til mig selv. »Hun kender mine standarder, så der bliver ingen problemer.«

Men jeg begyndte at spekulere på, om de »små forskelle«, jeg havde bemærket tidligere, havde fået vore veje til at skilles meget mere, end jeg ventede? Så jeg fulgte Åndens tilskyndelse og ringede til min ven og aflyste. Jeg var så bange for at sårer hende. Hvordan skulle jeg kunne forklare åndelige tilskyndelser for en ven, der ikke anerkender Helligåndens mission?

Jeg forklarede, at jeg ikke følte mig tryk ved en af de aktiviteter, vi havde planlagt og håbede, at det ville give mig en rimelig grund til at trække mig ud af aftalen. Hun blev skuffet og tilbød at ændre vores planer. Jeg var lettet og gik med til ændringen, fordi jeg tænkte: »Måske var det den aktivitet, Ånden advarede mig imod.« Men den uro, jeg følte, forsvandt ikke.

Vi havde det sjovt den aften, men fra tid til anden fortalte Ånden mig, at den tidligere advarsel var vigtig. Til at begynde med syntes alt i orden, men som aftenen skred frem, stod det klart, at selv om vi havde nogenlunde ens baggrund, så bevægede vi os i hver sin retning. Vore standarder var ikke ens – end ikke i det små. Da hun bestilte vin, forklarede jeg, at jeg helst ikke ville betale for alkohol. Hun respekterede

ILLUSTRATION: JEFF WARD

EN SMULE UDE AF KURS?

»Alt for ofte tager vi ... af sted til det, vi håber, bliver en spændende rejse for

blot for sent at opdage, at en fejl på blot nogle få grader har anbragt os på en åndelig katastrofal kurs.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Et spørgsmål om nogle få grader«, *Liahona*, maj 2008, s. 59.

»Hun er en gammel ven og ikke en date,« sagde jeg til mig selv. Så hvorfor blev Ånden ved med at advare mig om, at jeg ikke burde være der?

mine ønsker og betalte selv for den.

Min åndelige uro øgedes, efterhånden som aftenen skred frem. Da middagen var overstået, sad jeg ude på kanten af min stol, parat til at tage af sted, for jeg vidste, at aftenens sidste tog snart kørte, og jeg boede for langt væk til at tage en taxi. Min ven, der var opmærksom på min uro, sagde, at jeg da bare kunne sove hos hende. Nu ville Ånden slet ikke lade mig i ro, men bekræftede det, jeg allerede vidste: At overnatte var ikke en mulighed.

Mens jeg fulgte hende hjem, prøvede jeg at virke rolig. »Er du sikker på, at du ikke vil blive her?«

spurgte hun. Det var jeg sikker på. Hun var ikke anmassende eller noget, men Ånden talte stille et sprog, der var tydeligere end torden. Jeg måtte ikke komme for sent til det tog!

Jeg ventede, indtil jeg vidste, at hun var inden døre, og så spurtede jeg af sted for at nå til stationen i tide. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på Josef i Egypten, da han flygtede fra fristelsen (se 1 Mos 39:7-12).

Når jeg tænker tilbage på den aftens begivenheder, føler jeg både frygt og taknemlighed. Frygt for, hvad der kunne være sket, og taknemlighed for Helligåndens følgeskab. Ånden talte, og selv om jeg ikke havde gjort det tidligere, er jeg glad for, at jeg endelig lyttede.

Det er helt tydeligt, at mit syn på aftenen, slet ikke var lige så klart, som Herrens. Som Esajas har skrevet:

»For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje, siger Herren;

For så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer« (Es 55:8-9).

Nogle af de valg, vi træffer her i livet, træffes og glemmes hurtigt. Andre ledsages af lærestreger, som vi gør klogt i aldrig at glemme. Jeg er så taknemlig for at vide, at når vi følger Helligåndens tilskyndelser – og når vi gør det med det samme – kan vi lettere holde os på den sti, som Jesus Kristus har udstukket for os. ■

»Hvorfor har min familie problemer, selv om vi går i kirke, holder familieaften og stræber efter at adlyde evangeliet? Hvad mere kan vi gøre?«

Efterlevelse af evangeliet medfører velsignelser, men det betyder ikke, at vi ikke møder udfordringer. Prøvelser kan styrke vores tro ved at tilskynde en til at søge vor himmelske Faders hjælp. Når man løser problemer med hans hjælp, lærer man at træffe retfærdige beslutninger.

Har du drøftet situationen med din familie? Når I rådfører jer med hinanden, kan I finde nyttige løsninger. Har I som familie fastet og bedt om at finde en løsning? Har I ransaget skrifterne og generalkonferencetalerne? Måske skal jeres familie foretage nogle ændringer for at forbedre situationen, eller måske skal I bare holde tålmodigt ud og stole på, at Herren vil styrke jer i de svære tider (se Mosi 24:15).

Hvis andre har voldt jeres familie sorg, så tilgiv dem og lad være med at bebrejde dem. Selv om tilgivelse måske ikke straks løser problemet, så bringer det dog fred og gør problemet lettere at tackle.

Den onde angriber familier, fordi deres styrke er så vigtig for Kirken og hele samfundet. Så hold ud. Bliv ved med at gå i kirke, hold familieaften og efterlev evangeliet. Lydighed sætter dig i stand til at fornemme Helligånden, og hans vejledning er afgørende for, at I finder de svar, I søger. At leve i en stærk familie, selv en, der har problemer at overvinde, er et af de vigtigste mål, man kan have.

Brug den vejledning, vi har modtaget

Måske styrkes familien ikke, før den er blevet prøvet. Heldigvis står vi ikke alene med vore problemer; vor himmelske Fader ønsker, at vi skal klare os som enkeltpersoner og familier. Han har givet os meget vejledning, der kan hjælpe os, såsom skrifterne, en levende profet, andre kirkeledere og Helligånden. De kan hjælpe os med at forstå og anvende evangeliets principper, som bringer os og vores familie glæde. Og glem aldrig at fortælle dine forældre, at du påskønner og elsker dem. Jeg ved, at Herren nok skal sørge for, at jeres familie

bliver forenet og opløftet. Jeg ved, at familien er indstiftet af Gud.

Jared L., 18 år, Mindanao i Filippinerne

Lær af dine udfordringer

Uanset hvor store anstrengelser man gør sig, så vil der altid være udfordringer. De prøvelser hjælper os med at udvikle os. Det afhænger alt sammen af, hvordan du reagerer på udfordringerne. Det vigtige er at lære af dem. Træd et skridt tilbage og se på, hvad der rent faktisk foregår omkring dig. Bed angående de trængsler, du gennemgår, og stol på, at Herren vil hjælpe dig med at komme igennem dem. De kan blive en styrke for dig, og så kan du blive en styrke for andre.

Makenzie C., 18 år, Chihuahua i Mexico

Læs familieproklamationen

Der opstår problemer, uanset om vi beder eller ej. De kommer ikke som en straf, men for at styrke os. De problemer, vi møder her i livet, giver familien mulighed for at samarbejde. Når min familie kæmper med stress, økonomiske problemer eller bare det at finde tid til at være sammen, knyttes vi tættere sammen og tættere til vor himmelske Fader. Noget af det, vi gør, når livet er hårdt, er at læse »Familien: En proklamation til verden«. Den minder os om de hellige bånd, vi har til fælles, og om, hvor vigtigt det er at holde vore pagter.

Anna G., 15 år, Georgia i USA

Anerkend vor himmelske Faders vilje

Jeg tror, at en af de måder, hvorpå vor himmelske Fader hjælper os er gennem problemer. Det, vi ikke må glemme, er, at han er vor himmelske Fader, og som sådan elsker han os meget højt og ønsker det bedste for os. Jeg ved, at den eneste måde at overvinde problemer på, er ved at holde ud og anerkende vor himmelske Faders vilje.

José C., 18 år, Ancash i Peru

Hav tro på Herren

Det, der har hjulpet mig, når jeg har fundet over, hvorfor min familie har problemer, selv når vi gør alt, hvad vi kan, er historien om Job og alt det, han måtte igennem. I Job 19:25-26 står der: »Dog ved jeg, at min løser lever, til sidst skal han stå frem på jorden. Når min hud er skrælet af, når mit kød er tæret bort, skal jeg skue Gud.« Job stod over for nogle af de vanskeligste udfordringer, og dog vidste han, at hans Forløser lever! Når vi kan tænke og leve, som Job gjorde, ved jeg, at vi kan se bag om vore problemer og se, at vi har en Forløser, som løfter os gennem disse trængsler.

Megan B., 17 år, Utah i USA

Mød problemerne med håb

Problemer gør os stærkere, når vi møder dem på den rigtige måde. Du skal møde problemerne med tro

og mod. Det kan være, at du gør dit bedste ved at komme i Kirken og stræbe efter at efterleve evangeliet, og så må du anerkende den kendsgerning, at dine problemer skal lutre dig og gøre dig bedre. Prøv også at finde noget, som du ikke gør rigtigt, og stræb efter at rette op på det. Gør en indsats for at hjælpe andre, og når du gør det, synes dine egne problemer mindre. Frem for alt, rådfør dig altid med Herren. Bed angående dine problemer og bed Herren om at vejlede dig.

Raymond A., 18 år, Accra i Ghana

At holde ud til enden

Familien er grundlæggende for Skaaberens plan, så naturligvis vil den onde gøre alt, hvad han kan for at hindre os i at leve som en lykkelig, evangeliecentreret familie. Vi ved, at vi ikke kan forvente, at livet er let, eller at vi, selvom vi kommer i Kirken og holder familieaften, kan leve et liv

uden fristelser. Når livet bliver hårdt, så læs i skrifterne, bed og tal sammen som familie.

Ældste Dudley, 21, Jakarta-missionen i Indonesien

FØLG PROFETENS VEJLEDNING

»Med hjælp fra Herren og hans lære kan alle de smertende

virkninger af de udfordringer, som en familie kan komme ud for, blive forstået og overvundet. Uanset hvilke behov familien måtte have, kan vi styrke vores familie, når vi følger de råd, som profeterne giver.

Nøglen til, hvordan vi styrker vores familie, er at lade Herrens Ånd komme ind i vores hjem.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »Styrk familien: Vores hellige pligt«, Liahona, juli 1999, s. 32.

NÆSTE SPØRGSMÅL:

»Hvordan behersker man sin vrede, når man er meget ophidset?«

Send dit svar inden den 15. maj 2011 til:

Liahona, Questions & Answers 5/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Eller send det i en e-mail til:

liahona@ldschurch.org

Indlæg kan blive redigeret af hensyn til længde eller klarhed.

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed (eller gren), (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige godkendelse og, hvis du er under 18 år, dine forældres tilladelse (e-mail-tilladelse godkendes) til at udgive dit svar og dit billede.

ALTID ERINDRE HAM

DEN SIDSTE NADVER, AF SIMON DEWEY

DET HAR VI ALLE LOVET.

(SE LUK 22:19-20; L&P 20:77, 79).

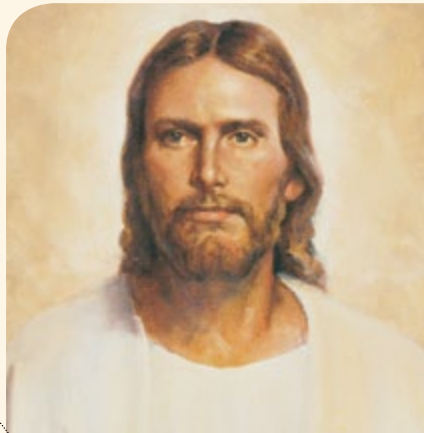
L&P 76:22-24

Disse vers indeholder et nutidigt vidnesbyrd om Jesus Kristus: Han lever!

Mange vidnesbyrd

Der er givet mange vidnesbyrd om Kristi opstandelse før denne åbenbaring. Her er nogle eksempler:

- Maria Magdalene (se Joh 20:11-18)
- Apostlene på Jesu tid (se Matt 28:9-20; Mark 16:14-20; Luk 24:36-53; Joh 20:19-29; 21)
- De to disciple på vejen til Emmaus (se Luk 24:13-35)
- Stefanus (se ApG 7:55-56)
- Paulus (se ApG 9:1-6)
- Nefitterne (se 3 Ne 11-28)
- Moroni (se Eter 12:39)
- Joseph Smith (se JS-H 1:16-20).

22 Og se, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det "vidnesbyrd, det seneste af dem alle, som vi giver om ham: At han ^blever!

23 For vi "så ham, ja, ved ^bGuds højre hånd; og vi hørte røsten aflægge vidnesbyrd om, at han er Faderens 'Enbårne –

24 at ved "ham og gennem ham og af ham, bliver og blev ^bverdenerne skabt, og deres indbyggere er født som 'Guds sønner og døtre.

Han lever!

»Jeg har læst – og jeg tror på – vidnesbyrdene fra dem, som oplevede sorgen ved Kristi korsfæstelse og glæden ved hans opstandelse. Jeg har læst – og jeg tror på – vidnesbyrdene fra dem i den nye verden, som blev besøgt af den samme opstandne Herre.

Jeg tror på vidnesbyrdet fra en, som i denne uddeling talte med Faderen og Sønnen i en lund, som nu kaldes hellig, og som gav sit liv og beseglede sit vidnesbyrd med sit blod.«

Præsident Thomas S. Monson, »Han er opstået!« *Liahona*, maj 2010, s. 89.

Født som Guds sønner og døtre

»I er ikke almindelige væsner, mine elskede unge venner over hele verden. I er herlige og evige ...

Det er min bøn og velsignelse, at I, når I ser jer i spejlet, vil I være i stand til at se ud over ufuldkommenheder og usikkerhed og erkende, hvem I virkelig er: Den almægtige Guds strålende sønner og døtre.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Spejlbilledet i vandet« (CES-foredrag for unge voksne, 1. nov. 2009), ligger på CESfiresides.lds.org.

Verdner bliver og blev skabt

Kristus var allerede dengang under ledelse af Faderen, universets Herre, og skabte utallige verdener – hvoraf vores kun er én (se Ef 3:9; Heb 1:2).

»Hvor mange beboede planeter er der i universet? Vi ved det ikke, men vi er ikke alene i universet! Gud er ikke blot Gud for en planet!«

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum, i »Særlige vidner om Kristus«, *Liahona*, apr. 2001, s. 5.

Redaktørens bemærkning: Denne side er ikke tænkt som en udtømmende forklaring af de udvalgte vers, men som et udgangspunkt for dit eget studium.

BELØNNINGEN

ved at genopbygge

Da jeg så ruinerne efter jordskælvet, blev jeg bedrøvet. Men så forstod jeg, at Gud elsker dem, der døde, såvel som dem, der overlevede.

Ashley Dyer

Jeg bor i Shanghai i Kina og fik mulighed for at tage med en skolegruppe til Sichuan-provinsen i det sydvestlige Kina for at hjælpe til med at bygge huse til ofrene for jordskælvet, der hærgede området for nogle år siden. Vi arbejdede hårdt med at lægge mursten, skovle mørtel, skubbe trillebørene fyldt med mursten og flytte mursten ned langs »et samlebånd« af mennesker. Den anden dag havde jeg ondt i ryggen, og mine handsker var fuld af huller. Men rejsen var for mig en uforglemmelig oplevelse og styrkede mit vidnesbyrd om min egen og hver enkelt persons personlige værdi, en af Unge Pigers værdinormer.

I forbindelse med min store anstrengelse hver dag bemærkede jeg, at min tro på min egen værdi voksede. Jeg havde det godt med mig selv, for jeg gjorde noget for at forbedre forholdene for dem, der var mindre heldigt stillet end jeg selv.

Vi fik også mulighed for at besøge en skole i området. Da vi ankom, kom en flok søde, små børn løbende hen mod os. Da jeg så alle disse vidunderlige små børn, erkendte jeg også deres personlige værdi. De er alle Guds smukke børn, og jeg følte kraftigt, at han elsker og kender hver enkelt af dem.

Da min rejse var ved at være forbi, besøgte vi et feriested, hvor vi skulle spise frokost. Men da vi nåede frem, opdagede vi, at det var blevet lagt øde ved jordskælvet. Det var den værste ødelæggelse, jeg nogensinde har set. Jeg fik lyst til at græde. Bygningernes lofter og mure var styrtet

sammen, træerne i området var væltet, og der var murbrokker overalt. Et enormt klippestykke var rullet ned ad bjergsiden og smadret ind i en af bygningerne, så loftet og væggene var styrtet sammen. Det lå en enkelt sko på et af dørtrinnene.

Mens jeg tænkte over det og over den kendsgerning, at mange mennesker var omkommet ved denne katastrofe, kæmpede jeg med at forstå, hvordan vor himmelske Fader kunne lade det ske. Elskede han dem ikke? Så tænkte jeg tilbage på det, vi havde drøftet i Unge Pigers klasse og blev klar over, at, jo, han elskede dem. Hen kendte og elskede dem hver især. De, der omkom den dag, var alle Guds børn. Til at begynde med gjorde den tanke mig endnu mere ked af det. Men så indså jeg, at de mennesker nu var i åndeverdenen, og at de kunne vende tilbage til vor himmelske Fader igen. Den tanke trøstede mig og fyldte mig med stor fred.

Jeg ved, at jeg er Guds barn og har stor personlig værdi. Vi er alle sammen børn af vor himmelske Fader, som kender os personligt. Han elsker os med en kærlighed, som er dybere og stærkere, end nogen af os kan forestille os. Den indsigt blev rodfæstet i mit hjerte, mens jeg arbejdede med og tjente dette folk, som havde lidt så frygteligt under jordskælvet i Sichuan. ■

Ashley Dyer (til højre) var med til at bygge huse til ofrene efter jordskælvet i Sichuan i Kina i 2008.

ORDETS STYRKE

TE BUKA A MOROMONA

hi Faahou Ite
Mesia

*Da to tahitianske
teenagere gav skrifterne
en chance, forandredes
deres liv.*

Adam C. Olson
Kirkens Tidsskrifter

Rooma havde ikke rigtig lyst til at studere skrifterne. Vaitiare havde ikke rigtig lyst til at gå til seminar. Og det behøvede de heller ikke. Men da de valgte at gøre det, forandredes deres liv.

Hvorfor ikke?

Hvorfor skulle en teenager vælge at tilbringe to timer hver torsdag aften med at studere skrifterne sammen med sin mor? Det ville nok også have undret Rooma Terooatea fra Tahiti for et års tid siden.

Nu kan han spørge, hvorfor en teenager *ikke* skulle vælge at gøre det.

Igennem de tre år Rooma gik i seminar, hørte han aldrig rigtig efter, når hans lærer gav dem skriftsteds-læsestykker til næste gang. »Jeg gad ikke læse det,« siger han. »Skrifterne sagde mig ikke rigtig noget.«

Men han spekulerede over, hvorfor Kirkens ledere i hans menighed og stav altid anvendte skrifterne i deres taler og undervisning. Han betragtede disse ledere. Han lagde mærke til, hvor let hans stavspræsident havde ved at citere fra skrifterne.

Så da Faaa Stav på Tahiti opdelte seminareleverne i hold, som skulle dyste i mesterskriftsteder i det sidste år af Roomas

seminartid, besluttede han, at give skrifterne en chance.

Derfor begyndte hans ugentlige skriftstudier med hans mor. Hver torsdag aften studerede de sammen til klassedysten næste dag. De lærte, hvor de vigtige vers var og lærte endda mange af dem udenad.

Og så begyndte meget at ændre sig for Rooma. Hans skriftstudium styrkede hans forhold til sin mor. Han begyndte at se paralleller mellem det, som skrifterne forkyndte, og det, der sker i verden i dag. Da han bad angående det, han læste, blev han klar over, at det stammede fra Gud.

Da Rooma Terooatea (herunder) og hans klassekammerater fra seminar rejste til nabøen Moorea (til venstre) for at dyste i skriftstedsviden, betød resultatet intet – Rooma var allerede en vinder.

STUDÉR FLITTIGT

Lynkurser er ikke nær så effektive som den daglige læsning

og anvendelse af skrifterne. Gør dig bekendt med de lektier, som skrifterne forkynder ... Studér dem, som om de talte til dig, for det er jo sandheden ...

»... hvis du studerer skrifterne flittigt, bliver din evne til at modstå fristelse og modtage vejledning fra Helligånden i alt, hvad du gør, stærkere.«

Præsident Thomas S. Monson, »Vær dit bedste«, *Liahona*, maj 2009, s. 68.

Det gjorde også, at han kunne føre sit hold til sejr i stavens store skriftstedsjagt.

I den velsignelse, som Rooma havde modtaget, erkendte han en af de lektier, som han havde lært ved at studere. »I Mosi 2:24 lærer kong Benjamin os, at når vi vælger at gøre det, som Herren beder os om, så bliver vi straks velsignet,« siger Rooma. En af de største velsignelser, som han har modtaget er, at »efter at have studeret skrifterne i år ved jeg, at Mormons Bog er sand«.

Du skal ikke fortælle mig, hvad jeg skal gøre

Ved begyndelsen af skoleåret var Vaitiare Pito end ikke medlem af Kirken. Så hvordan kunne et nyt medlem, som aldrig havde været til

Da Vaitiare Pito besluttede sig for at studere skrifterne, begyndte hun at bemærke velsignelserne.

seminar før, hjælpe sit hold med at vinde Faaa Stavs store skriftstedsjagt?

»Det bekymrede mig ikke, at jeg var uerfaren,« siger hun. »Jeg lærte mange af de skriftsteder, da missionsnærerne underviste mig.«

Det meste af Vaitiares familie blev medlemmer af Kirken, da hendes far ganske uventet døde, og menighedens missionsleder tog missionsnærerne med hjem til Vaitiares familie. De talte

om familieenighed og om at være sammen for evigt. »Det forandrede virkelig vores familie,« siger hun.

Men det ændrede ikke nødvendigvis på den 17-åriges selvstændigheds-trang. »Da jeg var blevet døbt, sagde alle, at jeg skulle gå til seminar,« siger hun. »Jeg bryder mig ikke om at få at vide, hvad jeg skal, så det tog et stykke tid, før jeg tog derhen.«

Med tiden besluttede hun sig selv for at tage derhen, og hun syntes om det. Hun blev sat på samme mester-skriftstedshold som Rooma.

Til at begynde med gjorde hun ikke nogen synderlig indsats for at læse skriftstedshenvisningerne. Men da hun besluttede sig for at gøre

det, opdagede hun en hel række velsignelser.

»Skrifterne har været en stor hjælp,« siger hun. »Jeg har lært meget fra skrifterne,« blandt andet betydningen af bøn, og at vor himmelske Fader besvarer disse bønner.

Hun har også erfaret, at når hun beslutter sig for at gøre noget, som fx at gå til seminar eller at studere skrifterne, så bliver det lettere, end hvis hun gør det, fordi det »forventes« at hun gør det.

Nu hvor skoleåret er forbi, er Vaitiare taknemlig for, at hun valgte at gå til seminar og studere skrifterne. »Jeg ved, at vi bliver velsignet, når vi studerer skrifterne.« ■

Ledetråden i min velsignelse

Scott Talbot

Jeg tjente i Houston Syd-missionen i Texas som spansktalende ældste. En dag var min makker og jeg ude at banke på døre for at finde nogen at undervise. Vi kom til et hjem med et stort hul i den slidte træveranda.

En ældre kvinde lukkede op og bød os indenfor. Jeg er ikke sikker på, at hun vidste, hvem vi var, og hvad vi lavede, men hun var meget høflig. Vi begyndte at fremføre den første lektion, og alt syntes at gå fint. Snart var det min tur til at fortælle om Joseph Smith og den første åbenbaring. Jeg så, at kvindens ansigtsudtryk antydede, at hun blev mere og mere forvirret. Det var helt tydeligt, at hun ikke kunne forstå det, jeg prøvede at fortælle hende.

Da jeg havde stillet flere spørgsmål angående det, vi havde talt om indtil da, og angående hvor meget af det, hun forstod, blev jeg fortvivlet over, at hun slet ikke begreb den første åbenbaring. Det havde været en lang dag, og det sidste en missionær har lyst til, er at opleve, at nogen ikke forstår det, han så gerne vil fortælle dem er sandt.

I det splitsekund jeg fornemmede, at jeg så småt var ved at blive vred, dukkede en passage fra min patriarkalske velsignelse op i mit sind. Det var et afsnit om min kommende familie, hvori jeg blev fortalt, hvordan jeg skulle undervise mine kommende børn i evangeliet. Da den sætning genlød i mit hoved, vidste jeg, at Ånden fortalte mig, at jeg skulle undervise denne ydmyge

kvinde på samme måde, som jeg ville undervise et barn.

Jeg begyndte at undervise hende på en enklere og kærligere måde.

BERED DIG PÅ AT TJENE

»**U**nge mænd, jeg formaner jer til at forberede jer til at tjene som missionær. Hold jer rene og ubesmittede og værdige til at repræsentere Herren. Hold jer sunde og stærke. Studér i skrifterne. Hvor det er muligt, deltag så i seminar eller institut. Gør jer fortrolige med håndbogen for missionærer *Forkynd mit evangelium.*«

Thomas S. Monson, »Nu, hvor vi atter mødes«, *Liahona*, nov. 2010, s. 6.

Jeg forestillede mig mine egne børn sidde i stuen og kigge på mig, deres far, mens jeg fortalte dem om profeten Joseph Smith. Det var forbløffende at se forandringen i hendes ansigt. Hun løftede øjenbrynene, og hendes øjne begyndte at stråle. Hendes forvirrede udtryk forvandlede sig til interesse og undren. Da jeg fortalte historien om, at vor himmelske Fader og Jesus Kristus viste sig for Joseph Smith, fik hun tårer i øjnene, og de trillede ned ad hendes kinder. Ånden fyldte stuen, og min irritation blev vendt til stor glæde.

Jeg vil aldrig glemme den oplevelse. Nu kan jeg slet ikke vente med at skulle undervise mine egne børn i de samme principper en dag og opleve den glæde igen. ■

**Præsident
Boyd K. Packer**
Præsident for De Tolv
Apostles Kvorum

FORMIDLEREN JESUS KRISTUS

Lad mig fortælle jer en historie – en lignelse. Der var engang en mand, som inderligt ønskede sig noget bestemt. Det syntes vigtigere end noget andet i hans liv. For at kunne opnå sit ønske pådrog han sig en stor gæld.

Han var blevet advaret mod at sætte sig i så stor gæld, især hos denne kreditor, som lånte ham pengene. Men det var så vigtigt for ham at opnå det, han ville, her og nu. Han var sikker på, at han kunne betale for det senere.

Så han underskrev en kontrakt. Han skulle betale gælden af på et eller andet tidspunkt. Det bekymrede ham ikke ret meget, for datoen syntes så langt borte. Han havde fået det, som han ønskede sig nu, og det var det, der syntes vigtigst.

Han havde altid kreditoren i tankerne, og han foretog nogle symbolske små indbetalinger nu og da og tænkte, at regnskabets dag, når alle pengene skulle falde, aldrig ville komme.

Retfærdighed eller nåde?

Men som det altid går, så oprandt dagen, og kontrakten skulle indfries. Gælden var ikke blevet betalt. Hans kreditor dukkede op og forlangte at få det fulde beløb.

Først da indså han, at han kreditor ikke alene havde magt til at inddrage det, som han ejede, men også magt til at få ham sat i fængsel. »Jeg er ikke i stand til at betale dig,« bekendte han.

»Så,« sagde kreditoren, »tager vi dine ejendele, og du skal i fængsel. Det er du selv gået med til. Det var dit eget valg. Du har underskrevet kontrakten, og nu træder den i kraft.«

»Kan du ikke forlænge fristen eller eftergive gælden?« tryglede skyldneren. »Kan du ikke ordne det sådan, at jeg beholder det, jeg har, og ikke komme i fængsel? Du tror vel på nåde? Vil du ikke vise mig nåde?«

Kreditoren svarede: »Nåde er altid så ensidig. Den vil kun komme dig til gode. Hvis jeg viser dig nåde, får jeg jo ikke min betaling. Derimod kræver jeg retfærdighed. Tror du på retfærdighed?«

»Jeg troede på retfærdighed, da jeg underskrev kontrakten,« sagde skyldneren. »Dengang var den på min side, for jeg troede, at den ville beskytte mig. Dengang havde jeg ikke brug for nåde, og det troede jeg aldrig, at jeg ville få.«

»Retfærdigheden kræver, at du betaler gælden eller lider straffen,« svarede kreditoren. »Sådan er

*Jesus Kristus,
vores
Formidler,
betaler den
pris, som
vi ikke kan
betale, så vi
kan vende
tilbage og
leve med vor
himmelske
Fader igen.*

Hvis du vil læse mere om dette emne, kan du læse Alma 42, hvor profeten Alma forklarer retfærdighed, nåde og forsoning.

I overensstemmelse med evige love kan der ikke udvises nåde, medmindre der er en, som er villig og i stand til at overtage vores gæld og betale prisen og sørge for forløsningsbetingelserne.

loven. De er selv gået ind på det, og sådan bliver det. Nåden kan ikke berøve retfærdigheden.«

Der stod de så: Den ene krævede retfærdighed, den anden tryglede om nåde. Ingen af dem kunne vinde, undtagen på den andens bekostning.

»Hvis du ikke eftergiver gælden, er der ingen nåde,« jamrede skyldneren.

»Og hvis jeg gør det, er der ingen retfærdighed,« lød svaret.

Begge love kunne tilsyneladende ikke indfries. De er to evige idealer, der synes at være i konflikt med hinanden. Findes der ikke en måde, hvorpå både retfærdigheden og nåden kan få sit?

Jo, der findes en måde! Retfærdighedens lov *kan* blive opfyldt, og nåden *kan* blive udvist – men det kræver en tredjeperson. Og sådan var det også her.

Hans Formidler

Skyldneren havde en ven. Han kom ham til undsætning. Han kendte skyldneren godt. Han mente, at han havde opført sig tåbeligt ved at rode sig ud i den ulykkelige situation. Ikke desto mindre ville han hjælpe ham, fordi han elskede ham. Han trådte ind imellem dem, så på kreditoren og kom med dette tilbud: »Jeg betaler gælden, hvis du løser skyldneren fra kontrakten, så han kan beholde sine ejendele og ikke blive sat i fængsel.«

Mens kreditoren overvejede tilbuddet, tilføjede formidleren: »Du forlangte retfærdighed. Han kan ikke betale dig, men så vil jeg gøre det. Så er du blevet retfærdigt behandlet og kan ikke forlange mere. Det ville ikke være retfærdigt.«

Og det gik kreditor med til.

Formidleren vendte sig nu mod skyldneren. »Hvis jeg betaler din gæld, accepterer du så mig som din kreditor?«

»Åh, ja, ja,« græd skyldneren. »Du redder mig jo fra fængslet og viser mig nåde.«

»Så,« sagde velgørenen, »skal du betale din gæld til mig, og jeg stiller betingelserne. Det

bliver ikke let, men det bliver muligt. Jeg skal nok skabe en udvej. Du skal ikke i fængsel.«

Og sådan gik det til, at kreditoren fik sin fulde betaling. Han var blevet retfærdigt behandlet. Ingen kontrakt var blevet brudt. Skyldneren havde derimod fået nåde. Begge love var indfriet. Fordi der var en formidler, havde retfærdigheden fået sit krav opfyldt, og nåden var også tilfredsstillt.

Vores Formidler

Enhver af os lever på en slags åndelig kredit, en gæld. En dag bliver kontoen lukket, og der skal gøres regnskab. Uanset hvor skødesløst vi ser på det nu, vil vi, når den dag kommer, og regnskabet gøres op, se os omkring i rastløs smerte i håb om at finde nogen, hvem som helst, som vil hjælpe os.

Og i overensstemmelse med de evige love kan der ikke udvises nåde, medmindre der er en, som er villig og i stand til at overtage vores gæld og betale prisen og sørge for forløsningsbetingelserne.

Medmindre der er en formidler, medmindre vi har en ven, så falder lovens fulde krav på os. Den fulde betaling for hver eneste overtrædelse, uanset hvor stor eller lille, bliver krævet af os.

Men vid dette: Sandheden, den herlige sandhed, forkynder, at der er en sådan Formidler. »For der er én Gud og én formidler mellem Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus« (1 Tim 2:5). Takket være ham kan nåden udvises til enhver af os uden at krænke retfærdighedens evige lov.

Nåden udvises dog ikke automatisk. Det sker ved at indgå pagt med ham. Det bliver på hans betingelser, hans nådige betingelser, der som en absolut nødvendighed omfatter dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse.

Hele menneskeheden kan beskyttes af retfærdighedens lov og samtidig kan enhver af os få nådens forløsende og helbredende velsignelser overrakt. ■

Fra »The Mediator«, Ensign, maj 1977, s. 54-56.

Niyas valg

» Jeg vil være ærlig over for vor himmelske Fader, over for andre og over for mig selv.«

Mine evangeliske standarder

Marcel Niyungi

Bygger på en virkelig begivenhed

Niya legede uden foran sit hus, da hendes tante kaldte på hende. »Niya, vil du gå ned til grønthandleren og købe nogle gulerødder til aftensmaden?« spurgte hendes tante.

»Ja!« svarede Niya glad. Hun kunne godt lide at gå i butikker, og hun kunne godt lide at hjælpe sin tante.

Niya tog imod de penge, hendes tante gav hende, og gik ned ad vejen mod butikken.

»Jeg skal købe nogle gulerødder til aftensmaden,« sagde Niya til grønthandleren.

Grønthandleren lagde gulerødderne i Niya pose og fortalte

hende, hvor meget de kostede. Niya rakte ham pengene.

»Her er dine byttepenge,« sagde grønthandleren og rakte hende nogle penge tilbage.

Niya takkede ham og begyndte at gå hjemad. Mens hun gik, kiggede hun på de penge, som grønthandleren havde givet hende. »Han gav mig for meget tilbage,« tænkte hun. »Så kan jeg selv gemme de penge!«

Men så stoppede Niya op. »Vor himmelske Fader vil ikke være glad, hvis jeg beholder de penge,« tænkte hun. »Jeg skal være ærlig i ord og gerning.«

Niya vendte om og gik tilbage til butikken. »Du har givet mig for meget tilbage,« sagde hun til grønthandleren og rakte ham de overskydende penge.

Grønthandleren tog pengene. »Du er en god pige,« sagde han. Så lagde han nogle æbler i en pose og rakte dem til Niya. »Tak, fordi du er så ærlig. Tag de her æbler og nyd dem sammen med din familie.«

Niya følte sig varm og glad indvendig, mens hun gik hjemad. Hun vidste, at hendes himmelske Fader var glad for, at hun havde valgt at være ærlig. ■

1

LØRDAG

Der var kun seks dage til den vigtige højtid, som hed påsken. Mange mennesker var på vej til Jerusalem, så de kunne bringe ofre i templet den dag. Jesus vandrede til Betania, som er en landsby nær Jerusalem. Han overnattede der i fire nætter hos sine venner Lazarus, Maria og Martha. Maria salvede hans fødder med olie.

Se Joh 12:1-3

2

SØNDAG

Jesus vandrede fra Betania til Jerusalem. Han red ind i byen på et æsel, som et skriftsted i Det Gamle Testamente havde forudsagt. Folk anerkendte ham som deres konge og råbte: »Hosianna,« og lagde palmegrene foran æslet, så støvet ikke skulle hvirvle op på Frelseren. Jesus besøgte templet og vendte tilbage til Betania.

Se Zak 9:9; Matt 21:1-11;
Mark 11:1-11.

3

MANDAG

Jesus fik øje på folk, der købte og solgte omkring templet. Han ville have, at templet skulle være et »bønnens hus«, så han fik dem til at gå. Så helbredte han folk, som var lamme eller blinde. De misundelige præster blev vrede på ham.

Se Matt 21:12-17;
Mark 11:15-19.

4

TIRSDAG

Jesus underviste folk ved templet og på en bakke i nærheden, som hedder Oliebjerget. Præsterne planlagde at slå Jesus ihjel. En af hans disciple, Judas Iskariot, gik med til at forråde Jesus til præsterne for 30 sølvmonter.

Se Matt 25:31-46; 26:14-16.

PÅSKEUGEN

Du kan forberede dig på påsken ved at høre om, hvad der skete i ugen inden Jesu Kristi korsfæstelse og opstandelse. Begynd otte dage før påske med at læse de begivenheder og skriftsteder, som står ud for hver dag.

5

ONSDAG

Skrifterne fortæller ikke, hvad Jesus gjorde på denne dag. Han kan have tilbragt den sammen med sine disciple. Du kan læse lignelsen om de ti brudepiger, en historie, som Jesus fortalte sine disciple for at hjælpe dem med at berede sig på hans andet komme.

Se Matt 25:1-13.

6

TORS DAG

Jesu disciple gjorde sig klar til påskemåltidet. Under måltidet fortalte Jesus dem, at en af dem ville forråde ham. For at hjælpe dem med at huske ham, gav han dem nadveren for første gang. Jesus gik ud til Getsemane have for at lide for vore synder og bede til Gud. Folk kom med sværd og pågreb ham. Disciplene blev bange og flygtede.

Se Matt 26:17-29; 36-56.

7

FREDAG

Jesus blev ført til ypperstepræsten, Kajfas. Jesu disciple Peter benægtede, at han kendte ham. Jesus blev forhørt af statholderen, Pilatus, og af Herodes. Han blev dømt til at dø på korset. Jesus blev korsfæstet. En rig mand ved navn Josef lagde Jesus i sin grav. Jesu mor, Maria, og Maria Magdalene besøgte graven.

Se Matt 26:57-72; 27:1-2, 27-37; Luk 23:44-46, 50-56.

8

LØRDAG

Jesu legeme blev lagt i graven. En stor sten blev rullet for åbningen. De onde præster bad Pilatus om at sætte vagter uden for graven for at sikre sig, at ingen gik derind.

Se Matt 27:57-66.

PÅSKESØNDAG

Jesus opstod! Han var opstået fra graven. En engel steg ned fra himlen og rullede stenen væk.

Jesus sagde til sine disciple, at de skulle undervise og døbe andre, og han lovede altid at være hos dem.

Se Matt 28.

Børnekunst fra hele verden

Indsendte bidrag fra den internationale børnekunstudstilling over temaet »Evangeliet velsigner mit liv«.

Vi bringer mere kunst fra udstillingen på Vores Side i kommende numre. Se andre værker på www.liahona.lds.org.

Andreza A., 10 år, Brasilien

Dasha K., 11 år, Ukraine

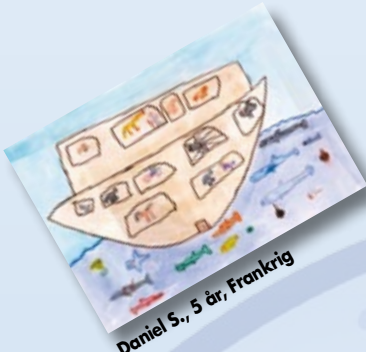
Zeniff F., 9 år, Mexico

Chung-chi, 6 år, Taiwan

Beth B., 5 år, Canada

Daniel S., 5 år, Frankrig

Karen L., 6 år, Bolivia

Nathalie S., 9 år, Guatemala

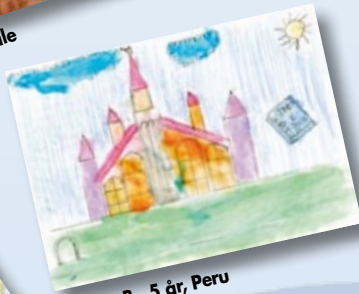
Carolina A., 7 år, Peru

Leonardo T., 8 år, Chile

Sara R., 9 år, Argentina

Fatima B., 5 år, Peru

Lee W., 9 år, Polen

Addison O., 10 år, Vietnam

Alina S., 8 år, Ukraine

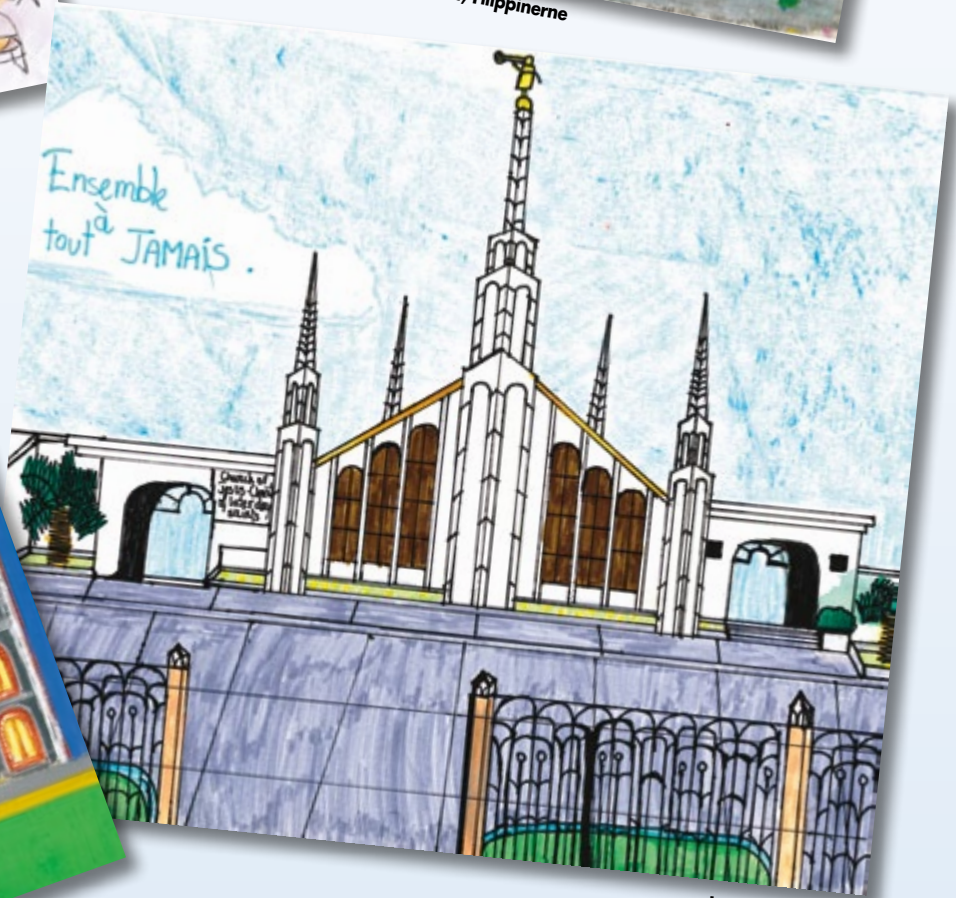
Vanessa G., 11 år, Mexico

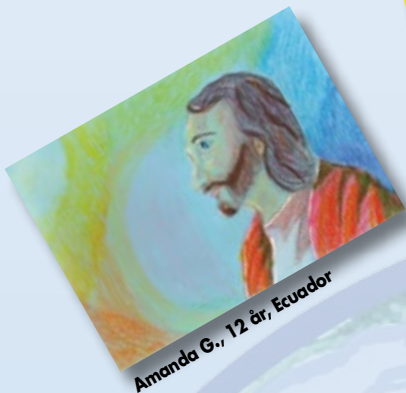
Guen R., 12 år, Filippinerne

Erdenejargaliin O., 8 år, Mongoliet

Lee J., 11 år, Tahiti

Amanda G., 12 år, Ecuador

Martina F., 11 år, Argentina

Adriana B., 10 år, Ecuador

José V., 5 år, Peru

Særlige vidner

Ældste Richard G. Scott
fra De Tolv Apostles
Kvorum fremsætter
nogle tanker om emnet.

ILLUSTRATIONER: BRYAN BEACH

Hvordan kan jeg undgå det dårlige i denne verden?

Fra »Hvordan man lever et godt liv blandt tiltagende ondskab«, Liahona, maj 2004, s. 100-102.

Søg og vær opmærksom på den personlige vejledning, I får fra Helligånden.

Vor himmelske Fader forberedte skrifterne og sørgede for fortsat guddommelig vejledning for at hjælpe os. Denne hjælp vil sørge for, at I kan leve i tryghed og lykke midt i tiltagende ondskab.

Når I forsætter med at centrere jeres tanker og hjerte om Herren, så vil han hjælpe jer til at få et rigt liv, lige meget hvad der sker rundt omkring jer i verden.

Selv om dette liv kan virke vanskeligt nu, så hold fast i sandhedens jernstang. I klarer jer bedre, end I aner.

I kan leve et dydigt, produktivt og retfærdigt liv ved at følge den beskyttelsesplan, som jeres Fader i himlen har skabt: Hans plan for lykke.

Jesus Kristus er min Frelser og Forløser.

Ana Maria Coburn og Cristina Franco

»Vi tror, at hele menneskeheden, i kraft af Kristi forsoning, kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer« (TA 1:3).

Hvad ville du villigt give for nogen, som du elskede meget, meget højt? Vores Frelser, Jesus Kristus, elskede os så meget, at han gav sit liv for os.

Vor himmelske Fader vidste, at hvis vi syndede og begik fejltagelser, så kunne vi ikke leve sammen med ham igen. Så hans Søn, Jesus Kristus, tilbød at blive vores Frelser. Vor himmelske Fader valgte ham til at frelse os, fordi han var den eneste, som kunne leve et liv uden synd.

Jesus led og døde for at frelse os fra død og vore synder. Denne kærlige handling kaldes forsoningen. Takket være forsoningen kan vi omvende os fra vore synder, blive tilgivet

og blive rene og ubesmittede, som Jesus er.

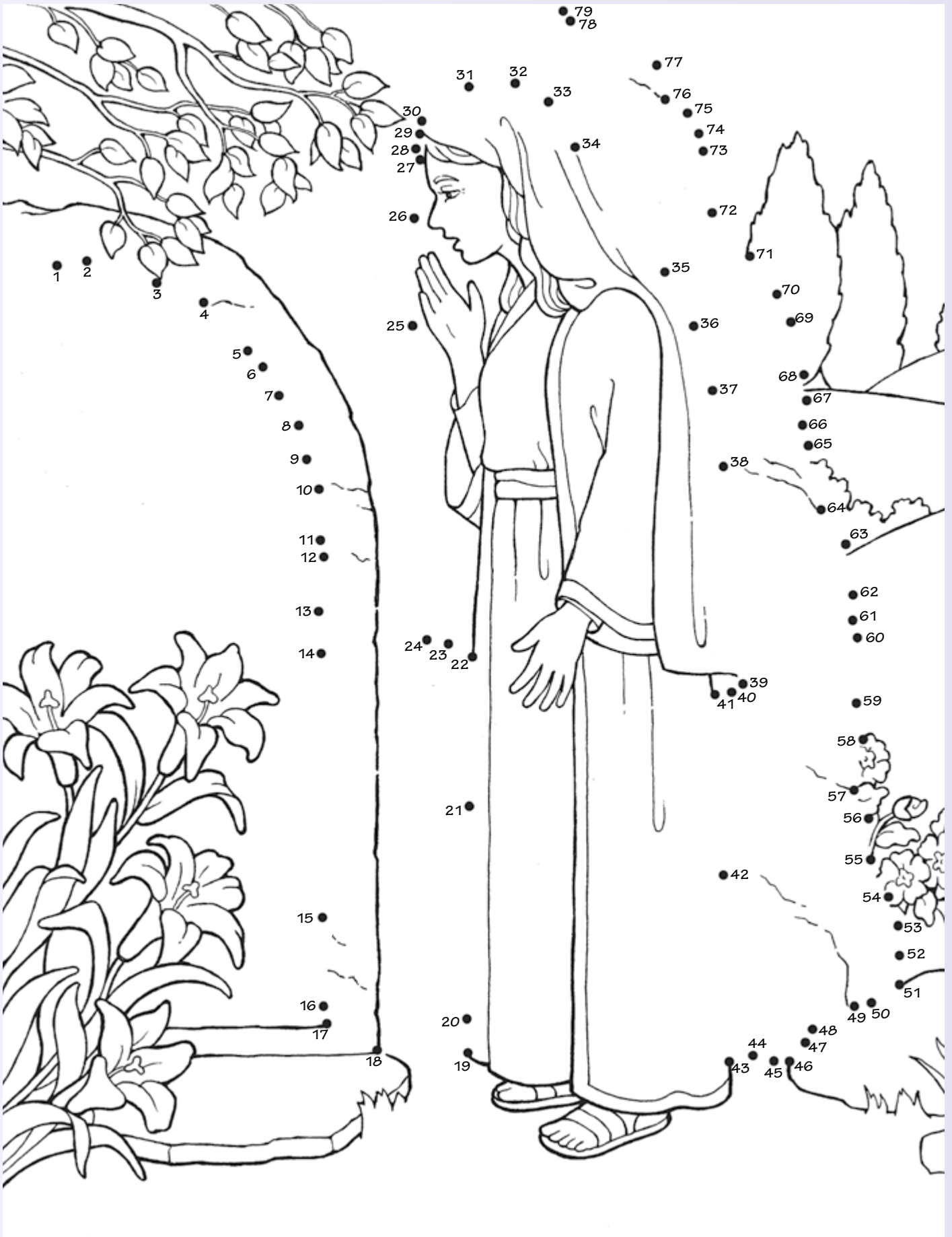
Jesus blev korsfæstet og døde, men efter tre dage opstod han. Han levede igen! Fordi han opstod, vil vi også opstå. Det betyder, at vores krop og ånd forenes igen.

Jesus Kristus er virkelig vor Frelser og Forløser. Han er det fuldkomne eksempel for os alle. Han lærte os, hvordan vi skal behandle hinanden venligt. Han lærte os at tjene hinanden. Han lærte os, hvordan vi skal blive bedre. Vi kan ikke leve et fuldkomment liv, sådan som han gjorde, men vi kan vende tilbage og leve sammen med Jesus og vor himmelske Fader ved at adlyde budene og gøre vores bedste. Vi skal følge Jesus Kristus hver dag. ■

AKTIVITET

Tegn fra prik til prik og gør billedet af Maria ved den tomme grav færdigt. Og farvelæg så billedet. Når du ser på billedet, kan du huske på, at Jesus Kristus er vores Frelser og Forløser.

Glad derhjemme

Chad E. Phares

Kirkens Tidsskrifter

Buntha og Neath er et søskendepar fra Siem Reap i Cambodja.

Da Buntha blev otte år, besluttede han at blive døbt. Når Neath bliver otte, vil hun også døbes. »Jeg vil modtage Helligånden,« siger hun.

Det er vigtigt for Buntha og Neath at tjene andre. Buntha vil gerne være missionær, når han bliver stor. Neath glæder sig, til hun kan blive »bedstemormissionær«, seniormissionær. ■

Buntha og Neath tilbringer meget tid sammen. De stræber efter at være søde mod hinanden og mod deres familie.

Folk kommer fra hele verden for at besøge deres bys ældgamle bygninger, men **Buntha og Neath** kan bedst lide at være hjemme og være sammen med deres familie.

Buntha og Neath har en særlig uden-dørsskolestue, hvor de sidder og læser skrifterne, laver lektier og læser i *Liahona*. Buntha og Neath holder af at læse i deres skrifter. De prøver at få læst i skrifterne hver dag. Neath kan lide at læse om Lehis drøm. Buntha kan lide at læse om Nefi.

Neath kan lide at lege med kugler. **Buntha** kan lide at spille fodbold med enhver bold, han kan støve op.

Klædt fint på

Kaare Revill

Bygger på en virkelig begivenhed

»I er sønner af Herren jeres Gud«
(5 Mos 14:1).

2. Elise løb tilbage på sit værelse. Hun tog en gul sikkerhedshjelm på og fandt en plastichammer.

1. Elise ville klæde sig ud. Hun tog fars sko på og en rød næse.

3. Elise hamrede i gulvet, inden hun igen løb ind på sit værelse.

4. Elise tog en glitrende lilla og sølvfarvet kjole på og hvirvlede ud af sit værelse.

6. Ved sengetid skiftede Elise til sin grønne yndlingspyjamas. Hun gik ud fra værelset og satte sig på mors skød.

5. Elise elskede at være en prinsesse. Hun beholdt kjolen på resten af dagen.

Jeg er en smuk prinsesse.

7.

Jeg er Elise. Jeg er Guds kære barn.

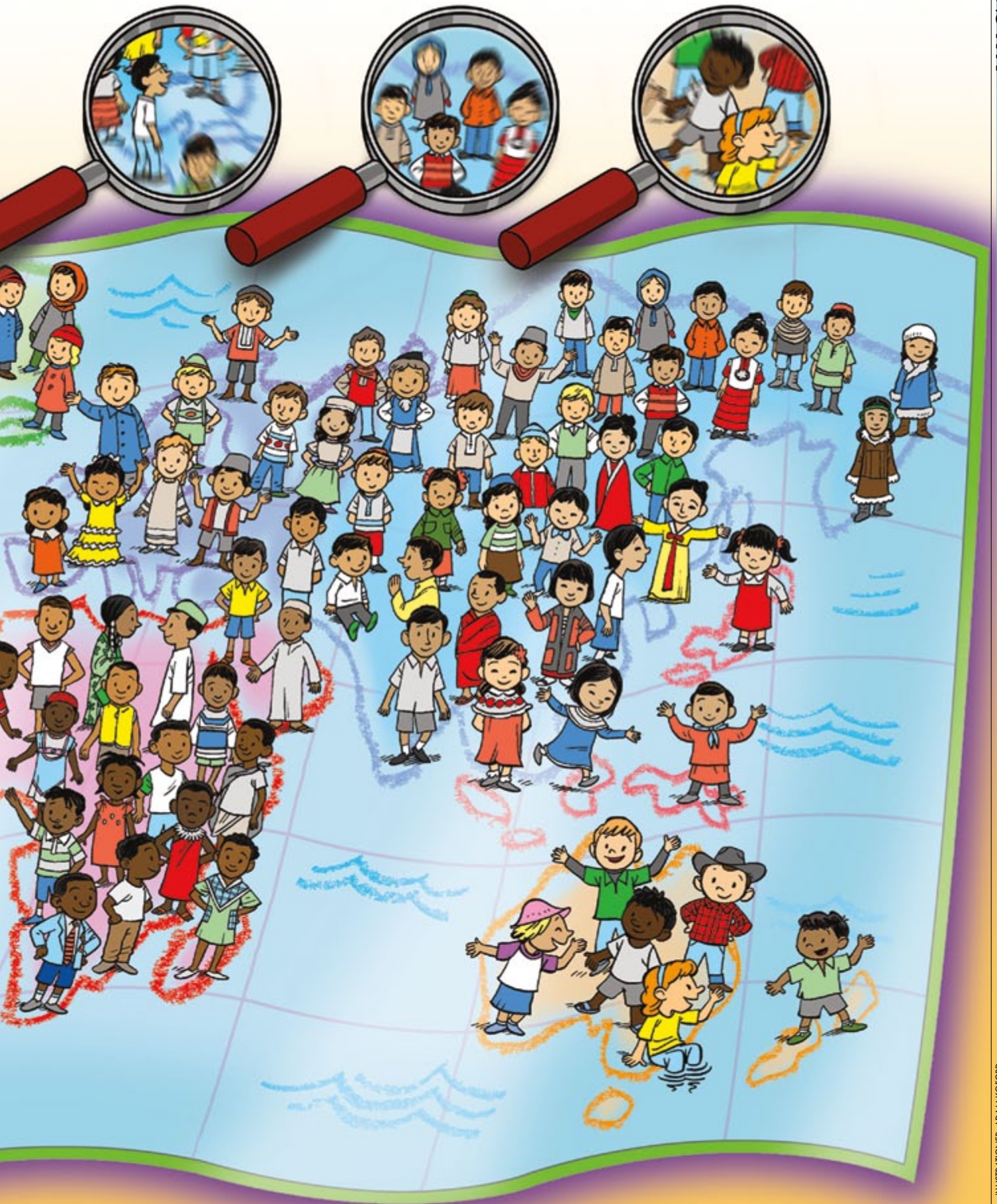
VI ER ALLE GUDS BØRN

Uanset hvor vi bor, eller hvordan vi ser ud, så er vi Guds børn. Kig på børnene i cirklerne øverst på siden og se så, om du kan finde dem på kortet. Slå en ring om hvert af de børn, du kan finde.

HJÆLP TIL FORÆLDRE

Tal om nogle af dit barns fysiske kendetegn eller personlighedstræk. Hvad gør ham eller hende enestående? Forklar, at vor himmelske Fader skabte os alle forskellige, men vi er alle hans børn. Hjælp dit barn med at se enestående karaktertræk ved hvert barn på kortet.

Undervisning i håndbøgerne fremhæver frelsens værk

Adam C. Olson

Kirkens Tidsskrifter

Under et verdensomspændende oplæringsmøde for ledere i februar 2011 instruerede medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum deltagerne i en mere effektiv anvendelse af de nye håndbøger. Mødet var en opfølgning på det verdensomspændende oplæringsmøde for ledere, der fandt sted i november 2010, hvor håndbøgerne blev introduceret.

Talerne lagde vægt på, hvordan man anvender håndbøgerne på en mere inspireret måde, vigtigheden af, at man forstår de nye håndbøgers lærdomsmæssige grundlag, hvordan man anvender principperne i tilpasningen af Kirkens programmer, hvordan håndbøgernes ændringer kan anvendes til at udføre frelsens værk samt kvinders rolle i råd.

Ved transmissionen deltog præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab; ældsterne Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum; ældsterne Craig C. Christensen, Bruce D. Porter og W. Craig Zwick fra De Halvfjerds og organisationernes hovedpræsidenter.

En mere inspireret anvendelse af håndbøgerne

Præsident Eyring, der kaldte mødet en ny »mulighed for at finde ud af, hvordan håndbogen anvendes mere effektivt«,

opfordrede lederne til at styrke deres evne til at modtage åbenbaring.

»Kun gennem Ånden kan I vide, hvordan I anvender det, I læser i håndbogen«, sagde han. »... I synes måske, det virker umuligt at forvente eller bare at håbe på den strøm af åbenbaring, som I behøver i jeres daglige tjeneste. Det kommer ikke uden tro og hårdt arbejde, men det er muligt.«

Præsident Eyring lovede, at når ledere arbejder og beder for at »forstå og følge livets ord«, som de har modtaget, vil Herren hjælpe dem med at tjene og lede ud over deres egen formåen.

Håndbøgernes lærdomsmæssige grundlag

»Håndbogen handler om lærdomme,« sagde ældste Oaks, »og den er kortere end den tidligere håndbog, fordi den på mange områder ikke indeholder regler eller retningslinjer. I stedet indeholder den principper, som inspirerede leder kan anvende ... i forhold til deres lokale omstændigheder.«

Ældste Bednar og ældste Christoffersen advarede ledere mod at springe de første kapitler over i *Håndbog 2* for at gå videre til retningslinjerne i de efterfølgende kapitler. De første kapitler omfatter et lærdomsmæssigt grundlag for forståelse og anvendelse af principperne og retningslinjerne, der følger.

Ældste Bednar sagde, at når håndbøgerne er »principbaseret, med færre detaljerede anvisninger, er det for os alle langt mere åndeligt udfordrende og krævende.«

Tilpasningens principper

»Med hensyn til lærdomme, pagter og retningslinjer fastsat af Det Første

»Håndbogen bliver en skat for jer, når I anvender den som en hjælp til at lede andre til at vælge det evige livs vej. Det er dens formål.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Præsidentskab og De Tolv, så fraviger vi ikke fra håndbogen,« sagde ældste Nelson. »Tilpasninger er tilladt i forbindelse med andre aktiviteter for at imødekomme lokale behov.«

Ifølge ældste Porter er kapitel 17, »Overensstemmelse og tilpasning«, medtaget for at hjælpe lokale ledere til at følge Ånden og afgøre, hvornår det er passende at tilpasse bestemte programmer. Kapitlet forklarer, hvad der ikke kan ændres og giver fem betingelser for, hvornår tilpasninger kan være tilladt: Familieforhold, begrænset mulighed for transport og kommunikation, små kvorummer eller klasser, for få ledere samt af sikkerhedsmæssige årsager.

»Passende tilpasninger svækker ikke Kirken – de styrker den,« siger ældste Porter i en tale, som ældste W. Craig Zwick fra De Halvfjerds læste op. Lokale ledere bør ikke føle, at de lader sig nøje med mindre end det ideelle, når de foretager inspirerede tilpasninger. »Alle Kirkens enheder har adgang til lærdomme, ordinancer, præstedømmets kraft og Åndens gaver, som er nødvendige for, at Guds børn kan blive frelst og ophøjet,« skrev ældste Porter.

Frelsens værk

Ændringerne i *Håndbog 2* er for at fremme frelsens værk. Præsident Eyring sagde: »Håndbogen bliver en skat for jer, når I anvender den som en hjælp til at lede andre til at vælge det evige livs vej. Det er dens formål.«

Kapitel 5 samler under titlen »Arbejdet med frelse i menigheden og i staven« en række emner, der før blev behandlet hver for sig, deriblandt medlemsmissionering, fastholdelse af nyomvendte, aktivering, tempeltjeneste og slægtsforskning og evangelisk undervisning.

»Paulus sagde, at i denne, tidernes fyldes uddeeling, vil alt blive sammenfattet i Kristus,« sagde ældste Bednar (se Ef 1:10). »Der er et værk.«

Fx det, som tidligere blev opfattet som adskilte missioner i Kirken, er »det samme værk, men på

FOTO: CRAIG DIMOND, © IRI

forskellige områder,« sagde han. Missionering er at forkynde evangeliet og indbyde andre til at modtage hellige ordinancer og indgå pagter. At fuldkommengøre de hellige – deriblandt fastholdelse, aktivering og undervisning – er arbejdet med at indbyde mennesker til at ære ordinancer og pagter. Forløsning af de døde gennem slægtsforskning og tempeltjeneste er at sørge for, at de, der er døde, får mulighed for at modtage ordinancer og indgå pagter.

Ældste Holland sagde, at ændringerne i håndbogen i almindelighed fører til en forståelse af, at kvorums- og organisationsledere ikke er en del af menighedsrådet blot for at tænke på deres egne medlemmer, men at de har et fælles ansvar for alle medlemmers åndelig velfærd.

Ældste Cook hjalp med at præcisere, hvordan nogle af ændringerne i retningslinjerne i *Håndbog 2* bidrager til frelsens værk.

Han understregede vigtigheden af, at biskopper og menighedsråd imødekommer velfærdsbehov nu, hvor et velfærdsråd ikke længere eksisterer. Han forklarede den større rolle som ledere af Det Melkisedekske Præstedømme har for at rådføre sig med kvorumsmedlemmer. Han præciserede desuden ændringer, der giver fædre, som ikke er tempelværdige, mulighed for at deltage i familiedommers ordinancer og velsignelser under

I frelsens værk bør ledere overveje de næste ordinancer, som en person har brug for, og hvordan man hjælper med denne forberedelse.

ORGANISATIONERNE ANVENDER UNDER PANELDISKUSSIONEN DET NYE BIBLIOTEK FOR OPLÆRING AF LEDERE

Under det verdensomspændende oplæringsmøde for ledere i februar 2011 deltog hovedpræsidenterne for Kirkens organisationer i en række paneldiskussioner, der anvendte eksempler fra en ny undervisningsressource, som findes online.

Biblioteket for oplæring af ledere udgør en samling af eksempler på ledere, der virker rundt omkring i verden, der anvender principperne fra *Håndbog 2*. Videoerne, som er filmet i Brasilien, England, Guatemala og Korea, bliver på nuværende tidspunkt oversat og er tilgængelige online senere i 2011.

Hovedpræsidenterne for Kirkens organisationer drøftede under ledelse af ældste Robert D. Hales, ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Craig C. Christensen fra De Halvfjerds tre vigtige principper fra *Håndbog 2* ved hjælp af disse videoer.

1. Åndelig forberedelse

»Det er fantastisk, hvordan Herren leder efter og venter på måder at velsigne os,« forklarede Rosemary Wixom, Primarys hovedpræsident, efter at have set et eksempel på, hvordan en hjælpeforeningsleder fra Sydkorea indtrængende bad om og modtog inspiration, da hun planlagde et møde.

Under en samtale med Julie B. Beck, Hjælpeforeningens hovedpræsident, og søster Wixom, sagde ældste Andersen: »Det er et åndeligt værk, vi kan ikke gøre det uden Herrens hjælp.« Paneldeltagerne drøftede, hvordan åndelig forberedelse giver ledere mulighed for at fokusere på den enkelte og skræddersy aktiviteter, lektioner og opgaver til at imødekomme deres behov. »Åbenbaring er udbredt blandt os,« vidnede ældste Andersen.

2. Deltagelse i råd

En sand historie om medlemmer af menighedsrådet i Guatemala, der sammen arbejder på at invitere en familie tilbage til fuld aktivitet i Kirken, gav ældste Christensen mulighed for at drøfte samarbejde i råd med alle fem hovedorganisationspræsidenter: Søster Beck, søster Wixom, Russell T. Osguthorpe, Søndagskolens hovedpræsident, Elaine S. Dalton, Unge Pigers hovedpræsident, og David L. Beck, Unge Mænds hovedpræsident.

Panelet drøftede, hvordan rådsmedlemmernes fælles indsats kan hjælpe menighedens medlemmer til at få fremgang, hvordan aktive rådsmedlemmer formindsker biskoppens byrde, og hvordan ledere og medlemmer bør lytte, fortælle om og søge Herrens vilje angående menighedens medlemmer.

3. Tjen andre

Den tredje video fokuserer på en ung mand i England, som stræber efter at forblive fuldt aktiv i Kirken. Panelet, under ledelse af ældste Hales og med bror Osguthorpe, bror Beck og søster Dalton, identificerede vigtigheden af, at ledere samarbejder med forældre, samarbejder i Kirkens rådsmøder og samarbejder med de unge.

»Hvis I gør præcis, som I har set i dag,« afsluttede ældste Hales, »så tal om eksemplerne fra videoerne og drøft dem. Bring dem frem for Herren ... så bliver I vejledt og ledt i, hvordan I kan hjælpe og styrke og opnå det, som I har brug for i jeres kaldelser.« ■

særlige omstændigheder.

»Det er ikke vores opgave at få programmer til at køre eller lede en organisation,« sagde ældste Bednar. »Det er nødvendigt, men ikke nok. Dette er frelsens værk. Og når vi begynder at tænke på ordinancer og pagter, ville præstedømmelederne sikkert stille spørgsmålet: Hvad er den næste ordinance, som denne person eller familie har brug for, og hvordan kan vi hjælpe med denne forberedelse?«

Kvinder i råd

Ældste Scott udtrykte sin bekymring over, at nogle steder går lederne glip af muligheden for at involvere kvinderne, når de sidder i råd sammen. »Når

MERE PÅ NETTET

Find lyd, video og tekst af begge transmissioner for det verdensomspændende oplæringsmøde for ledere på lds.org/menu/service/serving-in-the-church.

Håndbog 2 kan findes online på lds.org/handbook/handbook-2-administering-the-church. Det nye bibliotek for oplæring af ledere bliver tilgængeligt i afsnittet *Serving in the Church* på lds.org medio 2011.

Kirkeledere sagde, at både mænd og kvinder bør have lov til frit at udtrykke deres ideer ved lederskabsmøder.

kvinder bliver opfordret til frit at tage del i menighedsrådsmøder, er deres ideer altid nyttige og inspirerende,« sagde han.

Ledere kan opfordre til deltagelse ved at kalde søstre ved deres navn og ved at udtrykke deres taknemlighed for den indsigt og de anbefalinger, som de kommer med, forklarede ældste Scott.

»En yderlig velsignelse, som man får i hjemmene hos præstedømmeledere«, der følger disse retningslinjer er, at »disse mænd kan få en større påskønnelse for den hellige rolle, som deres hustruer har i deres hjem,« tilføjede han.

Han underviste i vigtigheden af at søge enighed blandt rådsmedlemmerne. Når man fornemmer den følelse, kan en leder måske identificere den og foreslå, at de støtter den. I tilfælde, hvor medlemmer måske ikke er enige, bør ledere søge råd hos hvert medlem af menighedsrådet, udtrykke taknemlighed for deres indsigt, træffe en beslutning og bede rådsmedlemmerne om en samlet støtte til den beslutning. Ældste Scott understregede vigtigheden af fortrolighed i menighedsrådets anliggender.

Forventede resultater

Ældste Nelson afsluttede oplæringsmødet ved at udtrykke tre håb: Forenkling, så medlemmernes tid og ressourcer kan anvendes mere effektivt, at præstedømmets kraft vil vokse i hver præstedømmebærer til velsignelse for den enkelte og hver familie i Kirken, samt at hvert medlem må føle større guds frygt og være en bedre discipel. ■

I NYHEDERNE

Ældste Perry opretter den første stav i Guam

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum besøgte Guam i december 2010 for at oprette Barrigada Stav, den første stav i territoriet Guam. Ældste Perry, der under anden verdenskrig gjorde tjeneste i USA's marinekorps i området, besøgte også Pacific War Museum og naboøen Saipan, mens han var der. Der er 1.971 medlemmer af Kirken i Guam. Guam er en del af Det Nordasiatiske Område.

SDH-læger behandler kolera i Papua Ny Guinea

En gruppe SDH-læger fra Australien brugte tid på at behandle ofre for et udbrud af kolera i de fjerntliggende landsbyer i det nordvestlige Papua Ny Guinea i slutningen af 2010.

Lægerne behandlede flere hundrede patienter, reddede en mand, der var få minutter fra døden, da han ankom på hospitalet og andre, som ikke ville have overlevet i 24 timer uden behandling.

Folk strømmede til over land og med kanoer for at komme frem til lægerne. David Williams fra Brisbane og Anthony Mahler fra Cairns sagde, at

de den første dag efter deres ankomst til landsbyen Sogere havde behandlet flere end 200 tilfælde af kolera. Dr. Mahler sagde om hele oplevelsen: »Professionelt var det den mest givende oplevelse i mit liv,« på trods af vanskelighederne og den udmattende arbejdsbyrde.

Kirken har udover at sende læger af sted også sørget for nødhjælpsforsyninger, som medicinsk hjælp og vandrensere. Forsendelser fra Kirken i Port Moresby med fødevarer og sæbe blev også sendt til de kriseramte områder og forsendelser med personlig hygiejnepakker bliver sendt fra Port Moresby og Brisbane. Et missionærægtepar med erfaring i vandrensning tog til Papua Ny Guinea for at hjælpe med at koordinere nødhjælpsindsatsen.

Dvd introducerer GUF's tema for 2011

I januar 2011 begyndte Kirken at distribuere dvd'en Strength of Youth, *We Believe*, til Kirkens enheder rundt om i verden som støtte til GUF's tema i 2011.

Dvd'en er fyldt med multimedieressourcer til at hjælpe de unge med at gøre temaet, TA 1:13, til en vigtig del af deres liv. Der er klip med præsident Thomas S. Monson, Unge Mænds og Unge Pigers hovedpræsidenter, musik,

KORTE NYHEDER FRA HELE VERDEN

Kirken modtager værker til den niende internationale kunstkonkurrence

Den 4. april 2011 lægger Kirkens historiske museum registreringskemaer til Kirkens niende internationale kunstkonkurrence ud på nettet. Værker til konkurrencen skal være indsendt online eller poststempelt inden den 7. oktober 2011. Temaet for den kommende konkurrence er »Gør hans underfulde gerninger kendt« (L&P 65:4). Gå til lds.org/church/history/museum/competition og se yderligere oplysninger på engelsk eller for at se udvalgte værker fra tidligere udstillinger.

Historier fra Det Nye Testamente nu animeret

Som en hjælp til undervisningsmaterialet for Det Nye Testamente i 2011 bliver videoer fra *Historier fra Det Nye*

Testamente nu animeret ved hjælp af en metode, der hedder parallax. De 65 videoer findes på engelsk og som MP3-lydfiler for hver video på 11 sprog på LDS.org. Parallaxvideoerne bliver tilgængelige på hvert af disse sprog i løbet af 2011. Find videoerne på scripturestories.lds.org og vælg **New Testament Stories**.

Unge mænd i Bangalore forpligter sig til Tro mod Gud

Flere end 30 unge mænd fra Bangalore Distrikt i Indien mødtes i bjergene i Kanakapura for at lære om det nye Tro mod Gud og for at få åndelige lektier gennem udfordrende fysiske aktiviteter. De unge mænd brugte et reb og et trisssystem til at krydse en sø. De var ude at løbe om morgenen, besteg et bjerg og lærte at rappelle. Aktiviteten sluttede med et vidnesbyrdmøde. ■

unge menneskers vidnesbyrd og meget mere.

Meget af indholdet består af unge menneskers vidnesbyrd og motiverende oplevelser.

Musikken, budskaberne og vidnesbyrdene kan bruges til at berige de unges klasser, møder og aktiviteter i løbet af året.

Alt materialet findes online og kan downloades på youth.lds.org.

Dvd'en omfatter også oversættelse på følgende sprog: Engelsk, fransk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, portugisisk, russisk, spansk og tysk. ■

OPDATERING

Liahona januar 2011 står der, at udenlandske missionærer tjener i Elfenbenskysten (se Samuel Gould, »I engles nærvær«, s. 50). Efter at tidsskriftet er blevet trykt, har omstændighederne ændret sig i landet, og alle udenlandske missionærer er blevet forflyttet. Kirken holder nøje øje med den politiske situation alle de steder, hvor missionærer tjener, og forflytter dem, når det er nødvendigt. Missionærer vender kun tilbage til lande, når omstændighederne igen anses for sikre.

Se og hør klassiske historier fra Det Nye Testamente bliver levende i smukke farver og som fortælling på scripturestories.lds.org.

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

Han løfter vore byrder

Jeg elsker dette tidsskrift og dets indhold. Jeg elsker generalau-
toriteternes artikler, især konfe-
rencetalerne. De underviser os og
opfordrer os til at gå frem på trods
af vore prøvelser.

Jeg har været medlem af
Kirken i 26 år, og jeg har læst
alle numre af *Liahona*. Jeg læser
ofte tidligere numre og en artikel,
som jeg især holder meget af, er
»Herrens inderlige barmhjertig-
hed« af ældste David A. Bednar
(maj 2005, s. 99). Den hjælper
mig med at huske, hvordan vor
himmelske Fader ofte griber ind
med sin inderlige barmhjertighed
og løfter vore tunge byrder.

Iolanda Valenti, Italien

Undervisning, der kommer fra Herren

Jeg er hver måned taknemlig
for at have de levende profeters
ord. Jeg ved, at deres undervisning
kommer fra Herren og vil velsigne
mit liv, hvis jeg gør, som de siger.
At læse om helliges oplevelser
fra hele verden styrker min tro og
vidnesbyrd, fordi jeg lærer, hvad
andre gør for at overvinde deres
byrder.

Byron David Calderon Mosquera, Ecuador

*Send feedback eller forslag til
liahona@ldschurch.org. Indlæg
kan blive redigeret på grund af
længde eller klarhed. ■*

FORSLAG TIL FAMILIEAFTEN

*Dette nummer indeholder artikler og aktivi-
teter, der kan anvendes til familieaften. Her
følger nogle få eksempler.*

»Aldtid erindre ham«, s. 20.

Overvej som familie at drøfte ældste
Christoffersons råd: »Vi kan begynde
med at skrælle alt bort fra vores liv
og så sætte det sammen igen i en
prioriteret rækkefølge med Frelseren
som midtpunkt.« Overvej at tale om
nogle af de velsignelser, som ældste
Christofferson nævner, der kommer,
når vi »altid erindre Frelseren.«

»Ordets styrke«, s. 52: Når I sam-
men har læst denne artikel, så bed fami-
lien om at fortælle, hvad de føler, når
de læser i skrifterne og går til seminar.
Bed dem om at skrive deres vidnesbyrd
om skrifternes kraft ned i deres dagbog.
Motivér jeres børn til at studere og lære
mesterskriftsteder udenad.

»Formidleren Jesus Kristus«, s. 56:
Når I sammen læser artiklen, så bed
familien om at lytte efter vigtigheden af
at have en formidler. Spørg dem, hvad
der ville være sket, hvis en formidler
ikke havde hjulpet manden med gæl-
den. I kan også læse skriftsteder om
og drøfte, hvordan Frelseren er vores
formidler. Overvej at læse 2 Ne 2:27-28
og Alma 42:24-25.

»Klædt fint på«, s. 70: Overvej at
bede familien om at tage et kostume på

eller forestille sig, at de
er en anden person. Giv
hver person mulighed
for at fortælle, hvem de
er. Når I har læst histo-
rien, kan I forklare, at det ikke betyder
noget, hvilken rolle vi spiller, vi er altid
Guds børn.

Lykkelige stunder og evige bånd

Da mine børn var små, kunne de lide at
lege efter familieaften. En af deres favoritelege,
»Trunky the Elephant« (Elefanten Trutte),
blev opkaldt efter en sang, som vores datter,
Jocelyn, havde lært i skolen. Når vi alle havde
sunget sangen, var jeg Trutte, og børnene fik
lov til at ride på min ryg. Først ville min toårige
søn Jorge, så min fireårige datter Jocelyn og til
sidst min hustru Elizabeth klatre op på min ryg.
Med dem alle tre på min ryg gav jeg en rundtur
i stuen. Vi havde det så sjovt.

Mange år senere ventede begge mine
voksne børn på deres missionskaldelser. Under
en familieaften kom de i tanke om »Elefanten
Trutte.« Vi sang sangen sammen og efter
så mange år, blev jeg igen en elefant. Først
klatrede min søn, så min datter og til sidst min
hustru op på min ryg. Det endte med, at jeg lå
fladt på gulvet, og vi var alle færdige af grin.

Mindet fra den oplevelse gør os taknemlige
for, at profeterne har undervist os om fami-
lieaften. Vi lærte, at uanset hvor enkel vores
familieaften er, så er det vigtigste, at vi har
nogle lykkelige stunder sammen med vores
familie, stunder, der styrker vore evige bånd. ■

Victor G. Chauca Rivera

TORNEKRONE, SEJRSKRANS

Larry Hiller

Kirkens Tidsskrifter

August i det hellige land. Omkring os glimtede Kapernaums ruiner i eftermiddagsheden. Det var et spændende sted at være, men vores guide og en fårekyling i nærheden havde begge summet løs i lang tid, og mine tanker begyndte at vandre.

Pludselig blev jeg vågen igen, da guiden pegede på det træ, som skyggede for os, og henkastet sagde: »Det kaldes for »tornekrone-træet.« Jeg kiggede op på de løvrige grene. Hvor var tornene? Jeg rakte hånden op og trak forsigtigt en lille gren nærmere.

Der blandt de sarte blade fik jeg øje på tornene. De var slanke og grønne, vanvittigt skarpe og lige så lange som min tommelfinger. Man kunne kun se dem på nært hold. Men enhver, der kom i kontakt med en af de løvrige grene, ville bestemt føle smerten.

Jeg tænkte på de mange malerier, jeg havde set af Frelseren stående foran en hånende domstol iført purpurfarvet kappe og med en krone af forvredne, tørre, tornede ranker. Det slog mig pludselig, at en slave eller en soldat, som fik til opgave at fremstille den krone, nok hellere ville arbejde med bløde, grønne grene som den på træet over mig – ikke med skrøbelige og tørre kviste. Desuden var formålet med kronen ikke kun at påføre smerte, men også at håne og fornede.

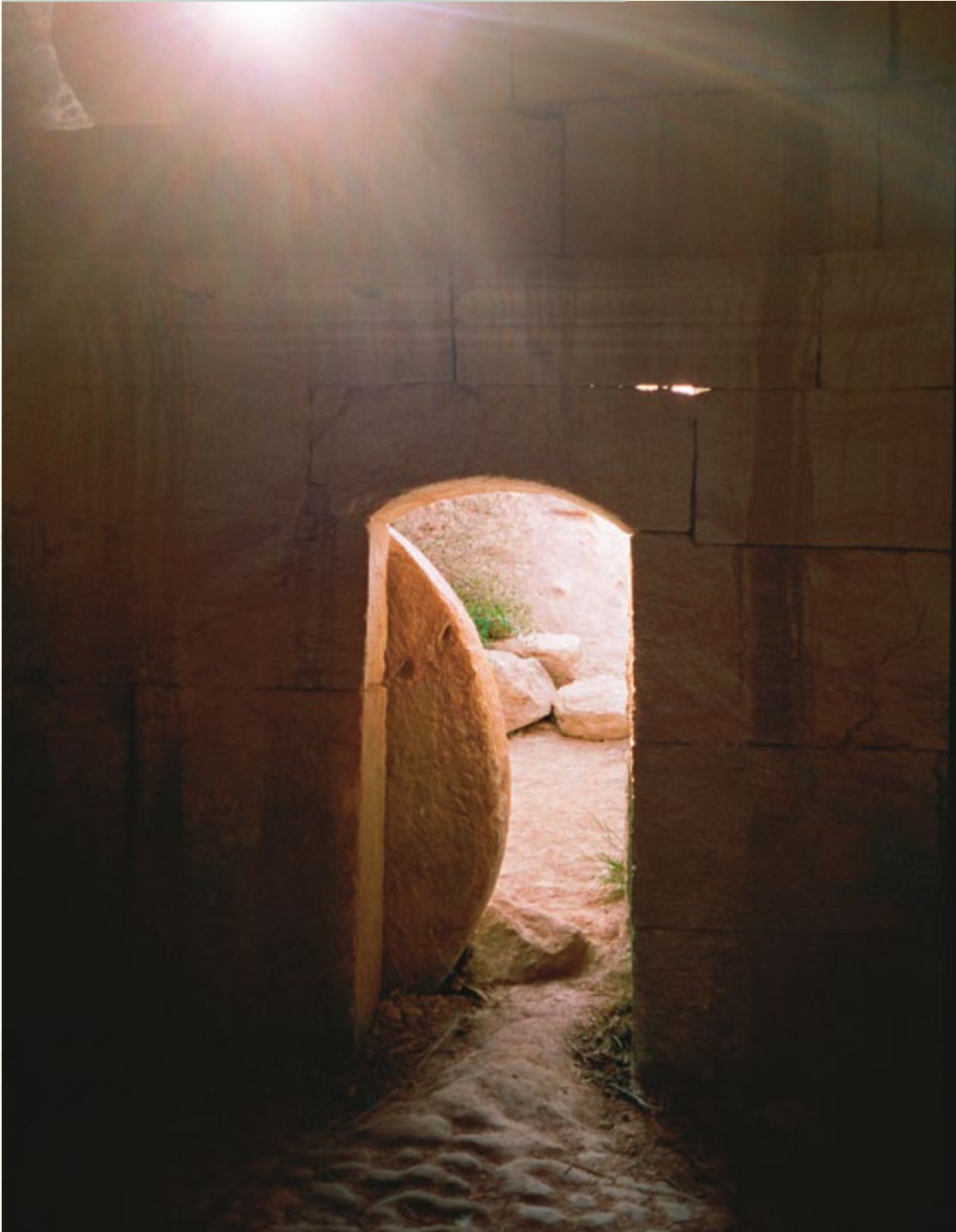
*For mig er
tornekrone
blevet et symbol
på Frelserens
opmærksom-
hed på alle vore
skjulte smerter
– og hans evne
til at helbrede
dem.*

I oldtidens verden var en grøn, bladrig krone eller krans – normalt en laurbærkrans – noget man gav til vinderen af en kappestrid eller kamp. Portrætter af konger og kejsere er ofte prydet med laurbærblade. Måske var den grusomme krone, som blev presset ned på Frelserens hoved løvrig og grøn som en ondskabsfuld henvisning til oldtidens hæder. Det er bare en tanke, ikke et udtryk for konkret lære. Men for mig har det at se det på den måde bragt et aspekt af forsoningen tydeligere i fokus: Frelseren kender til vore sorger, og han kan helbrede os.

Den kappe, som blev lagt på ham, var et symbol på kongeværdighed. Den dækkede de skrammer og sår, som han havde fået ved piskningen. På samme måde ville den grønne tornekrone fremstå som en sejrskrans, mens den faktisk skjulte den smerte, som den påførte.

Mange af os bærer på usynlige smerter. Salmen lærer os, at »i et stille hjerte findes sorger, som kun Herren ved« (»Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152). Og Frelseren ser dem *virkelig*. Han kender udmærket til indre smerte. Hele hans tjenestegerning blev udført i forventningen om forsoningen og opstandelsen. Men dem, han underviste og velsignede og helbredte, vidste intet om det. Selv hans egne disciple forblev uvidende om det.

Frelseren kan se gennem de »kapper« og »kroner«, der skjuler vore sorger fra andre. Da han har lidt »smerter og trængsler og fristelser af enhver art«, er han fuld af nåde og ved, hvordan han skal helbrede os, når vi lægger vores byrde for hans fødder (se Alma 7:11-12). Han er den balsam, som kan helbrede selv dybe og skjulte sår. Og den krone, som han rækker os, er virkelig en sejrskrans. ■

Opstandelsens morgen, af Steven Edwards

Under sin jordiske tjenestegerning fortalte Kristus sine disciple, at »Menneskesønnen skal ... slås ihjel og opstå på den tredje dag« (Luk 9:22).

Da han var blevet korsfæstet, »kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven.

Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel

steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den ...

Men englen sagde til kvinderne: »Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede.

Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt« (Matt 28:1-2, 5, 5-6).

At ihukomme Frelseren omfatter naturligvis at huske hans forsoning, som symbolsk repræsenteres af brødet og vandet, der er sindbilleder på hans lidelse og død,« skriver ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum. »Vi må aldrig glemme, hvad han har gjort for os, for uden hans forsoning og opstandelse, ville livet ikke have nogen mening. Men med hans forsoning og opstandelse har vores liv evige, guddommelige muligheder.« Se »At ihukomme ham altid«, s. 20.